

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

His dominance
held her captive, but
his love will set her free

THE DOVE

THE VILLAIN DUOLOGY BOOK 2

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)
[Ücretsiz kitap
teklifi! Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Yedinci
Sekizinci
Dokuzuncu
Onuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Onbirinci Oniki
EPILOG
Ücretsiz Kitap Teklifi
Marquis Gönderme More'a
Victoria Vale Yazar
Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Kötü Adam
Victoria Vale
Telif Hakkı 2018 Victoria Vale
Editör: Zee Monodee (Divas at Work Editing) Kapak
Tasarımı ve Biçimlendirme: Victoria Vale

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Gerçek olaylar, bağcıklar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Hart'ın ÜCRETSİZ kopyasını alın: Victoria'nın e-postasını almak için kaydolduğunuzda Kötücül Bir Kısa Öykü

Bülten

Kaydolmak için buraya tıklayın ->

<https://www.subscribepage.com/Hart>

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra 1819

Çıplak ayaklarının altına değen soğuk taşların acısı bacaklarında yankılanıyor, eteklerini havada tutup koşarken soğuk hava baldırlarına çarpıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor, boğazına düğümlenen korkudan nefes almaya çalışırken ciğerleri yanıyordu. Derisinin yüzeyi farkındalıkla karıncalanıyor, ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Omzunun üzerinden bakarak yoluna devam etti, karanlık ve uğursuz şatonun dolambaçlı koridorlarında kendisini kovalayan canavardan kaçmak için çaresizce çabalıyordu. Meşale ışığı duvarlara gölgeler düşürüyordu ve arkasındaki koridor hiç bitmeyen, virajsız ve dönüşsüz bir tünel gibi görünüyordu.

Gözleri ona hiçbir şeyin kovalamadığını, arkasındaki koridorun boş kaldığını söylüyordu. Yine de bedeni, ruhunun ta kendisi ona başka bir şey söylüyordu.

Geliyordu.

Haftalardır ona işkence eden, onu parçalara ayıran ve bundan hoşlanmasını sağlayan canavar... peşindeydi, ensesinde soluyor, ateş ve kül homurdanıyordu. Ona işkence etmekten, dişlerini geçirip parçalara ayırmadan önce bir kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynamaktan zevk alıyordu.

Beklenti duyularına hücum etse de, dudakları arayışın tadının dilinin üzerinde dans etmesine izin vermek için ayrıldı. Adamın kokusu etrafındaki havaya sinmiş, varlığını sürekli hatırlatıyordu. Sedir... duman... erkeksi misk. Onu koklayabiliyor, tadına bakabiliyor, sesini kafasının içinde duyabiliyordu.

"Evet, küçük güvercin," diye homurdandı karanlıkta, sözleri koridorda yankılandı. "Koş! Seni kovalamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Adamın çılgın kahkahası etrafındaki duvarlardan yankılanarak tüm varlığını titretti. Dudaklarından çaresiz bir çığlık döküldü -kısmen korku, kısmen de tahrik. Avuçları uyluklarının arasındaki tümsek kadar nemliydi.

Arkasından bir şey ona çarptı ve öne doğru fırlatıldı, yüzüstü amansız taş zemine düştü. Nefes nefese kalmış, kendisinden çalınan nefesi yeniden yakalamak için mücadele ediyordu. Tekmeliyor ve

çırpınarak, ayak bileklerini kavrayan ve onu karanlığa doğru sürükleyen ellere karşı savaştı... canavarın çenesine doğru.

"Hayır," diye fısıldadı, adam üzerine tırmanıp sert, iri bedeniyle onu yere yapıştıırken bile. "Lütfen... hayır!"

Dudakları itiraz etti ama vücudu teslim oldu, adam saçlarından bir avuç tutup çektiğinde sırtı derin bir kavis çizdi. Haykırdı, kafa derisi batıyor ve omuzları ağrıyordu, amcığı ihtiyaçla zonkluyor ve meme uçları sert noktalara gidiyordu. Onu göremiyordu ama hissediyordu; kalçalarını kavrayan uyluklarını, göğsünün sırtına yaptığı baskıyı, çenesindeki kirli sakalın kulağına değen törpüsünü, uzun, siyah saçlarının bir perde gibi etrafına dökülüşünü. Kalın aletin sert çıkıntısı kalçalarına dayanıyordu.

Onu duydu, nefesi kovalamacanın yorgunluğundan ağırlaşmıştı, konuştuğunda sesi derin ve yankılıydı.

"Benim," diye homurdandı kulağına.

Sonra başını taşlara bastırdı ve eteklerini yukarı çekmeye başlarken saçlarını acımasızca tutarak onu esir aldı. Kız onun altında kıvrandı; ama adam yine güldü ve sert elini kızın bacaklarının arasına soktu. Kızın dehşet çığlıkları, adam onu okşayıp parmaklarıyla içine girdikçe zevk iniltilerine dönüştü.

"Lütfen," diye inledi, onu daha derine davet etmek için kalçalarını kaldırdı, ağlarken gözyaşlarının tuzu ağzına doluyordu. "Lütfen... bırak gideyim!"

Aletin küt ucu kadının girişine değdi, içine girmeye hazırlanırken ağzı boynunu sıyırdı. Dişleri kadının kulak memesini sıyrarak içinden bir ürperti geçirdi.

"Asla," diye homurdandı, sikinin tüm uzunluğunu onun kılıfının içine sokmadan hemen önce.

Leydi Daphne Fairchild bir sarsıntıyla uyandı, dudakları yatak odasında yankılanan bir ıgıkla aralandı. Zihni canlı rüyasından yavaşça yukarı doğru süzölürken, çevresini özömsedi.

Yatağını çevreleyen leylak rengi damasko gölgelik ve şeffaf beyaz perdeler sabah güneşinin ışığını renklendirerek etrafındaki havayı yumuşak pembe bir sise dönüştürdü. Uyumlu arşafklar ve kontrplak terden sıırılsıklam olmuş, saçlarının nemli telleri yüzüne ve boynuna yapışmıştı. Geceliğı tenine yapışmıştı ve azalan ateşin neden olduğı serin hava tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Sertleşmiş, ağrıyan meme uçlarını havadaki serinliğe bağlamak isterdi ama özlem dolu amcığı gereğı ilan ediyordu.

Rüyası ne kadar korkutucu olursa olsun, vücudu tahrik olmuştu.

Ağır bir iç çekişle yastıklara geri yaslandı ve gözlerini kapattı, nefeslerini yavaşlattı ve dörtlüale koşan kalbini normal bir tempoya indirmeye çalıştı.

İndirdiğı göz kapaklarının ardında rüyanın kalıntıları titreşip parlıyordu. Adam'ın göğsünü sırtına yaslayışını, nefesini kulağında hissedişini hatırladıkça meme uçları karıncalanıyordu. Adam'ın sikinin içine girdiğı anı hatırlayınca iç kanalı sıkıştı. İnleyerek alt dudağını ısırđı, bacaklarını birbirine bastırarak aralarındaki çarpıntıyı bastırmaya çalıştı... gece gündüz onu rahatsız eden amansız arzuyu bastırmak için.

Duygu sadece arttı, ahlaksız özlemi görmezden gelinemeyecek kadar güçlü hale geldi.

Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak yatak örtüsünün altına uzandı ve geceliğinin eteğini kaldırdı. Tüm vücudunu saran tedirginlikle ilgili bir şey yapmadan bu yataktan asla ıkamayacaktı. Bir eliyle yatak örtüsünü kenara atarken, diğeri eliyle bacaklarının arasındaki tümseğı avuçladı ve temas ettiğı anda sıkılmış dişlerinin arasından tısladı. Şişmiş, ağrıyor, çarpan kalbinin her atışıyla aynı anda nabız gibi atıyordu. Bir parmağını alt dudaklarının arasına sokarak şişmiş klitorisiyle karşılaştı ve yavaş daireler çizerek onu tahrik etmeye başladı. üzerinde asılı duran gölgeliğedi bakarak rahat bir nefes aldı, bacaklarının açılmasına ve vücudunun şiltelin içinde gevşemesine izin verdi.

Kendini tatmin etmek, İskoçya'da Dunnottar Kalesi'nde geçirdiğı otuz gün ve geceden önce pek sık yaptığı bir şey değildi. Ancak şimdi, doruğedi ulaşma ihtiyacı duymadan, içini kemiren özlemiden kurtulmadan iki günü zor geçiriyordu.

Aslında Hartmoor Kontu Lord Adam Callahan'la yaptığı talihsiz anlaşmadan önce hiç yapmadığı pek çok şey vardı. Bir erkeğin sikini boğazından içeri sokmasına ya da her deliğine girmesine asla izin vermemişti. Adam'ın onu kullanmayı düşündüğü sayısız şekilde tokatlanmaktan, boğulmaktan ya da aşağılanmaktan asla zevk almamıştı. Yine de, sadece hepsine izin vermekle kalmamış, hepsinden zevk almıştı. Her uygunsuz hareketten.

Boğazında bir sabırsızlık sesi daha kaynadı ve parmaklarının yumuşak pedleri onu neredeyse hiç etkilemeden vuruşlarını hızlandırdı. Nasırlı ellere ve hükmedici bir dokunuşa ihtiyacı vardı. Kulağında sert, erkeksi bir sese ve ensesinde bir elin acımasızca sıkılmasına ihtiyacı vardı.

Hakimiyete ihtiyacı vardı.

Gözlerini bir kez daha kapatarak, bir daha asla yapmayacağına dair kendine söz verdiği bir şeyi yaptı... *Onu* düşündü.

Kalçalarını yataktan kaldırarak iki parmağını kılıfına soktu, sonra üçüncüsünü soktu ve kendini Adam'ın yaptığı gibi doldurmaya çalıştı. Adam'ın iri bedeninin üzerinde olduğunu, yumruğunun saçlarına dolandığını ve boynunu neredeyse imkânsız açılara doğru büküğünü hayal ederek kendi eline doğru bastırırken içinden bir inilti yükseldi. Parmaklarını kendi içine soktu, elinin topuğu her itişte klitorisine temas ediyordu.

Leydi'nin hizmetçisinin onu görmesi riskini unutarak, küçük ev çalışanlarının kendini tatmin ederken inlemelerini ve nefes nefese kalışlarını duyabileceklerini umursamadan, onun sık sık kendisini suçladığı gibi ahlaksızlaştı. Önemli olan tek şey ağrıyı hafifletmek, kaşıntıyı kaşımak ve mükemmel bir kayıtsızlık anı bulmaktı.

Aynı şey değildi; yine de vücudu anılarından beslenerek doruğa doğru ilerliyordu. Merkezinden serbest bırakılırken nefesi keskin bir çığlıkla çıktı, klitorisi avucuna doğru titreşip çırpınırken hafif spazmlar parmaklarını kavradı.

Geceliğini bacaklarının üzerinden indirmek için titreyen ellerini kullanırken gergin kasları gevşedi. Nefesi biraz yavaşlamıştı ama nabızı hâlâ hızla atıyordu. Genellikle orgazmı takip eden baş döndürücü his hızla kayboldu... her zamankinden çok daha hızlı bir şekilde, onu yoksun bırakarak. Dudağını ısırarak gözyaşlarını geri kırıptı, o zevk anı kalbindeki sızıyı, son üç aydır her sabah aynı şekilde uyanmanın verdiği acıyı dindirmeye yetmemişti. Soğuk, titreyen ve yalnız.

Gözyaşlarından biri yanağına sıçradı ve saç çizgisine doğru sıcak bir yol izledi. Başını sallayarak kendini toparlamaya çalıştı. Bu gerçekten çok saçmaydı. Onu sadece duygusuzca kullanmakla kalmayıp, işi bittiğinde bir kenara fırlatıp atan bir adamın varlığının yasını tutuyordu.

Daphne Londra'dan ayrılıp cevaplar aramak için İskoçya'ya doğru yola çıktığında, olayların bu şekilde gelişeceğini hiç tahmin etmemişti. Beş yılını ailesini mahvederek geçiren adamla yüzleşmeyi, Lord Hartmoor'un babası, amcası ve erkek kardeşine karşı yürüttüğü kan davası için bir açıklama talep etmeyi ummuştu.

O cevapları almıştı -kızlık karşılığında. Onun yatağında geçirdiği otuz gün ve gece, gerçeği öğrenmek için ödediği bedeldi.

... yine de bundan çok daha fazlasını kaybetmişti. Sadece bekâretini teslim etmekle kalmamış, aynı zamanda masumiyeti de elinden alınmıştı. Ailesinin başına bela olan kötü adamla yüzleşmek için Dunnottara at sürmüştü ama aslında onun kötü adam olmadığını, ailesinin kendisine yaptıklarının intikamını almak isteyen bir kara şövalye olduğunu öğrenmişti.

Adam'ın bedenini kullanmasına ve itibarını yok etmesine izin vererek hepsinin kefareti ödemişti. Ancak Adam bundan çok daha fazlasını yapmıştı. Aynı zamanda onun en derin özlemlerini açığa çıkarmış, bir zamanlar korktuğu ama onun eliyle arzulamaya başladığı türden bir zevki tattırmıştı. Hatta onu, ailesinin kendisine karşı işlediği kötülöklere aldırmaksızın, kendisini önemseyebileceğine inandırmıştı. Kalbini ondan koruması gerektiğini bilmesine rağmen, gardını indirmiş ve kendini özgürce vermişti. Bir yanı onun kim ve ne olduğunu asla unutmamışken, diğör yanı - aptalca, umursamaz bir yanı - onun içeri girmesine izin vermişti.

Şimdi, aralarındaki yüzlerce kilometreye ya da ayrı kaldıkları süreye rağmen, onu aklından çıkarmakta zorlanıyordu. Vücudu bile hala onun dokunuşunun yankılanan etkisiyle yankılanıyordu.

"Seni lanet olası aptal," diye hıçkırarak kendini azarladı. "Amacına ulaştı ve artık seninle işi bitti. Her şey bitti."

Gözlerinde yeni bir yaş dalgası kabardı, ihanet duygusu bir kırbaç darbesi gibi ona çarptı. Dunnottar'daki son gecesinde onu acımasızca ve zarifçe kullanmıştı. Sonra, vücudundaki ter ve tohum lekelerini yıkadı ve onu yatağına geri götürdü, onu yatırdı ve onunla sevişti, şefkati daha önceki muamelesiyle çelişiyordu. Onu öpmüş, ona sarılmış ve içine fısıldamıştı

Kulağına gelen sözcükler ona umut vermişti... aralarında nefret, acı ve intikamdan daha fazlası olabileceğine inanmasını sağlamıştı.

Yine de ertesi sabah tek başına uyanmış, onu eve dönüş yolculuğuna hazırlayacak bir hizmetçi tarafından karşılanmıştı. Adam onu uğurlamak, vedalaşmak için çalışma odasından bile çıkmamıştı.

"Ne bekliyordun ki?" diye homurdandı, gözyaşlarını ellerinin öfkeli hareketleriyle sildi. "Senden asla kalmanı istemeyecekti."

Yatakta doğrulup ayağa kalkmak ve iç karartıcı düşüncelerini bir kenara bırakmak için güç topladı. Melankoliye gömülmesine ya da onu öpmektense öldürmeyi tercih eden bir adamın dokunuşunun yasını tutmasına izin vermeyecekti. Onu kullanmıştı, evet, ama ondan bir şey de kazanmıştı. Bağımsızlık. Para. Özgürlük.

Artık zengin bir kadındı ve çeyizinden bile daha büyük bir servete sahipti. Bu para ailesi için, onların borçlarını kapatmak için kullanılacaktı. Hatta bu paranın bir kısmını, babasının satmak zorunda kaldığı Grosvenor Meydanı'ndaki Fairchild Evi'ni geri almak için bile kullanabilirdi.

Yine de Adam'ın ona ailesi hakkında anlattıkları her şeyi değiştirmişti. Ne babasına ne de kardeşi Bertram'a tek bir kuruş bile vermeyecekti. Onların en kötü türden insanlar oldukları ortaya çıkmıştı - başkalarının hayatlarını hiç düşünmeden, en ufak bir pişmanlık duymadan mahveden türden insanlar.

Yatağının perdelerini bir kenara atarak ayağa kalktı, bakışları odanın içinde geziniyordu. Bu leylak rengi, beyaz ve uçuk pembe dekorlu yatak odası, Yarım Ay Sokağı'nda kendisi için satın aldığı bir kasaba evinin içinde, kendisine aitti. Evin kahyası, uşağı, üç uşağı, hizmetçisi, aşçısı ve hem oda hem de bulaşıkhanesi hizmetçisi olarak çalışan bir avuç kadın vardı... hepsi de onun emrindeydi. Yatak odasının bitişiğindeki giyinme odası, Londra'nın en yetenekli *modacılarından* birinin mütevazı ama iyi dikilmiş kıyafetleriyle doluydu. Tattersall'dan bir çift güzel siyah beygire göz koymuştu ve yakında bir barouche ve takım sahibi olmayı umuyordu.

Bu evin içindeki her şey özgür ve temiz bir şekilde ona aitti. Ve hepsini sevmediği biriyle evlenmek zorunda kalmadan kazanmıştı... hiçbirini hak etmeyen babası ya da erkek kardeşiyle paylaşmak zorunda kalmadan.

Ve böylece, varoluşunun felaketi olan adam aynı zamanda onun kurtarıcısı olmuş, yaldızlı kafesinin kapısını açmış ve onu özgür bırakmıştı.

Omuzlarını dikleştirerek üzüntünün kalıntılarını, kâbusunun ilham ettiği korku ve şehveti silkti. Artık özgürdü ve kendine acımayacaktı. Dünya avucunun içinde duruyordu, onu almak için. Kazandığı şeylerin, bir zamanlar varlığının her yönünü kontrol eden erkeklerin engellemesi olmadan artık kendisine ait olan şeylerin tadını çıkarmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Kararlılıkla başını salladıktan sonra lavabosunu gizleyen boyalı perdeye geçti. Ellerini ve yüzünü yıkamak için kullandığı temiz gülsuyu soğumuştu ama yine de kızarmış cildini ve gözyaşı lekeli yanaklarını rahatlatmak için uzun bir yol kat etti. Sosyeteye takdim edilirken asla giymeyeceği leylak rengi saten geceliğini çıkarıp gülsuyu ve portakal çiçeği kokan bir sabunla yıkanarak kendine çekidüzen verdi. Hizmetçisinin izniyle paravanın üzerinde asılı duran temiz bir kombinezon bularak üzerine geçirdi, ardından sağ fırçası, tarak ve çeşitli kozmetik şişeleri ve kavanozlarının yanına özenle yerleştirilmiş diş pudrası ve fırçayı hızla kullandı.

Perdenin arkasından çıktığında hizmetçinin odaya girdiğini ve yatağını yapmaya başladığını gördü.

"Günaydın leydim," diye mırıldandı genç kadın, Daphne'ye temkinli bir gülümseme vererek.

Ev personeli kibar ve görevlerinde gayretliydi ama katı bir resmiyetleri vardı. Onu tanımıyorlardı ve ünü hakkında duydukları az şey de pek hoş değildi. Yeni keşfettiği özgürlüğünün bazı yönlerinden hoşlansa da özlediği tek şey tanıdık bir evin rahatlığı ve onu tanıyan hizmetkârların dostane sıcaklığıydı. Bununla birlikte, Fairchild Evi'nin personeli muhtemelen mülkün şu anki sahibi tarafından tutulacaktı.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Dunnottar'da kaldığı süre boyunca en sık karşılaştığı iki hizmetçi olan Maeve'in dostça gülümsemesine ve Niall'ın asık suratlı tavrına bile razı olurdu. Onun için çalışmış olmaları önemli değildi; leydisinin hizmetçiliğini yapmış olan kadınla bir tür akrabalık kurmuştu. Ve Niall... Adam'ın sert uşağı, soyadı yüzünden onu hor gördüğünü gizlememişti. Bununla birlikte, onun kaba doğası, şatonun cazibesinin bir parçası haline gelmişti; en az aşırı büyümüş avlular ve eski taş cephe kadar karanlık bir çekiciliğe sahipti.

"Günaydın Clarice," diye cevap verdi.

"Sabahı evde mi geçireceksiniz, yoksa dışarı çıkma planınız var mı?" diye sordu hizmetçi. "Sakıncası yoksa, gezinti için çok güzel bir gün."

Yakındaki bir pencerenin perdelerini araladığında Clarice'in iddiasının doğru olduğunu gördü. Son birkaç gün kasvetli ve soğuk geçmişti, havada nemli bir sis vardı. Bugün güneş pırıl pırıl parlıyordu ve avucunun altındaki camın verdiği his düne göre biraz daha az soğuktu.

"Sanırım yürüyüşe çıkacağım... belki dışarıdayken kahvaltı ve kahve içerim," diye cevap verdi. "Cook'a söyle, yürüyüş kıyafetini hazırladıktan sonra benim için yemek hazırlamaya zahmet etmesin."

"Hemen, leydim."

Daphne makyaj masasının başına geçip saçlarının örgüsünü çözdü ve fırçayla karışık buklelerini karıştırdı. Kumral saç tellerinin bir kısmı yüzünün etrafında usulca dalgalanıyor, geri kalanı ise kalın bir kütle halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Bu renk tonunun mavi gözlerini daha koyu gösterdiği söylenmişti... o kadar koyu ki, yaklaşıp kadar kahverengi ya da siyah sanılabilirdi. Burnunu kırıstırdı, köprünün üzerine dağılmış diğerlerinin yanı sıra birkaç yeni çili fark etti. Annesi ona çillerin yayılmasını önlemek için dışarıdayken şapka takması gerektiği konusunda öğüt verirdi.

Annesi... kadını haftalardır görmemişti.

Daphne Dunnottar'dan Londra'ya döndüğünde Leydi Fairchild'ın kız kardeşinin evine yerleştiğini öğrenmişti. Şehrin şüpheli bir bölgesindeki küçük bir dairede birlikte yaşayan Bertram ve babasından ayrıldıktan sonra onu bulmaya gitmişti.

"Fairchild House'u kaybetmenin eşiğine gelene kadar onunla yüzleşmemiştim," demişti annesi gece geç saatlerde bir fincan çikolata eşliğinde. "Mali durumumuz hakkında her zaman çok ketum davranırdı... bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verirdi. Alacaklılar aramaya başladığında ve eşyalarımızı satmak zorunda kaldığımızda bile... ve... ah, Daphne, borçlarını kapatmak için senin çeyizini kullandı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım!"

O anda hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları yanaklarını ıslattı, yüzü kıpkırmızı oldu. Daphne elindeki fincanı bir kenara bırakıp onu teselli etmeye çalışmış, elini okşamış ve yatıştırıcı sözler fısıldamıştı.

"Bana nereye gittiğini söylemedi," diye devam etti burnunu çekerek ve hıçkırıklar arasında. "Sadece endişelenmemem gerektiğini söyledi ve her zamanki gibi her şeyi kontrol altına aldı. Ben de daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım."

gurur duyardı. O kulübündeyken gizlice çalışma odasına girdim ve eşyalarını karıştırdım."

İçinde bulundukları durumun vahimliğine rağmen gülümsemesini engelleyememişti. Annesinin küçük isyanı, bir çocuğun annesinin arkasından gizlice kurabiye yemesine benzetilebilirdi. Ama Daphne annesinin nasıl bir kadın olduğunu biliyordu, çünkü kendisi de aynı türden bir kadın olmak üzere yetiştirilmişti. Sessiz, ağırbaşlı, her konuda babasına itaat eden ve evlendikten sonra da kocasına itaat eden. Annesinin her türlü isyan potansiyeline sahip olması, Daphne'nin ona hiç olmadığı kadar bağlı hissetmesine neden oldu.

"Lord Hartmoor'dan gelen mektubu buldum... o... o ahmak!"

Daphne bunu duyunca yüzünü buruşturmuştu, annesinin tüm gerçeği bilemeyeceğinden emindi. Adam'ın kendisini mahvettiği için ailesine tazminat olarak on bin pound teklif ettiği mektubu bulmuş olabilirdi ama kan davasının nedenini bilemezdi.

"Beni hiç affedebilecek misiniz?" Leydi Fairchild sabahlığının koluyla gözlerini ovuşturarak yalvardı. "Pek çok şeyden habersiz kalmama izin verdim ve... sizi hayal kırıklığına uğrattım."

"Bu senin hatan değil," diyerek onu rahatlatı.

Çünkü gerçekten de kadın, çevresinin bir ürünü olduğu için suçlanamazdı. Bir vikontun kızı, sonra bir kontun karısı olmuş, hayatı boyunca lüksün kucağında ağırlanmıştı. Adam'ın Daphne'yi benzettiği küçük güzel kuşun kusursuz bir örneği; her zaman en iyi şekilde görünür, doğru olanı söyler, toplumun emirlerine sıkı sıkıya bağlı kalır, hayatını ve tüm dünyayı yöneten erkekleri asla sorgulamazdı.

"O gece eşyalarımı topladım ve beni buraya getirmesi için kiralık bir at arabası çağırdım," diye devam etti annesi. "Althea Teyzen bana çok iyi baktı. Seni de seve seve yanına alır canım, üçümüz birlikte çok iyi geçiniriz."

Daphne gözlerini ellerine indirdi ve iç çekti. Teklif ne kadar cazip olursa olsun, annesinin kollarına geri çekilemezdi. Adam onun mahvoluşunun herkes tarafından bilinmesini sağlamışken olmazdı.

"Anne, bunu yapmam mümkün değil," diye itiraz etti. "Ben artık mahvoldum. Elbette sen ve Althea Teyze böyle bir yükü omuzlarınıza alamazsınız."

Annesi alay etmişti. "Ne kadar saçma. Kimsenin tam olarak nerede olduğunu ya da büyük bir çile olduğuna emin olduğum şeyin ayrıntılarını bilmesine gerek yok. Artık bitti ve sen evindesin. Birlikte, uzun süreli yokluğunuz için bir mazeret bulabileceğimize eminim."

Daphne dudağını ısırmişti, gerçeği açıklayarak annesini incitmek istemiyordu ama artık toplum içinde birlikte görülemeyeceklerini anlamasını . Bu annesinin itibarından geriye kalanları da yok edebilirdi.

"Mahvolduğuma dair haberler yakında kamuoyuna yansıyor," diye itirafta bulunmuştu. "İki hafta ya da daha kısa bir süre içinde, tanıdığımız herkes ve onların tanıdığı herkes nerede olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu öğrenecek. Gördüğünüz gibi, burada yaşamak sizi ve teyzemi de küçümsemeye davet eder. Sizin toplumdan dışlanmanıza neden olursam kendimi asla affetmem."

Annesi tekrar ağlamaya başlamıştı, Daphne'nin üzerine çökmüş ve kalbinden bıçaklanmış gibi feryat ediyordu. "O piç kurusu! Neden, Daphne? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Elini sıvazlayan Daphne dudaklarını kenetlemiş ve cevap vermeyi ihmal etmişti. Annesinin bağımsızlığı henüz çok yeniydi, babasından özgürlüğü ise yavru bir kuşun ilk kanat çırpışları kadar kırılgandı. Tüm bunları, Adam'ın ailelerinin değer verdiği her şeyi parçalamaya çalışmasının nedenlerini bilmek onu mahvedecekti.

"Bilmiyorum," diye yalan söyleyerek annesine sıkıca sarıldı.

Sakinleştikten sonra Daphne ona her şeyin yoluna gireceği konusunda güvence verdi.

"Althea Teyze birkaç gün kalmama izin verirse minnettar olurum," demişti. "İşlerimi yoluna koyup kalacak bir yer bulana kadar."

"Nasıl idare edeceksin?" diye sormuştu annesi, hâlâ nemli gözlerini kurulamaya çalışarak. "Ne yapacaksın, Daphne?"

Daphne ona, "Lord Hartmoor sadece babama para vermedi," demişti. "İyi idare ettiğim sürece hiçbir şey istemeyeceğimi söylemek yeterli."

Annesi Adam'ın neden böyle bir şey yaptığını merak ederek sorularla doluydu. Daphne ona basitçe, Adam'ın yaptığı şeyden dolayı suçluluk duyması gerektiğini söylemişti. Gerçekte, onun böyle bir şey hissetmediğini biliyordu. Adam onu mahvetmekten en az babası, erkek kardeşi ve amcası kadar zevk almıştı.

Kendi evine taşınmasından bu yana geçen üç ay içinde Daphne annesini sadece birkaç kez görmüştü. Yeni satın aldığı şehir evini incelemeye gelmiş ve uygun bulmuştu. Tiyatroya birlikte gitmişler, Althea'nın özel locasına seyircilerin çoğu gelmeden *çok* önce girmişler ve oyun bitmeden de dışarı çıkmışlardı; böylece önemli kimseler tarafından birlikte görülmemeyi garantilemişlerdi. Annesi Daphne'nin Londra'nın Mayfair kadar yüksek olmayan bir yerinde yalnız yaşamasından hâlâ endişe duysa da, her şeyi olduğu gibi kabullenmiş görünüyordu. Artık kocası ve oğlundan ayrı bir hayatı olduğu gibi, Daphne de kendi yoluna gitmeliydi.

Daldığı düşüncelerden döndüğünde, yün toplamakla meşgulken hizmetçisinin onu giydirip tımar ettiğini gördü. Lacivert muslinden uzun kollu bir yürüyüş elbisesinin yanı sıra en iyi siyah botlarını ve bir çift sıcak tutan çorap giymişti. Clarice saçlarını yumuşak, sade bir topuz haline getirmiş, üzerine de Daphne'nin elbisesine uygun peçeli bir şapka oturtmuştu.

Yeni mahallesinde bile eski tanıdıklarıyla karşılaşma riskini göze alıyordu. Son üç ay içinde bu sadece birkaç kez olmuştu ama her karşılaşma onu yorgun düşürmüştü. Biri ona yaklaşmak, ne hale geldiğinin farkında olduğunu belli etmek için kendi yolundan çıktığında sert bir gülümsemeyi sürdürmek ve dilini ısırarak giderek daha zor hale geliyordu. Ona doğrudan kestirip atmalarını, burunlarını kıvırmalarını ve ondan tamamen uzak durmalarını tercih ediyordu. En azından o zaman onlarla uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Peçe onu küçümsenmekten koruyordu ama daha da önemlisi huzurunu koruyordu. Sabahın serin havasının ve sisle örtülmemiş gökyüzünün hoş parlaklığının tadını çıkarmasına izin veriyordu. Yavaş yavaş kendi evi olarak görmeye başladığı sokağın görüntülerini ve seslerini incelerken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Evinin çevresinde benzer tarzda birkaç ev daha vardı ve komşularının çoğu henüz güne başlamak için harekete geçmemişti. Sabahın bu erken saatlerinde sokağı onunla paylaşan insanların çoğu hizmetçiydi; aşçıları için mal toplamak üzere rıhtıma ya da pazara giden bulaşıkçı hizmetçiler, mesaj taşıyan genç oğlanlar, efendilerinin atlarını çalıştıran seyisler. İyi giyimli birkaç adam saçları savrulmuş ve kravatları buruşmuş bir halde sokakta sendeleyerek yürüyordu; şüphesiz bir gece eğlencesinden eve dönen genç bıçaklar.

Karnını kemiren açlık ve ağzını kurutan susuzlukla varış noktasına ulaştığında hiç rahatsız olmadan yürümeye devam etti. Neyse ki, en sevdiği uğrak yerlerinden birine varmıştı; o güne kadar tattığı en iyi şekerlemeleri satan bir kahvehaneye. Kapıyı iterek açtı, şapkasını çıkardı ve dükkânın geniş, açık ana salonuna baktı. Uzun, dar masalar sıralanmıştı ve her iki yanda ferforje, minderli sandalyeler uzanıyordu. Uyumsuz duvar aplikleri ve karanlık sanat eserleri duvarları kaplarken, iki büyük pencere sabahın ışığını içeri alıyordu.

Kocası Bay Russel'la birlikte işletmeyi yöneten zayıf, yaşlı kadın Bayan Russel odada koşturuyor, misafirlerinin ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu. Masalar fazla kalabalıklaşmamıştı ama Daphne tanıdığı birkaç müşteriyi fark etti. Kendisi gibi onlar da bu kahvehaneye sık sık uğruyor, tozlu aydınlatma armatürleri ve soyulan duvar kâğıtları kadar dekorun bir parçası oluyorlardı.

"İçeri buyurun leydim, oturun," diye seslendi Bayan Russel, bir sepet çöreği dışarıda sendelerken gördükleri sarhoş görünen iki gencin arasına oturturken. "Her zamankinden birazdan getiririm."

Yaşlı kadına gülümseyerek, "Acele etmeyin Bayan Russel," diye ısrar etti.

Bayan Russel, Daphne'yi bu müesseseye ilk geldiği andan itibaren sevmeye başlamıştı. Eğer her hafta en az bir kez ziyaret etmezse, bir dahaki gelişinde işletme sahibinden azar emindi.

"Günaydın Leydi Daphne," diye seslendi genç kılıçlardan biri, kelimeleri bulanıklaşmıştı.

Onu tanıdı ve gülümseyerek küçük bir el salladı. "Günaydın Bay Kent. Umarım akşamınızdan memnun kalmışsınızdır."

Adam ve arkadaşı kıkırdadı ve Bay Kent yeni doldurduğu kahve fincanını kaldırdı. "Ayılmak için bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacağı kesin."

"Sana bol şans dilerim," diye takıldı ve odanın köşesindeki ocağın yanına oturup yerleşti.

Bir dizi buruşuk ama özenle katlanmış kâğıt buldu; bunların bir kısmı haberleri, bir kısmı da son dedikoduları içeriyordu. Gözüne ilk çarpına uzanarak onu önündeki masanın üzerine açtı.

Okumaya başlamadan önce, odanın diğer ucundan başka biri onu selamlıyordu.

"Günaydın Leydi Daphne," diye seslendi, yuvarlak yanakları neşeyle kızarmıştı.

Dağınık beyaz saçları her zamanki gibi dağınıktı, ancak bu sadece çekiciliğini artırıyordu. Eski püskü giysiler, kömür ve boya lekeli parmak uçları, sulu, odaklanmamış gözler. Bir sanatçının izleri... sadece Theo olarak bildiği bir adam. Kendisine resmen hitap etmesi için ayağa kalkmadı.

"Günaydın Theo," dedi, yanındaki sandalyeye çökerken ona gülümseyerek. "Seni hiç görmediğim kadar mutlu görünüyorsun."

"Çünkü resmimi bitirdim," dedi göğsünü kabartarak ve gururla gülümseyerek. "Bitirmek için sabahlara kadar çalıştım ama Kraliyet Galerisi'ne layık bir başyapıt oldu."

Bayan Russel, Daphne'nin en çok sevdiğini bildiği şeylerle dolu bir tepsiyi masalarına bırakırken, "Oh, kes sesini, seni yaşlı budala," diye homurdandı. "Leydi Daphne sizin sanat dediğiniz o iğrenç tablolarla ilgilenmiyor."

Daphne kıkırdadı, dumanı tüten kahvesine birkaç parça şeker ve bir topak süt ekledi.

"Sessiz ol, seni yaşlı cadaloz!" Theo, Daphne'nin önünde duran sepetten bir bisküvi aşırırken Bayan Russel'a kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Sanat seni kışından ısırsa bile bilemezsin... ve yarım yüzyıldır buruşuk kışını bir şeyin ısırdığından şüpheliyim!"

Kadın adamın parmak eklemlerine vurdu, adam yüzünü buruşturdu ama bisküviyi iki ısırıkta aldı ve çiğnerken kadına ters ters baktı.

Daphne kahve yudumları arasında, "Şimdi, şimdi, çocuklar," diye alay etti. "Güzelce oynayın."

"Bu yaşlı kemik torbası nihayet kahve ve bisküvilerinin parasını ödemeye başladığında iyi davranacağım," diye homurdandı Bayan Russel -her ne kadar herkes Theo'nun tablolar arasında kahvaltısını evde yapmasına izin verdiğini bilse de. Adam çoğu zaman tek bir eser bile satamadan aylar geçiriyor, bu da onu zor durumda bırakıyordu.

Bayan Russel başka bir müşteriyle ilgilenmek için koştururken ona, "Buyur Theo," dedi. "Hepsini zor hazmediyorum."

Theo ona teşekkür edip bir bisküvi daha alırken o da kendisi için bir çörek seçti. Üzerine krema sürdükten sonra bir ısırık aldı ve tereyağlı, lapa lapa şekerlemenin dilinde erimesiyle inledi. Mrs.

Eğer Londra'da daha fazla insan onun İngiltere'nin en iyi çöreğini yaptığını bilseydi Russel bir kraliçe kadar zengin olurdu.

Theo en yeni tablosu hakkında gevezelik ederken, Daphne bir yandan ona kulak veriyor, bir yandan da önüne konan gazeteyi açıyordu. Artık Londra sosyetesinin bir parçası olmasa da, kendini sık sık dedikodu gazetelerini okurken buluyordu. Her şeyden kopuk bir şekilde en son skandalları okuyabilmek ona tuhaf bir tatmin duygusu . Bayan Russel'ın çökmekte olan çörekleriyle birlikte sık sık yaptığı bir şey olan biraz suçlu bir zevk.

Kahvesinin yarısını içmiş ve ikinci çöreği kemirmeye başlamıştı ki, kâğıttaki bir isim gözüne çarptı. Keskin bir nefes aldı, neredeyse bir ağız dolusu soludu, nefesini tutmaya çalışırken öksürdü ve kekeledi. Gözleri sulandı ve hem hamur işi hem de inançsızlıktan oluşan bir yumruda boğulurken göğsü yandı.

"Leydi Daphne, iyi misiniz?"

Kahvesinden bir yudum alıp boğazını temizledikten sonra ona cevap verecek kelimeleri bulamadı... bakışları tekrar kâğıttaki diğer kelimelerin arasında göze çarpan o isme döndüğünde değil. Uzun bir süre boyunca çözebildiği tek şey bu oldu, diğer harfler sayfada yüzüyordu, sadece bir kısmı net ve hareketsiz kalmıştı.

Lord Adam Callahan, Hartmoor Kontu.

Kafasını sallayarak bir şeyler görüyor olması gerektiğinden emin bir şekilde gözlerini kırptırdı. Yine de sözcükler yerinde duruyordu, çevresindeki diğer harfler tekrar keskin bir şekilde odaklandı. Adam'ın birkaç ay uzak kaldıktan sonra Londra'ya dönüşüyle ilgili kısa raporu okurken fincanı tabağında tıkırdadı. Yazar, kontun Londra'yı nadiren ziyaret ettiğini ve hiçbir zaman uzun süre kalmadığını, öncelikle İskoçya'da ikamet etmeyi tercih ettiğini belirtiyordu. Yazar, Adam'ın aniden ortaya çıkmasının nedenleri üzerine spekülasyonlar yaparken kaşlarını çattı - bir eşle ayrılmış olabilir miydi, yoksa sadece manzara değişikliği için mi gelmişti.

Ağzı kurudu ve ellerinin titremesi o kadar şiddetlendi ki, onları sakinleştirmek için kucagında sıkıkmak zorunda kaldı. Kanı ısındı, elbisesinin yüksek yakası aniden daraldı... ta ki nefes almakta zorlanacağını hissedene kadar.

"Hanımım? İyi misiniz?"

Bayan Russel'ın sesi ona ulaştı ve kadının nazik, endişeli bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı

kendisi. Adam Londra'ya gelmişti. Bu onunla karşılaşacağı ya da *onun* için geldiği anlamına gelmiyordu. Adam onu duygusuzca kovarak onun için hiçbir şey ifade etmediğini açıkça göstermişti. O zaman neden sırf aynı şehirde yaşadıkları için onu arasın ki?

"Özür dilerim," diyerek yavaşça ayağa kalkmayı başardı. "Korkarım kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Çantasını karıştırarak bir avuç banknot çıkardı ve kahvaltısını karşılaması için Bayan Russel'a verdi.

Yaşlı kadın Daphne'nin koluna girip onu kapıya doğru yönlendirerek, "Belki de artık eve gitsen iyi olur," dedi. "Ve seninle birlikte doğruca yatağa! İyileşene kadar seni bir daha görmek istemiyorum."

"Elbette Bayan Russel," diye dalgınca kabul etti, başı dönüyordu. "Teşekkür ederim."

Tökezleyerek caddeye çıktı, bir eliyle de fokurdayan midesine bastırıyordu. Kendini Adam'ın onun için gelmiş olamayacağına ikna etmiş olsa da bir türlü huzura kavuşamıyordu. Midesi çalkalanıyor ve kalbi çarpıyordu. Yürürken omzunun üzerinden baktı, Adam'ın her an bir köşede belirebileceğinden, dişlerini göstererek üzerine çullanmadan önce dumanını üfleyip külünü burnuna çekebileceğinden emindi.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı nefesinin altından. "Saçmalıyorsun."

Yine de, omurgasından aşağı süzülen ve onu eve doğru adımlarını hızlandırmaya iten soğuk dehşet hissine engel olamıyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

LHartmoor Kontu Adam Callahan, perdeyi bırakarak ağır kumaşın arabasının penceresinden geriye düşmesine izin verdi; bu sayede hem güneşin ışığını hem de caddede sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koşan kadını görebiliyordu. Böyle bir benzetmedeki ironi onu kıkırdattı, çünkü kadını görünce kanında alevlenen sıcaklık bir cehennem köpeğine atfedilen türden bir vahşiliğe benzetilebilirdi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek onu kovaladığını, yakaladığını ve etinin ilk tadını aldığını hayal etti. Bir ürperti onu sarstı, bacaklarının arasındaki kalın organ taş gibi sertleşti.

Saatlerce onun Half-Moon Sokağı'ndaki küçük evden çıkmasını beklemiş, birkaç blok ötedeki küçük kafeye kadar dikkat çekmeden takip etmişti. Onu görünce çenesi gerilmiş, bir eli kucağında kenetlenmişti. Kadının güpegündüz bile tek başına dolaşması onu son derece rahatsız ediyordu. Açık alanda, herhangi biri tarafından saldırıya uğrayabileceği bir yerde refakatsiz olmamalıydı. Ona verdiği parayla, koruma amacıyla peşine takılacak kaslı bir uşak tutmalıydı.

O ilkel yürüyüş elbisesinin ya da peçeli şapkasının altında bir şey sakladığını mı düşünüyordu? Gizlilikle örtülmüş o evden çıkanın o olduğunu bilmeseydi bile, onu tanırdı. Onu diğerlerinden ayıran bir şey vardı; omuzlarında bir diklik ve yürüyüşünde bir salınım. Bir öz... benzersiz bir şekilde ona ait olan bir varlık. Onu kızdırdığı kadar çağırıyordu da.

Kızın saçlarını, her ne işe yaramaz bir şekilde düzenlenmişse ondan çekip kurtarmak ve sırtından aşağıya doğru spiraller çizerek göndermek istiyordu. Elini etrafına dolamak, tüm gücüyle çekmek ve onu eğilmeye, kırılmaya, bir hanımefendinin o ilkel duruşundan çıkıp yeniden küçük fahişesi olmaya zorlamak istiyordu.

Elini yumruk yaparak şoförü uyarmak için arabanın tavanına vurdu. Arabanın dışında dizginlerin şakırtısını duydu ve

Araba ters yöne doğru hareket etmeden önce şoförünün çağrısına kulak verdi.

Arabanın koltuğunda biraz kamburlaşarak gözlerini kapattı ve dürtülerini kontrol altına almak için mücadele etti. Dürtülerinin onu Londra'ya götürmesine izin vermişti.

-Üç aylık hayal kırıklığı ve bir türlü kaşıyamadığı bir kaşıntı. Kendini derisini tırmalayan bir canavar gibi hissediyordu, rahatlamak için çaresizce kendini parçalara ayırıyordu.

Buraya bir dürtüyle gelmişti ama şimdi onu gördüğünde hisleri değişmişti. Sakinleşmişti, dayanılmaz kaşıntı yerini ensesinden başlayıp omurgasından aşağı inen ve kasıklarına doğru yayılan bir karıncalanmaya bırakmıştı. Ağzı sulandı ve midesi sıkıştı, damarları avın heyecanıyla zonkluyordu. Her ne kadar kızın evine dalmak, onu omzuna atmak, en yakın yatağa ya da kanepeye taşımak ve vücudunu yağmalamak istese de, bundan kaçınacaktı. Ne de olsa, kovalamacadan da en az teslimiyet kadar zevk alıyordu. Ondan kısa süreli bir şok ya da dehşet anı istemiyordu. Onu takip etmek, gözlerinin kıyafetlerinin arasından vücudunu okşadığını söyleyen önseziyle titremesini izlemek istiyordu. Onu uzaktan görmesini ve duvarların etrafını sardığını hissetmesini istiyordu.

Onun gergin ve dengesiz olmasını istiyordu. Ona eziyet etmek ona keyif verdiği için değil... ruhunun en karanlık köşelerinde gizliden gizliye bundan hoşlandığını bildiği için. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyebilirdi ama Dunnottar'da birlikte geçirdikleri zaman onun gerçek doğasına gözlerini açmıştı. Tıpkı ona hükmetmek ve yönetmek doğal geldiği gibi, savaşmak ve kaçmak da onun doğasının bir parçası gibi görünüyordu, onu silahsızlandırdığı ana kadar kovalamacadan zevk alıyordu.

Sonra...

Kesik kesik bir nefes alarak elini ağrıyan sikine bastırdı. Sırada ne olduğunu düşünmek bile onu zonklatıyor, pantolonunun yırtmacına doğru itiyordu.

Çünkü o zaman teslim oldu. İsteyerek. Güzelce. Mükemmel bir şekilde.

Adam yatak odasındaki kontrol tutkusunu, genç bir adam olarak şehirde dolaştığı ve neredeyse her gece genelevlere gittiği günlerde keşfetmişti. Arzunun sancılarını hissettiği ve kendi sikini eline aldığı ilk andan itibaren doyumsuzdu; tam olarak anlamadığı şeyleri arzuluyordu. Bir parçası bir zamanlar bunun ne olduğunu biliyor gibiydi.

onunla karşılaşmıştı. Ve Büyük Tur'a çıkmadan birkaç ay önce Edinburgh'da küçük bir genelevde karşılaşmıştı.

Bu gece yatması için para ödediği küçük kızın boyu ancak göğsü kadardı, günahkâr kıvrımlı bir vücudu ve keten altın gibi saçları vardı. Aldatıcı derecede masum yeşil gözleriyle ona bakarken, sert, ahşap zeminde dizlerinin üzerine çökmüştü. Ona doğru uzandı, kollarını bacağına doladı ve sahibinin elini arayan bir kedi yavrusu gibi ona sürtündü. Düştüğü yerden ereksiyonunu okşayarak ve ona mırıldanarak, ona gerçek teslimiyetin ilk tadını vermişti.

"Ne istiyorsun, lord?" diye fısıldamıştı alçak, tatlı bir sesle, bu da onun ateşini körüklemiş, sikini neredeyse dayanılmaz sınırlara kadar uzatmış ve kalınlaştırmıştı.

Geçmişteki karşılaşmalarında, liderliği ele almaya, yatak arkadaşını istediği pozisyonlara getirmeye, onu iri vücudunun altına sıkıştırmaya, belki de hareket edemesin diye bileklerinden tutmaya alışmıştı. Becerdiği kadınlar bundan, güç ve kuvvet gösterilerinden hoşlanmışlardı. Hatta genç, unvanlı bir bekârdan bunu bekliyor gibiydiler.

Ama bu -küçük sarışın fahişenin ona sunduğu şey- daha önce yaşadıklarından çok farklı olduğunu kanıtlamıştı. Bu onu hayatı boyunca değiştirecekti.

Onu genç kıza "Her şey... hepsi" diye cevap vermeye iten şeyin ne olduğundan emin değildi.

Adamın söylediklerini ve söylemediklerini anlamış gibi başını salladı. Vücudunu adamın bacağına sararak ona karşı kıvranmış, dizine kadar uzanan pırıl pırıl, cilalı çizmenin üzerinde leğen kemiğini oynatmıştı.

"Söyle bana," diye inledi, ona yapıştı ve ona sürtünmek gibi basit bir hareketle kendini boşalttı. "Bana ne yapacağını söyle."

Uzanıp saçlarından bir tutam almak, boynu dikleşip ona kadar çekmek, gözleri yaşarana ve kafa derisindeki şüphesiz acıdan irkilene kadar elini sıkamak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gelmişti. İlham verdiği her pis, ahlaksız fanteziyi fısıldamak, kendini ona sarmak ve utanmazca onun üzerinde kızılmak. Adam karanlık arzularını dile getirirken nefesi kesilmiş ve inlemişti, tepesini adamın ayakkabısına dayarken doruğa ulaşmıştı.

"Evet, lordum," diye inledi, gevşedi ve can havliyle adamın bacağına tutundu. "Al beni... hepsini al."

O gece, İskoçya'daki küçük genelev odasında, yapabileceğini asla hayal edemeyeceği şeyler Onu utandırması gereken şeyler. Bir kadının amının ilk birkaç tadına bakan genç bir adam olarak tam olarak anlayamadığı bir yanını tatmin eden şeyler. Her zamankinden daha da doyumsuz hale gelmişti, küçük fahişeyi yeterince kullanamıyordu.

Kirli zeminde diz çökmüş olan kadının ağzını sıkmış, döllerini göğüslerine akıtmıştı. Onu yüzüstü yatağa atmış, üzerine tırmanırken siki yeniden sertleşmeye başlamıştı bile. Saatler gibi gelen bir süre boyunca onu becermişti; düz yatarken arkadan, sonra elleri ve dizleri üzerinde yükselmiş, bacakları omuzlarına değecek kadar geriye itilmişken üstünde, saçları avuçlarının içindeyken duvara yaslanmış, sert ahşap dizlerini aşındırırken yerde. İçinde hiçbir şey kalmayacağından emin olana kadar harcadı ve harcadı... ta ki onun kışının dar geçidine girene kadar. Sonra onu biraz daha becerdi, omzunu ısırırken ve kalçalarını o kadar sıkı tutarken çılgın bir adam gibi ona çarptı, parmak izlerini geride bıraktı.

Şafak yaklaşp da fahişenin yanındaki küçük yatağa yığıldığında Adam ölü gibi uyumuştı. Geçmişte yaşadığı cinsel ilişkilerin hiçbiri onu bu kadar tatmin etmemişti. Önceki yatak arkadaşlarından çoğu zaman kasıklarında hâlâ kaynayan bir arzuyla ayrılmıştı. Uzun zamandır, onu bu hale getiren bir tür kusur olması gerektiğini düşünmüştü... bir kadınla birlikte olabilmesinin bir nedeni vardı, ama hiçbir zaman karnının içini sürekli tırmalayan açlığı tamamen yatıştırmaya yetmemişti.

Artık daha iyi biliyordu. Evet, biraz farklı bir şeye ihtiyacı vardı... ve o andan itibaren, o 'şeyin' ne olduğunu ve onu sadece belirli bir kadın tipinde bulabileceğini biliyordu. Aylarca Edinburgh'daki küçük fahişe -Fiona- onun bastırılmış şehvetinin yükünü çekmişti. Aralarındaki anlaşmayı olduğu gibi seviyor gibi görünüyordu, adam ona sıklıkta sahip olmak için para ödüyor, vücudundan yaptığı yorucu talepler için iyi bir tazminat almasını sağlıyordu. Hatta onun yanında uykuya dalmaktan bile zevk alıyordu, küçük olgun vücudu onunkine yaslanmıştı, çıplaktı ve her zaman onun için hazırды.

Sonra, Büyük Tur'a çıkmıştı ve oradan itibaren, sunabileceklerini arzulayan kadınlarla dolu koca bir dünya ona açık hale gelmişti. Onları Paris'in genelevlerinde, güzel şarkıcıların çoğu zaman fahişelerden bile daha doyumsuz olduğu İtalya'nın opera binalarında bulmuştu. İspanya'da, Portekiz'de, Venedik'te ve Roma'da... onları bulmuştu, iradesine boyun eğmek isteyen kadınları. Venedik'te onunla dövüşmekten zevk alan küçük, çekici bir *hanım* bile vardı. İçine girene kadar çığlık atıyor, pençeliyor ve onun pençesinde kıvranıyordu; ondan sonra dilinin üzerinde bir buz parçası gibi eriyor, sırtını eğiyor ve teslim oluyordu.

Tur, öğrendiği çeşitli zevkler için olduğu kadar kültür, sanat ve mutfağa maruz kalmak için de hayatının en büyük deneyimlerinden biri olmuştu.

Bir elini yüzünde gezdirerek kaşlarını çattı ve İngiliz elçisi aracılığıyla kendisine ulaşan bir mektupla her şeyin nasıl çığlık atarak durduğunu hatırladı. Adam onu Venedik'te bulmadan önce iki hafta boyunca aramış ve üvey kız kardeşinin kuzeninden gelen mektubu ona teslim etmişti. Zarfın üzerindeki mührü görünce kaşlarını çatmıştı. Olivia ona haftalardır yazıyordu, mektuplarının ona ulaşması uzun zaman alıyordu ama yine de memnuniyetle karşılanıyordu. Olivia'nın anne tarafından kuzenleri, çok kötü bir şey olmadığı sürece onunla iletişime geçmemeliydi.

Uzun bir mektupla karşılaşmak için zarfı yırtıp açtığı anda kalbi küt küt atmış, ağzı kurumuştu. İlk haber onu pek şaşırtmamıştı. Kont sonunda ölmüş, bir kalp rahatsızlığına yenik düşmüştü. Babası, Callahan'ların bilinen kötü şanslarından birinin daha yaşandığını söylerdi. Artık Hartmoor Kontu'ydu ve babasının taşıdığı tüm topraklar ve unvanlar ona miras kalmıştı.

Turunu kısa kesmek zorunda kalacağı için sinirlenmiş, çileden çıkmıştı. Yolculuğa çıkmakta ısrar ettiğinde eski kont onu saatlerce azarlamıştı.

"Tur zaman ve para kaybı," diye karşı çıkmıştı babası. "Burada olmalısın, ben öldükten sonra yerini almaya hazırlanmalısın... ki bu her an olabilir, biliyorsun."

Bu da babasının bir başka silahıydı... suçluluk duygusu. Adam'a annesinin öldüğünü ve onu yalnız bıraktığını, kendisinin de yakında onu takip edeceğini hatırlatmaktan hiç vazgeçmemişti. Adam kont olmak için uygun değildi ve yaklaşan görevlerini daha ciddiye almaya başlayana kadar da öyle olmaya devam edecekti.

İçki, kumar, fahişelik... hepsi anlamsızdı ve o da bunlara düşküdü. Şımarık, bencil ve kibirliydi... Callahan'ların son yarım yüzyılda biriktirdikleri servete rağmen, onu bir Büyük Tur'a göndermenin maliyeti binlerce poundu aşılıyordu.

"Sadece birkaç yıl," diye karşı çıktı. "Onların sahip olduğı şeylere maruz kalmadıysam, diğer lordların arasında yerimi almamı nasıl bekleyebilirsiniz? Bu bir öğrenme deneyimi-"

Kont, "Bu, genç bekârların aşırı zevk alması için bir bahane!" diye ısrar etmişti. "Eğer ölene kadar , çiçek hastalığı ya da başka bir iğrenç hastalıkla geri döneceksin. Buna izin Adam... ve param da bunu ödemeyecek. Senin yerin burası."

"İzninize ya da paranıza ihtiyacım yok," diye tersledi.

Adam ilk kez babasının emirlerine açıkça karşı gelerek canının istediğini yapmıyordu. Kendi parası vardı - annesinden kalan bir miras, babasının ona miras bıraktığı küçük bir servet. Oxford'daki eğitimini tamamladıktan sonra para onun olmuştu. Bu paranın bir kısmını masraflarını karşılamak için kullanmış ve babasının ultimatomundan bir geceden az bir süre sonra arkasına bakmadan oradan ayrılmıştı.

Bu yüzden Kont'un ölüm haberini aldığında çok *sinirlenmişti*. Adam ölürken bile ona nispet yapmayı başarmış, annesinin ölümünden bu yana tadını çıkarabildiğı tek şeyi elinden almıştı. Özgürlük. Bağımsızlık. İstedığı yere gidebilme ve babası omzunun üzerinden bakmadan dilediğini yapabilme yeteneğı. Yaşlı aptal gidip ölmüş ve bunu mahvetmişti.

Ancak mektubu okumaya devam ettikçe kızgınlığı yerini dehşete bıraktı; elindeki ikinci mesele kanını dondurmuştu. Kız kardeşi Olivia kaybolmuştu. Mektubu aldığında Olivia haftalardır kayıptı.

Adam hemen Londra'ya doğru yola çıkmış, mektubun yanlış olması ve kızın kaybolmaması için dua etmişti. Ya da eğer kaybolduysa, kendisiyle kaçan adamla evlenmiş olarak ortaya çıkması için. Kendini bunun doğru olması gerektiğine ikna etmişti. Olivia etkilenebilir ve kurnazdı. Muhtemelen bir adam onu baştan çıkarıp mihraba götürmüştü... ama adam saygıdeğer olanı yapıp onunla evlendiğı sürece her şey yolunda gidecekti.

Tabii önce Adam aptalın boynunu sıktıktan sonra.

Ancak, İngiltere'ye geri döndüğü uzun deniz yolculuğunun ardından Londra'ya ulaştığında kızının hâlâ bulunamadığını öğrenmişti. Onun içinde

Cehalet, Lord Bertram Fairchild'ın Adam'a Olivia'yı aylardır görmediğini, kur yapmalarının hiçbir zaman ciddi bir şeye yol açmadığını söylediğinde onun sözüne inanmıştı.

Ona gerçeği söyleyen bir tanıdığını bulmadan önce Londra'yı karış karış aramıştı. Olivia'nın güvenini kazandığı genç bir kadın ona Bertram'ın kendisini nasıl mahvettiğini, çocuğu olmasından nasıl korktuğunu ve ailesini ona yardım etmeye ikna etmenin bir yolunu bulması gerektiğini anlatmıştı. Adam'a, Olivia'nın Bertram'ın amcası William Fairchild'la buluşup durumunu gizleyebileceği bir malikâneye saklanmayı ayarladığını söylemişti. Bertram'ın yola getirilebileceğine, onunla evlenmeye ve çocuğu almaya ikna edilebileceğine inandırılmıştı. Olivia, arkadaşının uyarılarına rağmen, halkın önünde mahvolmaktan kaçınmak için çaresizce ve kuzeninin öğrenirse onu ele vereceğinden emin olarak bunu yapmıştı.

Birkaç hafta daha Olivia'nın adımlarını takip ederek, İngiltere'nin en ücra köşesindeki bir akıl hastanesine kadar izini sürmüştü. William Fairchild, Olivia'ya bir köpekten daha iyi davranmayan kendini beğenmiş yaşlı rahibelerin ellerine bırakarak, arkasına bile bakmadan onu oraya bırakmıştı.

Ona ulaştığında artık çok geç olduğu ortaya çıkmıştı. Bebek, bir kız, doğmuştu ve Olivia kaybedilmişti... ölümle değil, çok daha kötü bir şeyle. Delilik. Kız kardeşini tüketmiş, zihni gerginlikten paramparça olmuştu.

Onu ve bebeği paltosuna sarıp sarmaladığı ve her ikisini de akıl hastanesinden uzaklaştırdığı, onları eve götürmeye, her şeyi yoluna koymaya söz verdiği günden bu yana beş yıl geçmişti. Fairchild ailesinin mümkün olan her şekilde yok edildiğini görmeye yemin etmesinin üzerinden beş yıl geçmişti.

Ani bir parlak ışık düşüncelerini işgal ederek onu şimdiki zamana geri getirdi. Arabası durmuş, bir uşak onun için kapıyı açmış ve araçtan inebilmesi için basamakları yerleştirmişti. Adam alnını buruşturarak endişeyle ona baktı ve Adam'a cevap vermeden ne kadar zamandır burada oturduğunu merak ettirdi. Kendini arabadan dışarı atarken, yüzünü pasif bir maske haline getirmek, çenesinin gerginliğini ve yumruklarının kıvrımını gevşetmek için elinden geleni yaptı.

Aklından geçenler tatsız anıları canlandırmış, Olivia'yı tımarhanede gördüğü andan itibaren bastırmaya çalıştığı öfkeyi çağrıştırmıştı.

Soğuktan titriyordu, gözleri odaklanmamış ve cam gibiydi. Ona intikam sözü vermişti ve bunu yerine getirmiş, Fairchild adıyla uzaktan yakından ilgisi olan her şeyi sistematik bir şekilde parçalamıştı.

Arabayı geride bırakıp Mayfair'de bir süit oda tuttuğu otele yaklaşırken, Londra'ya gelişinin gerçek nedenini hatırladı.

Daphne.

Kafesi açmış ve küçük güvercinini serbest bırakmıştı, otuz gün ve gecenin yeterli olmadığını çok geç olana kadar fark etmemişti. Tercihlerini anlamaya başladığından beri sahip olduğu tüm kadınlar arasında hiçbiri onu Daphne gibi etkilememişti. Hiçbiri gözlerinde yaşlarla ya da ellerinde bükülmüş bedenleriyle onun kadar güzel görünmemişti. Hiçbiri bu kadar zarifçe kırılmamış ya da bu kadar zarafetle bükülmemişti. Tıpkı onun gibi, o da farklıydı, özeldi... ve onu gerçek doğasıyla yüzleşmeye zorlayana kadar bunun farkında bile değildi. O, avcısının avı, hâkimiyetinin boyun eğeniydi. Ondan aldığı tat açlığını yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı, bu yüzden şimdi her zaman yaptığını yapacaktı - istediğini almak için uzanacak ve ona yapamayacağını söyleyen herkesi lanetleyecekti. Daphne'nin kendisi bile onu durduramayacaktı. Ona, kendisiyle mücadele etmesinden daha çok hoşlandığını zor yoldan öğretmişti. Aslında Daphne'nin onu reddetmeye çalışacağını ve böylece onu sahiplendiği anın daha da *güzelleşeceğini* umuyordu.

Otelin küçük antresindeki canlı kıyafetli uşağa içtenlikle başını sallayarak içeri girdi ve kendisini süitine götürecek zarif, kavisli merdiveni buldu. Kapıyı iterek açtığında, Londra'ya birlikte geldiği tek hizmetkârını ocağın yanındaki masada oturmuş, çay servisini ve *London Times*'in yeni ütülenmiş nüshasını önünde dururken buldu.

Boyu Adam'a denk olan Niall, oturduğu Queen Anne sandalyeyi kolayca cüceleştiriyor, masanın üzerindeki porselenleri gülünç derecede kırılğan gösteriyordu. Sadece son beş yıldır uşak olarak çalışıyordu; Adam Dunnottar'ı satın alıp yeniledikten hemen sonra. Babasının emrinde çalışmış olan huysuz, sert sırtlı huysuzu görevden alıp yerine hayatının büyük bölümünde atlarla çalışmış bir adamı getirmek ona büyük bir zevk vermişti. Niall homurdanmış ve hırlamıştı ama Adam'la arkadaş oldukları için ve bu pozisyon daha fazla maaş ve yaşlılığında tadını çıkarabileceği bir sürü avantaj sunduğu için kabul etmişti. İnsanların Niall'a nasıl tepki verdiklerini görmek Adam'ı çok eğlendiriyordu.

İri gövdesi, koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve elmacık kemiklerinden birini çentikleyen sivri yara izi.

Niall başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çatarak eliyle gazeteye bir göz attı. "Geleli daha bir hafta bile olmadı ama şimdiden gazeteler gelişinizle ilgili haberlerle dolu. Yokluğunuzda bir düzine davetiyenin yanı sıra birkaç kişisel mesaj da geldi. Söylesene, madem bütün şehir senin burada olduğunu biliyor, neden şu anda *sahip* olduğun gösterişli konak yerine bir handa kalıyoruz?"

Adam sırtıtarak ona katıldı, gazeteyi kaptı ve ayaklarını boş sandalyelerden birine uzattı. "Kimse sana bir beyefendinin gazetesini açmaya fırsat bulamadan okumanın kötü bir davranış olduğunu söylemedi mi?"

Niall alay ederek önünde duran tabaktan bir bisküvi aldı ve afiyetle ısırdı. "Burada bir beyefendi mi var? Fark etmemiştim."

Adam güldü. Niall onunla bu şekilde konuşabilen tek hizmetçiydi - gerçekten de tek kişiydi-. Küçüklüklerinden beri birbirlerini bu şekilde azarlarlardı - Adam, delikanlıyken Niall'la oynamak için ahıra gizlice gider, sonra erkekliğe yaklaşılmaya başladıklarında birlikte güzel hizmetçilerin peşinden koşarlardı. Aynı yaşta oldukları için, bir lordla hizmetçisinin olması gerekenden daha yakın olmuşlardı ama Adam başka türlüsünü istemezdi.

Adam onu sık sık sinir etse bile.

"Burayı seviyorum, sen sevmiyor musun?" diye mırıldandı dalgın dalgın etrafı tararken.

Times. "Her kaprisimizi karşılayan bir personel-"

Niall, "Evinizde bir personel var," diye mırıldandı.

"Yemekler iyi," diye devam etti Adam.

"Evin Fransız bir aşçıyla birlikte geldi." "Niall..."

Niall avucunu masaya vurarak, "Neden burada olduğunu unutmuşsun," diye çıkıştı.

Adam elindeki kâğıdı indirdi ve gözlerini kısarak sayfanın üstünden diğer adama baktı. "Çok ileri gidiyorsun."

"Çok ileri gittiniz," diye karşılık verdi uşak, büyük bir eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Bana işi bitirmek için geldiğimizi söylemiştin... Fairchild'a onun aracılığıyla saldırmak için. Ama geldiğimizden beri tek yaptığın ondan saklanmak oldu. Burada bir otelde ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun... onun değerli duygularını korumaya mı çalışıyorsun?"

Niall'in suçlamaları karşısında dişleri birbirine çarparken, elindeki kâğıt parçalandı. Adam, Adam'ın Daphne'yi mahvetmek için izlediği yolla ilgili hoşnutsuzluğunu dile getirmekten çekinmemişti. Adam'ın çok nazik, çok yumuşak... çok merhametli olduğunu düşünüyordu. Olivia'ya olan aşkı onu doyumsuz bir canavara dönüştürmüştü, en az Adam kadar intikama açtı.

"Belki de meraklarını gidermek için kapıma dayanamayacakları bir hanın mahremiyetini tercih ediyorumdur," diye tersledi ve elini sallayarak reddetti. "Bunun Daphne'yle ya da ondan *saklanma* arzumla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden ona yaklaşmadın?" Niall meydan okudu. "Neden Londra'daki herkesin onun hakkındaki söylentilerin doğru olduğundan şüphe duymamasını sağlama fırsatını değerlendirmedin?"

"Buna strateji denir, seni ahmak," diye tükürdü, ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı.

Niall onu sıkıştırmaya devam ederse patlayacak ve ikisi muhtemelen yumruk yumruğa kavga edeceklerdi - yıllardır yapmadıkları bir şey. Sorgulanmaktan hiç hoşlanmıyordu.

"Senin anlamanı beklemediğim bir şey," diye ekledi, yakındaki bir pencereye doğru ilerleyip aşağıdaki sokağa bakarak. "Dostluğumuzun sana yerini unutturmasına izin verme."

Niall'in sıcak bakışlarını sırtında hissedebiliyor, itaatkâr konumunun hatırlatılması onu rahatsız ediyordu. Adam, Olivia'nın intikamını almanın kendisinin değil, Adam'ın görevi olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Onu seviyordu ama Olivia hiçbir zaman gerçekten ona ait olmamıştı; ne onun istediği şekilde, ne de sayılabilecek herhangi bir şekilde.

Adam, Daphne'nin otuz günlüğüne evine girmesine izin vermekle kalmayıp ona pahalı, özel kıyafetler ve müzik odası ve kütüphanesine erişim gibi diğer inceliklerle hizmet ettiğinde, bu durum onun hoşnutsuzluğunu belli etmesine engel olmamıştı.

Ama Niall ona bunları teklif edip de ona bir fahişe gibi davranmanın tüm planının bir parçası olduğunu asla anlayamazdı... tıpkı Londra'nın en kötü şöhretli dedikodularından bazılarına yatak arkadaşı olduğunu açıklayarak birlikte geçirdikleri zamanı sona erdirmek gibi. Harekete geçmeden önce intikamını her yönüyle planlamış olması, sonuçları daha tatmin edici kılıyordu.

Bir hareket duydu ve Niall yelek ya da kravatla uğraşmadan ceketini giyerken omzunun üzerinden baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu uşak sütlerinin kapısına doğru ilerlerken.

"Atlarınıza bakmak için, *efendim*," diye homurdandı. "Ne de olsa *burası benim yerim*."

Uğuldayan bir rüzgâr gibi koridora fırladı ve paneli arkasından çekerek kapattı. Ağır ayak sesleri kapıda yankılandı ve sonunda merdivenlere ulaştığında donuk gümbürtülere dönüştü.

Adam başını sallayarak altındaki işlek caddeden gelip geçen insanları incelemeye devam etti.

Haklı olduğunu bilmesine rağmen Niall'la konuşma şeklinden dolayı kendini suçlu hissediyordu. Adam bir hizmetkârdı ama bundan da öte, Adam'ı anlayan, ona aval aval bakılacak, önünde eğilip bükülecek ya da hakkında fısıldaşılacak biri gibi değil de eşit biri gibi davranan tek kişiydi. Daha sonra bunu telafi etmenin bir yolunu bulacaktı. Şu an için düşünceleri Londra'ya gelme sebebine dönmüştü.

Niall'a şehre gelmesinin ve Daphne'nin peşine düşmesinin İskoçya'da birlikte geçirdikleri zamanla ilgili dedikoduları güçlendireceğini söylemişti. Eğer ailesinin iyi isminden geriye bir şey kaldıysa, o da fiilen yok olacaktı. Bu, Bertram'ın şehri son ziyaretinde yaymaya başladığı patavatsızlık fısıltılarıyla birlikte, hiçbir Fairchild'in bir daha kibar toplumda hoş karşılanmamasını sağlamak için yeterli olacaktı.

Bu Daphne'nin ailesinin sonu olacaktı... yine de kadının kendisinin oldukça iyi geçineceğinden şüpheleniyordu. Babası ve erkek kardeşinden daha sert bir yapıya sahip olduğunu kanıtlamıştı. Görünüşe göre Daphne, babasının ona verdiği parayla kendine iyi bir hayat kurmaya başlamıştı. Otuz bin poundluk büyük meblağ, halkın küçümsemesini umursamayacağı kadar rahat bir yaşam sağlayacaktı. Aslında ona teşekkür etmesi gerekirdi. Onu ailesinden kurtarmıştı, evet, ama aynı zamanda onu asla takdir edemeyecek bir toplumun pençelerinden de kurtarmıştı. Artık onu gerçekte olduğu gibi kabul etmeyecek insanların fikirlerini önemsemek zorunda olmadığına göre hayatı ne kadar daha iyi olacaktı?

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Ona asla teşekkür etmeyecekti. Çılgılık atacak, bağırıp çağırarak, hatta belki de kendini onun üzerine atacak, onu kendisi için kurduğu huzurlu hayatı bozmakla suçlarken pençeleyp tırmalayacaktı. Ona boyun eğdirecek ve bu huzuru nasıl kazandığını hatırlatacaktı... onun hanımefendi görünümünü ne kadar kolay sıyrabileceğini ve bembeyaz teninin içinde yaşayan gerçek ahlaksızı ortaya çıkarabileceğini hatırlatacaktı. Niall'a söylediklerine rağmen, Londra'ya seyahat etmesinin asıl nedeni buydu.

Geceleri uyuyamıyordu... Bu da onun dar, ıslak amına girdiğini hayal ederken kendi yumruğunu sikmesine neden oluyordu.

Derisinin altındaki derin kaşıntıyı sadece o dindirebilirdi... bir elini boğazına sarıp ona boyun eğmesini emredinceye kadar dinmeyecek bir kaşıntıydı bu.

Pencereden uzaklaşarak, bitişikteki oturma odasında bulunan ve Niall'ın yazışmalarını bıraktığı yazı masasına yaklaştı. Eski Oxford'lu tanıdıklarından gelen ve onu çeşitli kulüplerde içki içmeye ve akşam yemeğine davet eden kısa notların arasında bir dizi davetiye buldu. Görünüşe bakılırsa *tonun* her üyesi onun şu ya da bu suarede bulunmasını istiyordu. Kendisini davet eden ev sahibesinin ertesi sabah ilgi odağı olacağından hiç şüphesi yoktu. Londra'daki herkesin onun neden geldiğini ve ilk hamlesinin ne olacağını merak ediyor gibi görünmesi onu kızdırdığı kadar eğlendiriyordu da.

Sandalyeye çökerek davetiyeleri yırttı ve bir karar verebilmek için masanın üzerine yaydı. Herhangi birinde Daphne'yle karşılaşacağından şüpheliydi ama yine de halkın önüne çıkmak istiyordu. Gözlerinin üzerinde olmasına, onu izlerken spekülasyon yapmalarına ve nedenlerini tahmin etmeye çalışmalarına ihtiyacı vardı. Onun peşine düştüğünde her şey daha iyi olacaktı... tüm dikkatleri üzerinde olacaktı.

Masanın üzerindeki şık kartlardan birini kaldırarak, Bay ve Bayan Bellingham'ın hana çok da uzak olmayan evlerinde düzenleyecekleri küçük bir müzikalin ayrıntılarını okudu. Oraya yürüyebilir, davete katılabilir, kaynaşabilir ve sosyeteye yeniden giriş yapabilirdi. Etkinliğin gecenin geç saatlerine kadar süreceğinden şüpheliydi, bu da onu üye olduğu kulüplerden birinde kâğıt oynamaya ya da içki içmeye yöneltebilirdi. Üniversiteden eski arkadaşlarıyla yeniden tanışmayı umursamasa da, bu onu Yarım Ay Sokağı'na geri dönmekten alıkoyacak kadar iyi bir dikkat dağıtıcı olabilirdi.

Henüz doğru zaman değildi. Küçük güvercinini köşeye sıkıştırdığında, bu onun kaçma umudu kalmadığı uygun bir anda olacaktı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Y

"Bir ziyaretçiniz var leydim."

Bütün öğleden sonra okumaya çalıştığı kitaptan başını kaldıran Daphne, uşağını tercih ettiği misafir odasının kapısında beklerken buldu. Caddeye bakan bu havadar alan, beyaz ve gümüş tonlarında dekore edilmişti ve bu da ona ruhani bir etki katıyordu. Kucağındaki kitaba rağmen -en sevdiği kitaplardan biri olan *Northanger Abbey*'nin yıpranmış bir kopyası- Adam'dan başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. Adam her düşüncesini işgal ediyor, Londra'daki hayalet varlığı bir fırtına bulutu gibi başının üzerinde asılı duruyordu.

Bir ziyaretçinin haberini alınca dik oturdu, çoraplı ayakları kanepenin kenarından kayarak halıya değdi.

"Bir ziyaretçi mi?" diye papağan gibi tekrarladı, sesi kaba bir gıcırtyla çıkıyordu.

Uşak cevap olarak başını eğdi, sonra odaya girdi ve gümüş bir tepside ona sade, beyaz bir kartvizit uzattı. Kadın kartı aldı ve üzerinde dönen bir yazıyla kazınmış ismi inceledi.

Bayan Winifred Bellingham.

İsmi ikinci kez okuduğunda şok içinde dalgalandı. Londra'ya gelişinden kısa bir süre sonra Bayan Bellingham'ı aramaya çalışmış ama genç kadının 'evde' olmadığı bilgisini almıştı. Kâhyanın ona küçümseyen bakışları ve haberi verirken kullandığı soğuk ton nedeniyle durumu anlamıştı. Winifred onu görmeyecekti. Neden görsün ki? Bir Fairchild'ı evine davet etmek spekülasyonlara davetiye çıkarmak demektir ve Daphne kızın neden artık yıkılmış olan ailesinden uzaklaşmak istediğini anlayabiliyordu. Ne de olsa, kendisinin de bir Fairchild olmaya oldukça yaklaşmış olduğunu halka hatırlatmak istemezdi.

Boğazını temizleyerek ayaklarını tekrar terliklerinin içine soktu. "Lütfen onu içeri al, Rowney... ve bir demlik çay ve hafif içecekler gönder, lütfen."

Odadan çıkmak için dönmeden önce ", " diye cevap verdi.

Daphne kitabını bir kenara bıraktı ve yerini işaretlemek için kartvizitini kullandı. Nemli avuçlarını eteğine sildi ve kafesteki bir hayvan gibi adım atma dürtüsüne direnmeye çalıştı. Adam'la ilgili düşüncelerden uzaklaşmak

Birincisi, Winifred'e ne söyleyeceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Genç kadını iyi tanı mıyordu... Bertram'la olan kısa ve talihsiz nişanından önce onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı. Gerçekten de kadınla neden konuşmak istediğinden tam olarak emin değildi... hele de Bertram'ın kendisi tecavüzcü olduğunu itiraf etmişken. Bertram'ın duygusuzca onu başından *savmasını* hatırlayınca dişlerini sıktı... Olivia'ya yaptıklarından sadece bir düşüncesizlik olarak bahsetmesini.

Rowney kapı aralığ ından, "Bayan Winifred Bellingham," diye seslendi.

Kenara çekilerek, kahverengi saçları ve sıcak kahverengi gözleriyle sevimli, minyon bir yaratığı ortaya çıkardı. Daphne onunla ilk tanıştığı ında Winifred'i erkek kardeşi için mükemmel bir eş olarak görmüş tti; nazik, yumuşak başlı, zeki. Şimdi, onu dünyanın yollarını öğrenmiş bir kadının gözleriyle görünce, Bertram'ın onda ne gördüğünü anladı. Kolay bir av... manipüle edebileceği ve yalan söyleyebileceği biri.

Rowney odadan çıkarken hızlı bir reveransla, "Leydi Daphne," dedi. "Nasılsınız?"

Daphne gülümsemeye zorlayarak koltuğunun karşısındaki ikiz koltukları işaret etti. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Lütfen içeri gelin ve oturun."

Winifred koltuğa çöktü, şapkasını ve retikülünü yanındaki mindere bıraktıktan sonra ellerini ağırbaşlı bir tavırla kucağına koydu. Boğazını temizleyen Daphne, Rowney'nin çayla dönmesini sabırsızlıkla beklerken onunla küçük bir sohbete daldı. Böylesine hassas bir sohbet sırasında Rowney'nin onları basması riskini göze alamazdı. Konuğu, kendisinin ve ailesinin sağlığıyla ilgili sorularını yanıtladı, sonra da güzel havayla ilgili hoşbeş ettiler. Uşak gelip gitti ve Daphne çay doldurup Winifred'e kek ve bisküvi ikram ederken birkaç dakika daha anlamsız gevezeliklere katlandılar.

Kız bir bisküvi aldı ama dokunmadı, yine de ziyaretinin gerçek sebebini anlatmaya başlamadan önce bir süre çayını yudumladı.

"Babam beni ziyarete geldiğinizi ve geri çevrildiğinizi ilk haber verdiğinde, itiraf etmeliyim ki çok sevinmiştim," diye söze başladı ve fincanını yumuşak bir çınlamayla tabağına yerleştirdi. "Ailenizin durumuyla ilgili tüm söylentilerin ve konuşmaların ortasında Bertram'la nişanımı bozmak zorunda kalmak... eminim sizin de anladığınız gibi oldukça utanç vericiydi."

"Evet, kesinlikle ," diye teklif etti.

Ama özür dilemeyecekti... Dunnottar'da geçirdiği süre boyunca yapmayı bırakmayı öğrendiği bir şey daha. Yapmadığı bir şey için pişmanlığını ifade etmesinin ne faydası vardı? Özür dilemek işe yaramazdı ve ikisinin de daha iyi hissetmesini sağlayacağından şüpheliydi.

Winifred kekeleyerek, "Ama sonra senin... son zamanlarda yaptığın... düşüncesizliğin haberi yayıldı," dedi ve bakışlarını indirirken yüzü renklendi. "O olduğunu fark ettim."

Daha adını bile söylememiş olmasına rağmen nabızı hızlanmıştı. Yine de kim olduğunu inkâr etmek *mümkün* değildi.

Daphne yüksek sesle, "Hartmoor," dedi ve onun adını söylerken sesinin soluksuz çıkmasına lanet etti.

Winifred başını salladı. "Bana gelen oydu, görüyorsunuz... Lord Fairchild hakkındaki gerçeği bana açıklayan oydu."

Daphne onun Bertram'a Hristiyan adını kullanmak yerine resmi bir şekilde hitap ettiğini fark etti. Kısa süren flört ve nişanlılık dönemlerini geride bıraktığı belliydi.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu. "Sana tam olarak ne söyledi?"

"Amcanızın talihsiz ölümünden kısa bir süre sonraydı," diye yanıtladı Winifred. "Bir suarede bana yaklaştı ve dans kartımı imzaladı... vals için. Dürüst olmam gerekirse beni dehşete düşürdü ve onun gibi bir adamın benim gibi bir kızıdan ne isteyebileceğini merak ettim. O geceden önce hiç resmi olarak tanıştırılmamıştık ve onun hakkında bildiklerim bir eş aradığını göstermiyordu. Ayrıca, Bertram'ın teklifini çoktan kabul etmişim ve nikâh çoktan kıyılmıştı. Yine de kabul etmekten başka çarem yoktu ve dans ederken beni Bertram'la evlenmemin büyük bir hata olacağı konusunda uyardı. Sinirlenip bana neden böyle şeyler söylediğini sorduğumda, bana kardeşiniz gibi bir adamın neden bu kadar çok kadına evlenme teklif etmeden kur yaptığını düşündüğümü sordu... Son birkaç yıl içinde dans ederek ilgisini çektiği kadınların çoğunun neden evde kalmış ya da avantajlı evlilikler yapmamış olduğunu sordu."

Daphne çayını bir kenara bıraktı, artık bir yudum daha içmeye ya da bir lokma daha yemeye dayanamıyordu. Kardeşinin kurbanlarını ve onun kötülüğünün, o olmasaydı sahip olabilecekleri geleceklerini nasıl yok ettiğini düşünmekten uykusu kaçmıştı.

"Onlardan birini bulmam için bana meydan okudu," diye devam etti Winifred. "Gerçeği kendim bulmak için. Bana dedi ki... ona teşekkür edeceğimi söyledi."

bir gün."

Diğer kadın sustuğunda kaşlarını kaldıran Daphne sandalyesinde öne doğru eğildi. "Peki ya sonra?"

"Sonra dans bitti ve onu o geceden sonra bir daha hiç görmedim," diye cevap verdi Winifred. "Ancak Leydi Cassandra Lane'i aradım."

Daphne, Leydi Cassandra'nın Dunnottar'da yaptığı kadınlar listesinde yer aldığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu; kardeşinin birlikte görüldüğünü hatırlayabildiği kadınların listesiye bu.

Winifred, Daphne'nin bakışlarından hâlâ kaçınarak, "Bana Bertram'ın onu bir balodan özel bir misafir odasına girmeye zorlamasıyla ilgili çok korkunç bir hikâye anlattı," diye fısıldadı. "Ona karşı bazı... özgürlükler kullandı. Kız ağlayarak kaçmaya çalıştığında, Daphne dövüşmeye başlayana kadar konuyu zorladı. Ama yeterince güçlü değildi ve adam onu alt etti."

Winifred sonunda başını kaldırdı ve iç çekerek Daphne'nin gözlerinin içine baktı.

"Vicdanen böyle bir adamla evlenemezdim," dedi. "Leydi Cassandra'ya yaptıklarını bana hiç yapmamış olsa bile. Başkalarının da olduğunu ima etti ve ben... kendimi çok korkunç hissettim. Böyle bir adamı sevdiğimi düşünmeme nasıl izin verebilirdim, onu ya da neler yapabileceğini hiç bilmezken?"

"Tamamen anlıyorum," diye onayladı Daphne. "Ben de onu çok iyi tanımadığımı öğrendim."

"Biliyorum," diye cevap verdi Winifred. "Görüyorsun ya, Hartmoor'un bana gelmekle ne kazanacağını hep merak etmişimdir, amacı ne olabilir diye. Sonra, ilişkinizle ilgili söylentiler ortalıkta dolaşmaya başlayınca her şeyi . Leydi Olivia yıllardır Londra'da görülmedi... ilk sezonunda kardeşiniz tarafından kur yaparken görüldüğünden beri görülmedi."

Daphne'nin ağzı bir karış açık kaldı, içinde bir şok dalgası oluştu. Hanımefendinin bu kadar zeki olması onu şaşırtmamalıydı. Bertram, Winifred'in neredeyse nasıl bir ödül olduğunu hiç bilmiyordu.

"Evet, doğru," diye çekindi, dürüst olmak istemekle Callahan ailesinin sırlarını saklamak kalmıştı.

Adam ona ne yapmış olursa olsun, Olivia ve Serena korunmayı hak ediyorlardı.

Winifred hüzünlü bir gülümsemeyle, "Senin de en az bizim kadar Bertram'ın kurbanı olduğunu fark ettim," dedi. "Tıpkı Olivia gibi sen de onun yaptıklarından zarar gördün... tıpkı Cassandra gibi."

Daphne başını salladı ama cevap vermedi. Bertram'ın Olivia'yı ne kadar mahvettiğini Winifred'e anlatmak ona düşmezdi. Ondan aldıkları ve babasıyla amcasının bunu gizli tutmak için yaptıkları, tedavisi mümkün olmayan bir deliliğe yol açmıştı.

Daphne sessiz kaldığında Winifred, "Seni görmeyi reddettiğim için özür dilemeye geldim," dedi. "Ve ihtiyacın olursa yardımımı teklif etmek için."

Daphne gülümsemeye zorladı. "Oh, buna gerek yok. Ben iyiyim, gerçekten. Ama geldiğiniz için teşekkür ederim. Bertram'ın size zarar vermediğini bilmek beni rahatlattı. Umarım artık hayatına devam edebilirsin."

Winifred gülümsedi. "Oh, ama tanıştım. Biriyle tanıştım... şey, bir kontun oğlu ya da o kadar önemli bir şey değil. Ama o bir avukat ve bana çok değer veriyor gibi görünüyor. Er ya da geç bir teklif bekliyorum."

Daphne'nin gülümsemesi gerçek oldu. "O zaman senin adına sevindim."

"Ah, bir de bunu size vermek istiyorum," dedi diğer kadın ayağa kalkıp elini retikülüne uzatırken.

Daphne, eline tutuşturulan kapalı bir zarfın bir davetiye olduğunu fark etti. Zarfı açtığında, o akşam Bellingham'daki evde düzenlenecek bir müzikalin ayrıntılarını gördü.

"Çok nazıksınız," diye cevap verdi, gözlerini karttan kaldırarak. "Ama bunu yapmam mümkün değil. Dedikodular yüzünden."

"Oh, pish posh!" Winifred itiraz etti. "Ailem ve ben dedikoduya önem vermeyiz ve kesinlikle senin kontrolün dışındaki koşullar nedeniyle sana cüzzamlı muamelesi yapmak niyetinde değilim. O sofı aptalların geri kalanı seni suçlayabilir ama anlamıyorlar."

O da ayağa kalkarak davetiyeyi zarfına geri koydu. "Dikkat dağıtıcı olurum... geceyi mahvederim."

Winifred, "Biraz daha canlı hale getirebilir," diye alay etti. "En azından bunu düşünün. Dünyadan sonsuza dek saklanamazsınız, Leydi Daphne."

"Lütfen bana sadece Daphne deyin," diye ısrar etti. "Ve ben de katılmayı düşüneneğim."

Winifred kararlı bir baş hareketiyle, "Pekâlâ, o zaman bana Winnie diyebilirsin," diye cevap verdi. "Ve bu akşam seni görmeyi umuyorum. Kimsenin ne diyeceği konusunda endişelenme. Elimden geldiğince senin yanında olacağım. Kardeşimin de bizim müttefikimiz olacağını düşünüyorum. Kimsenin sana kötü davranmasına izin vermeyeceğiz."

Diğer kadının nezaketi moralini düzeltti ve Adam'ın nerede olduğunu öğrendiği andan beri içini kemiren endişeyi biraz olsun uzaklaştırdı. Belki de dışarıda bir akşam geçirmek hoş bir eğlence olabilirdi.

"Teşekkür Winnie," dedi. "Senin için minnettarım."

Elini tutmak için uzanan Winifred elini sıktı, sonra bıraktı ve şapkasını almak için döndü.

"Bu akşama kadar," diye seslendi odadan çıkmadan önce.

Daphne bir elinde davetiye, koltuktaki yerine geri çöktü. Winifred' buluşması, kardeşinin hiçbir şeyin düşündüğü gibi olmadığına dair ısrarına rağmen Adam'ın anlattıklarına inanmayı seçerek doğru bir karar verdiğini teyit etmişti. Adam'ın ona verdiği paranın her kuruşunu kendine saklama kararı konusunda daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Kurtuluşu hak etmiyorlardı ve onları içine gömüldükleri yoksulluk çukurundan çıkarmayı reddetti.

Koltuktan kalkarak odasına doğru yola koyuldu, müzikal için nasıl bir kıyafet giyeceğini düşünmeye başlamıştı bile.

O akşam Daphne saat tam sekizde Bellingham'daki eve vardı. Modaya uygun bir şekilde geç gelme alışkanlığından kaçınarak, tüm meclis tarafından aval aval bakılmaktan kaçınmayı umuyordu. Onu girişte soluk sarı ipek bir gece elbisesi ve beyaz eldivenler giymiş olan Winifred karşıladı. Yanında, onun rengine ve yüz hatlarına sahip uzun boylu, ince bir adam ona gülümsedi, ifadesi açık ve dostçaydı.

"Gelmenize ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi Winifred, bir kolunu Daphne'nin koluna dolayarak ve adamı karşılamak için onu öne doğru çekerek. "Bu benim kardeşim, Bay George Bellingham. George, bu da Leydi Daphne Fairchild."

"Benim için bir onurdur," dedi George, sanki bir fahişe değil de bir hanımefendiymiş gibi eğilerek.

Bir kontun kızı olarak buna hakkı olmasına rağmen böyle bir hürmet beklemiyordu.

"O şeref bana ait."

Bir uşak Daphne'nin şalını almak için öne çıktığında, Daphne'nin Bayan Bellingham olarak tanıdığı bir kadın üst kattan hızla inen merdivenlerde belirdi. Ağırbaşlı, güvercin grisi ipeği içinde çok güzeldi ama yüz ifadesi panik duygusu taşıyordu.

"Anne, sorun nedir?" Winifred sordu. "Bu arada, bu Leydi Daphne."

Leydi Bellingham ona sıkı bir gülümseme verdi. "Merhaba canım. Beni bağışlayın ama bir krizin ortasındayım. Bu akşam için tuttuğum müzisyenlerden biri az önce gelemeyeceğini bildirdi... öksürük ya da onun gibi bir şey."

Daphne söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için, "Çok özür dilerim," diye cevap verdi. "Hangi müzisyen?" George sordu, yüzü mülayim ve kibar bir maskeye dönüşmüştü.

İlgi.

İçinden bir ses Daphne'ye öyle ya da böyle umurunda olmadığını söylüyordu. Onun gibi genç, bekâr bir beyefendi muhtemelen akşamını bir kulüpte ya da hatta tiyatrodan geçirmeyi tercih ederdi.

"Arpçı," diye cevap verdi anne iç çekerek. "şu geçen sonbahar Mallory suaresinde çalan."

"Ah, ne yazık," diye yakındı Winifred. "Oldukça harikaydı.

Ama Leydi Daphne bir arp sanatçısı, değil mi?"

Herkesin bakışları onun üzerinde toplandığında Daphne'nin yüzü ısındı. "Erm... profesyonel olarak değil," diye şaka yaptı.

Winifred, "Alçakgönüllü olma," diye ısrar etti. "Fairchild House'da... bir akşam yemeğine katıldığımı hatırlıyorum."

Fairchild ailesiyle olan eski bağlantısını gündeme getirdiğine inanamıyormuş gibi duraksayıp yüzünü buruşturunca ortama sessizlik çöktü.

Winifred boğazını temizleyerek devam etti. "Her neyse, yemekten sonra salona çekildiğimizi ve bizi çok güzel bir müzikle eğlendirdiğinizi hatırlıyorum. Senin kadar iyi çalan birini duyduğumu sanmıyorum."

Bayan Bellingham, "Winnie, Leydi Daphne'yi bu şekilde zorlayamayız," diye ısrar etti. "O müzik dinlemeye geldi, çalmaya değil."

Daphne, "Ama benim için fark etmez," diye geveledi.

Bunu gerçekten kastettiğini anladı. Dunnottar'da geçirdiği zamandan beri arpa dokunmadığı için tekrar çalmak güzel olacaktı; şu ana kadar ne kadar özlediğini fark etmemişti. Ayrıca, akşamı geçirmek için hoş bir yol olurdu, katlanmak zorunda kalabileceği türden kesici sözler hakkında endişelenmek yerine, hatta bir oda dolusu insanın önünde doğrudan kesilmek yerine. Performans sergilemek diğer konuklarla arasına biraz perde çekecekti.

Bu fikir üzerinde düşündükçe, bunu yapmayı daha çok istiyordu. "Lütfen yardım etmeme izin verin," diye ekledi. "Bunun ne kadar korkunç bir

Bir müzikal için eksik sanatçı olabilir... özellikle de tuttuğunuz arpçı kadar beklenen biri. Ben o olmayabilirim ama kesinlikle onun yerine geçebilirim."

"Nazik bir teklif," diye araya George. "Anne, belki de bu teklifi kabul etmelisin."

Bayan Bellingham alt dudağını ısırdı, sonra ön kapıya doğru baktı. Az önce biri kapıyı çalmıştı ve uşak şimdi kapıyı açıp başka konukları içeri almak için ilerliyordu. Başka bir çözüm düşünmesi için zaman daralıyordu.

," diye yumuşadı. "Teşekkür ederim canım. Seni telafi edebilirim-"

"Gerek yok," diye araya girdi. "Bunu sadece eğlence için yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Ve kardeşinin yaptıklarını elinden geldiğince telafi etmek istiyordu. Bertram'ın hainliğini silemezdi... ama bu müzikalde arp çalabilirdi. Bu aile için iyi *bir şey* yapabilirdi.

Bayan Bellingham elini Daphne'nin omuzlarının arasına koyup onu merdivenlere doğru yönlendirerek, "Gelin o zaman," diye ısrar etti. "Winnie ve George, misafirlerimizi karşılayın ve doğru salona götürüldüklerinden emin olun."

"Elbette anne," diye yanıtladı oğlu.

Winifred ilk misafir akınına karşılamak üzere antreyi çoktan geçmişti. Daphne, Bayan Bellingham'ın kendisine merdivenlerden çıkarken rehberlik etmesine izin verdi ve az önce eve kimlerin girdiğini görmek için arkasına bakma zahmetine katlanmadı. Müzikale kimin katıldığı önemli değildi. Kaderin bu tesadüfi cilvesi sayesinde onlarla neredeyse hiç muhatap olmak zorunda kalmayacaktı.

Evin üst katına ulaştıklarında kadın, "Winifred'in senin yanında durmak konusunda oldukça ısrarcı olduğunu bilmeni isterim," dedi.

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için, "Minnettarım," diye cevap verdi. "O harika bir insan."

"Öyle... ve belki de biraz saf," diye cevap verdi Bayan Bellingham, misafir odasının kapısını açıp içeriye doğru ilerlerken. "İtibarının zarar görebileceğinden endişe etsem de, *tonun* ne kadar vefasız olabileceğinin de farkındayım. Ayrıca beni hiç ilgilendirmeyen şeylerin olduğunu da biliyorum."

Daphne suratını asmamaya çalışırken dudakları seğirdi. "Anlıyorum."

Kadın yüzünü ona dönerek iç çekti. "İnsanları karakterlerine göre değerlendirmeyi severim leydim ve sizi tanıdığım kadarıyla iyi birine benziyorsunuz. Eğer Winnie de böyle düşünüyorsa, size katılmamak için bir nedenim yok."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Bu akşam bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz," diye karşılık verdi Bayan Bellingham. "Bu kutuyu arayarak istediğiniz kompozisyonları seçebilirsiniz. Çeyrek saat içinde bir uşak gelip sizi alacak ve bu akşam kullanacağımız salona bitişik olan daha küçük salona götürecektir. Size içecek ikram edecek ve performans sıranız gelmeden önce ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olacak."

"Hazır olacağım," güvence verdi Daphne.

Bayan Bellingham bundan tatmin olmuş görünerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Yüksek arkalıklı bir koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran kutuya yaklaştığında, önemli bir nota koleksiyonu buldu. Sandalyeye oturarak, diğer konuklar içeri girip salonu doldururken kendine zaman ayırabildiği için minnettar bir halde, kutuyu karıştırmaya başladı. Davete katılma konusunda kararsızdı ama aklına Winifred'in sözleri gelmişti.

Sonsuza kadar saklanamazsın.

Haklıydı ve Daphne'nin yeni keşfettiği özgürlüğünün tadını gerçekten çıkarma zamanı gelmişti. Bu gece seyirciler için çalacaktı - gizliden gizliye hep yapmak istediği bir şeydi bu. Ve bunun tadını çıkaracaktı, bir kontu aklına bile getirmeden.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ADam şampanyasından bir yudum aldı ve köşeden köşeye Bellingham ailesinin dostları ve tanıdıklarıyla dolu geniş, havadar misafir odasına bir göz attı. Onlarla olan bağlantısı, Oxford'da birlikte okuduğu oğlu George aracılığıyla kurulmuştu. İkisi hiçbir zaman yakın olmamıştı ama George'u cana yakın ve tahammül edilmesi kolay biri olarak görüyordu - ki çoğu insana tahammül edecek sabra nadiren sahip olduğu için bu da bir şey ifade ediyordu. Olivia onunla her zaman, George'un tanıdığı en somurtkan adam olması gerektiği konusunda dalga geçmişti; düşünceli bir yalnızlığı başkalarıyla çevrili olmaya tercih ediyordu.

Diğer konukların ona açık bir merakla yaklaşmasını eğlenceli bulduğu için artık buna kolayca katlanıyordu. Cevap arayışlarında utanç vericiydiler, ondan Daphne hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı. Ağzını sıkı tuttu, bu da onların daha çok çabalamasına neden oldu; erkekler de dedikodu yapan kadınlardan daha iyi değillerdi.

Şu ana kadar bir İtalyan opera sanatçısı, bir yaylı çalgılar dörtlüsü ve oldukça yetenekli bir piyanistin yer aldığı gösterilere küçük bir ara Bayan Bellingham konukları ikram edilen yiyeceklere katılmaları için teşvik etmişti; ardından bir arp sanatçısının ardından opera sanatçısı bir performans daha sergileyecekti.

Kendisine şampanya ikram etmiş ve kibarca ayrılmak için dakikaları saymaya başlamıştı. Bu gibi anlamsız suareler onu amacının ötesinde sıkıyordu. Görülmek için gelmişti ve onlar da onu görmüştü. Artık parmak sandviçten daha doyurucu bir yemeğe ve köpüklü şampanyadan daha sert bir içkiye hazırdı.

Sıcak bir amcığa duyduğu ihtiyaç içini kemiriyordu, bu yüzden bir genelev ziyaretinin gecesini tamamlaması gerektiğini düşündü. Aksi takdirde daha da kötüleşecekti. Henüz Daphne'nin kapısına gitmeye hazır değildi ve hazır olana kadar sikini kontrol altında tutması gerekiyordu. Soho Meydanı'ndaki Beyaz Ev'in çok çeşitli ve her zevke hitap eden fahişeleriyle tanındığını hatırlayarak, diğer planlarından vazgeçmeye ve Bellingham'lardan ayrıldıktan hemen sonra oraya gitmeye karar verdi. Beyaz Ev

Kasıklarındaki ağrı ve öfkesinin sınırı, yiyecek ya da içecek ihtiyacının önüne geçti.

George Bellingham elinde taze bir şampanya kadehiyle ona doğru yaklaşırken, "Seni tekrar görmek ne güzel Hart," dedi. "Ne kadar oldu? En az beş yıl."

"Evet, doğru," diye cevap verdi, boş gevezelik havasında olmadığını fark etmişti; kaşıntısına bir an önce müdahale edilmesi gerektiğine karar vermişti.

"İskoçya'da hayat nasıl?" diye sordu diğer adam, Adam'ın giderek artan tedirginliğine aldırmadan. "Hâlâ o eski kale harabesinde mi saklanıyorsun?"

"Saklanmaktan ziyade taşra hayatının tadını çıkarıyorum," dedi Adam. Sesi hafifti.

"Seni suçladığımı söyleyemem," dedi George gözlerini devirerek. "Orada avlanmanın muhteşem olduğunu duymuştum."

Adam alaycı bir şekilde homurdandı. "Öyle... av olmaktansa avcı olmak daha iyidir, değil mi?"

George bunun üzerine kıkırdadı. "Bu konuda haklısın. Sezon boyunca Londra'da kendimi, önüme çıkan her uygun erkek tarafından incelenen değerli bir geyik gibi hissediyorum. Annem çekilmez biri. Sadece bu akşam beni en az altı sosyeteye takdim edilen kıza yönlendirdi."

Adam buna cevap vermedi, sadece şampanya kadehini kaldırıp bitirdi.

Aptal, bir anneye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Kendi annesinin burada olup evlilik konusunda başının etini yemesi ve ona uygun kişileri yönlendirmesi için neler vermezdi. Neredeyse bunu söylemeye karar vermişti ki, Bayan Bellingham elindeki çatalı şampanya bardağının kenarına hafifçe vurarak misafirlerinin dikkatini çekti. Bir küfür savurarak oradan geçen bir uşaktan hızla bir şampanya kadehi daha kaptı. Kaçmak için yakaladığı fırsat penceresi az önce kapanmıştı, kısa ara beklediğinden daha hızlı geçmişti.

Koltuklarına geri götürüldüklerinde, sohbet sonunda donuk bir vızıltıya dönüştü, sonra da tamamen dağıldı. Şampanyasını iki yudumda yudumlayarak flütünü bir başka uşağa uzattı ve odanın ortasındaki küçük, yüksek kürsüyü işaret eden arka sıradaki sandalyelere doğru ilerledi. Belki herkes gösteriye dalmışken o da sıvışabilirdi. Zaten niyetlendiğinden çok daha uzun süredir buradaydı ve oda çok küçük gelmeye başlamış, gittikçe daha fazla etrafını sarmıştı

Her geçen saniye. Dunnottar'ın geniş, açık odalarına ve İskoçya'nın geniş kırsalına alışkın olduğundan, Londra sakinlerinin sıkışık kasaba evlerine ve aşırı kalabalık şehir sokaklarına nasıl katlanabildiklerini anlayamıyordu.

Kürsünün ortasına bir arp ve taburenin yerleştirildiğini fark edince ağzını eğlenerek sırtacak şekilde bükte. Ortada olmayan arpı hakkındaki fısıltıları duymuştu ve kimin süt suratlı kızının onun yerine sahneye çıkmaya zorlandığını merak ediyordu. Talihsiz kızın besteleriyle boğuşmasını izlemenin eziyetli mi yoksa eğlenceli mi olacağına karar veremedi.

Söz konusu kişi odaya girdiğinde odadaki sessizlik fısıltılara ve soluk soluğa konuşmalara dönüşte; lacivert ipekten elbisesi kürsüye çıkarken mum ışığında parlıyordu.

Kadın bir taht tabureye çökerken Adam'ın eli yumruk şeklinde kıvrıldı, sırtını dik tuttu ve çenesini bir kraliçenin mağrur açısıyla eğdi. Parmakları o zarif boynun ince sütununu sarmak, çıplak omuzlarının narin yamaçlarına ısıruk izlerini bırakmak için can atıyordu. Gözlerini aşağı indirdi, ona yaklaşmak, saçlarını kavramak ve başını geriye eğmek istemesine neden oldu, ta ki gözlerini onunkilere kaldırana kadar... ona bakana kadar ve o derin mavi derinlikler dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldadı ve boğazının arkasında tahrikle karışan o küçük korku sesini çıkardı.

Temel dürtülerine karşı mücadele ederken, yedek arpistleriyle göz göze gelmenin şoku, içindeki kızgınlıkla karıştı. Hazır olduğunda onunla yüzleşmesi, uygun bir anda karşısına çıkması gerekiyordu.

Bunun yerine, onu hiç beklemediği bir anda ve hiç beklemediği bir şekilde ortaya çıkararak hazırlıksız yakalamıştı. Tüm bu ironiye neredeyse yüksek sesle gülecekti - çünkü *elbette* arpıları sıradan biri olamazdı. Kaderin bir cilvesi, varoluşunun öngörülemez örüntüsünü takip ederek onu işgal ettiği odanın merkezine yerleştirecekti. Hatta onun sergilenmesini bile sağlamıştı, böylece ona açıkça bakabilecek, vücudunun hatlarını ve kıvrımlarını izleyebilecek, bakışlarını tıpkı elleriyle yapmak istediği gibi tepeden tırnağa üzerinde gezdirebilecekti.

Küçük güvercininin onun odadaki varlığını fark ettiği anı gördü, göğüslerinin sanki keskin bir nefes alıp vermiş gibi kabarmasından memnuniyet duydu. Gözlerini yukarı kaldırıp

Tekrar alçalmadan önce bir saniyeliğine onunkine baktı. Dudağını dişlerinin arasına alıp taburesinde kıpırdanması, performansını sergilemek için kendini toparlamaya çalışması. Ağzının bir köşesi seğirdi, kızın rahatsızlığı karşısında dudaklarını çekiştiren kontrol edemediği bir sırıtış.

Cildinin yüzeyinde beliren tüylerin diken diken olduğunu, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hayal etmek için fazla hayal gücüne gerek yoktu. Avcısı tarafından takip edilen her yaratık gibi, o da odanın diğer tarafında gizlenen tehlikeyi hissetti. Ağzı neredeyse onun tadına bakmak için sulanıyordu, ona yapışıp çenesini kapattığında teninin dişlerinin altında yol aldığını hissetmek için.

Sandalye sıralarının arasındaki dar koridorda tepinip onu saçlarından tutarak Bellingham'ların misafirlerinin gözü önünde odadan dışarı sürüklememek için disiplininin her zerresini kullanması gerekiyordu.

Bunun yerine, oturduğu yerde biraz kamburlaştı ve kızın parmaklarını arpın tellerine doğru kaldırışını izledi ve o narin ellerini vücudunun üzerinde, göğsünün ve karnının üzerinden sikine doğru kayarken hayal etti. Kız ilk parçasının notalarını çıkarırken, adam Dunnottar'da onunla birlikteyken sık sık yaptığı bir şey olan bakışlarıyla kızı süzdü. Onu bu şekilde görmek -başını eğmiş, bakışlarını indirmiş, ifadesini yumuşatmış- müzik odasındaki kanepeye uzanmış, defterleri kucağında dokunulmadan dururken onun çalışmasını dinlediği öğleden sonralarının anılarını geri getirdi.

Şimdi çaldığı parça, daha önce çaldığını duyduğu bir parçaydı: Jan Ladislav Dussek'in *The Lass of Richmond Hill*'i. Aylar önce olduğu gibi bu gece de zahmetsizce icra etti, parmakları tellerin üzerinde uçuyor ve herhangi bir vahşi canavarı yatıştırabilecek türden ilahi notalar yaratıyordu. Kendini parmaklarını onunla birlikte hareket ettirirken buldu, zihni notaları sanki onları görebiliyormuş gibi havadan koparıyordu; sanki kendi ellerini hareket ettirerek onunla birlikte müzik yapabilirmiş gibi. Annesinin 'yeteneği' olarak adlandırdığı şeyin bir belirtisiydi bu - müziği anlama yeteneği, kasları ve bağları yapısal notaların kemikleri üzerinde gerilmişti. Bunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı, sadece kahverengi saçları ve tuhaf gözleri kadar kendisinin bir parçası olarak kabul ediyordu.

Gözlerini ondan ayırmak istemiyordu ama onu izleyen diğerlerini gözlemlemek için odanın etrafına bakmaktan da kendini alamadı. Girişindeki fısıltılar azalmış, dindar yargıları bir an için kesilmiş ve yerini sanatını takdir etmeye bırakmış gibiydi. O buldu

İpekler içindeki ateşli bir hayalin parmak uçlarından süzülen müzikten etkilenen bazı kadınların gözlerinde yaşlar vardı.

İlk parça bittiğinde salonda büyük bir alkış tufanı koptu, bu ses onu trans halinden çıkarmış gibi görünüyordu. Gözlerini kırıştırdı ve sanki şok olmuş gibi odaya baktı, böylesine güzel bir performansın ardından hak ettiği tepkiyi almıştı. Onu alkışlayan diğerlerine katıldı ve kızın başını nezaketle eğerek odaya bakarken onun bakışlarından dikkatle kaçındığını fark etti. Dudakları kıpırdadı ve onu duyamasa da ağzından dökülen 'teşekkür ederim'i açıkça okudu.

Sonra, yaygara kesildi ve başka bir besteye başladı, sonra sorunsuz bir şekilde diğerine geçti. Daha fazla alkış gelmedi, sanki tüm izleyiciler topluca nefeslerini tutmaya, hareketsiz kalmaya ve onun uzmanlığının esaretinde oturmaya karar vermişlerdi.

Adam bile bir an için kendini unuttu ve müziğin içine gömüldü, parmakları çaldığı her nota için kalçasına vurarak piyano akorlarına eşlik etti. Duruşu gevşedi, doymak bilmeyen siki dışında vücudundaki her kas gevşedi, hatta yüzünün alt yarısını sürekli kesiyormuş gibi sert kaşları bile gevşedi.

Çalmayı bitirdiğinde, sanki saatlerdir bir derenin yüzeyinde yüzyormuş gibi hissetti, su parmaklarının ucundan akıyor ve onu yıkıyordu. Aniden gelen alkış sesleri yeniden yüzeye çıkmasına neden oldu, son bestesinin son tınıları yok olurken kulaklarını başka sesler doldurdu.

Kafasını silkeleyip temizledikten sonra kibarca katıldı ve ayağa kalkarak onları ayakta alkışladı. Sadece müzik onu etkilediği için değil ... ama böylece gözlerini ondan ayırmıyor, önünde ayakta duran insanların başlarının üzerinden onu görebiliyordu. Oturduğu yerden yavaşça ve zarifçe kalktı ve kusursuz bir reverans yaptı, dudaklarını yumuşak bir gülümseme gerdi. Ne güzel bir porselen bebekti o. Odadan çıktıktan sonra hakkında utanmadan dedikodu yapacak olan insanlara hava atıyordu. İyi eğitilmiş küçük bir kuş.

Ama onu başka şeyler yapması için eğitmişti... avuçlarının kıcına çarpmasını kabul etmek ya da sikinin uzunluğunu boğazından aşağı almak gibi. Ona diz çökmeyi ve sırtını, sikinin girebileceği kadar derine izin veren o hassas kıvrıma doğru eğmeyi öğretmişti. Başparmağı, ona hatırlatmak, onu bir kez daha ellerine almak beklentisiyle parmaklarının uçlarını okşadı... kontrol etmek, hükmetmek, eğmek ve kırmak için.

Odadan hızlı adımlarla çıktı, kürsüden indi ve Adam'ın bitişik bir odaya açıldığını düşündüğü kapıya doğru ilerledi. Panel arkasından kayarak kapanıp onu görüş alanından çıkardığında dişlerini sıktı.

Diğerleri yerlerine oturup bir sonraki performansın başlamasını beklerken, o sessizce çıkışını yaptı. Kimse onun çıktığını fark etmedi, dikkatleri kürsüdeydi ve güzel opera sanatçısı bir kez daha sahneye çıkmak için spot ışıklarının altındaki yerini aldı. Bir uşak paltosunu getirmeye giderken, Adam evin girişinde durdu ve uşak göz ucuyla Adam'ı izlediğini belli etmemeye çalışırken ayağını sabırsızca yere vurmamaya çalıştı. Eğer saçları yüzünden böyle bir bakışa maruz kalmadıysa, o zaman üzü yüzünden kalmıştı. Daphne'yi mahvettiğine dair haberlerin Londra'da hâlâ dolaştığını göz önünde bulundurarak, bunun ikincisi olduğunu varsaydı.

Eşyalarını aldıktan sonra ön merdivenlere çıktı. Havadaki dondurucu soğuğa rağmen müzikale yürüyerek gidip gelmeyi tercih etmişti. Kafasını boşaltmak için iyi bir fırsattı bu.

Paltosunun iç göğüs cebine uzanarak, orada sakladığı ince puro kutusunu ve kibrit kutusunu aldı. Sigarayı yakarken kokulu duman nefesiyle birlikte gece havasında kıvrıldı, sonra kibriti parmaklarının arasında sallayarak küçük alevi söndürdü. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak sokağa çıktı, dişlerinin arasındaki çerotu sıktı. Bu alışkanlığı İspanya'daki Büyük Turu sırasında edinmiş, enfiye çekmek gibi iğrenç bir uygulamanın aksine tütünün bu halinden keyif almıştı. Tadı kadar kokusu da onu rahatlatıyordu ve birkaç nefes çektikten sonra damarlarında hafif bir karıncalanma hissediyordu... gerçi onu gördüğüne göre artık hiçbir şey gerginliğini tamamen yok edemezdi.

Onun küçük güvercini.

Sigarasından uzun bir nefes çekerek düşüncelerini başka bir yere kaydırmaya çalıştı. Bir planı vardı ve bu plan, kızışmış bir fahişeyi kovalayan aşık bir aptal gibi onun peşinden gitmeyi içermiyordu. Onu görmenin içinde uyandırdığı sabırsızlığa teslim olmayacaktı. O bundan daha güçlüydü, kontrol her zaman ondaydı. Her zaman.

Ani bir farkındalık ensesine battı ve omzunun üzerinden geriye bakmasına neden oldu. Dişleri چراغın etrafında kenetlendi ve onu tamamen kopardı. Lacivert bir redingot giymiş bir figürle göz göze geldiğinde, yanan uç ayaklarının dibinde yere düşüp unutuldu. Bu figür

özenle hazırlanmış saçına ilıştırılmış tüyler ve altına giydiğini bildiği elbise.

Bu oydu. Onu uzaktan, hatta ağır paltosunun örttüğü kıvrak vücuduyla arkadan bile tanımişti. Adımlarının hafifliği, kalçalarının salınımı ve başının eğikliği onu ele veriyordu. Hızla hareket ediyor, başının üzerinden sanki bir motordan çıkıyormuş gibi beyaz buhar pufı yükseliyordu. Gerçekten de acelesi varmış gibi kaldırımın altına doğru koşuyordu. Ondan kaçmak için mi, yoksa soğuktan kurtulmak için mi, diye merak etti.

Kız sokağa adımını attığında hissettiği karıncalanma, omurgasından aşağıya doğru inen ve ortasına yerleşen, sıcaklığı kasıklarına yayılan tam teşekküllü bir karıncalanmaya dönüştü. Tahrip olmuş çerağın diğer ucunu dudaklarının arasından çıkarıp bir kenara fırlattı, söndürmek için parlayan ucuna bastı ve yarı inilti, yarı hırıltı gibi bir ses çıkardı.

"Lanet olsun," diye homurdandı, bacakları onu ona doğru götürmeye başlamıştı bile, tüm vücudu kendini kovalamaca, dövüş ve kaçınılmaz teslimiyet için hazırlıyordu. "Lanet olası bok... lanet olsun."

Kendini bundan daha güçlü sanıyordu ama anlaşılan üç aylık açlık onun sonunu getirmişti. İsteddiği yemek elinin altındaydı ve içindeki canavar kükreyerek dişlerini gösterdi, ağzı sulandı. Karnı sıkıştı ve titredi, yeme dürtüsü tüm sağduyusunun önüne geçti. Kendi kendine yeminler mırıldanmak işe yaramadı. Ellerini onun üzerine koymaktan ve bastırdığı şehvetin her zerresini dışarı atmaktan başka hiçbir şey işe yaramayacaktı. Aralarındaki boşluk kapanmaya başladı, hızlı adımları birkaç dakika içinde onu geçmesine yardımcı oldu.

Nefesi hızlandı; bunu hem duyabiliyor hem de görebiliyordu. Sonra, yüzünün bir omzunun üzerinden parlaması, gözlerinin genişlemesi ve dudaklarının ayrılması. Boğazından çıkan boğuk bir çığlık, adamın nabzını hızlandırdı ve pantolonundaki donuk zonklamayı hızlandırdı. Artık dayanılmaz derecede sertleşmişti, ucu giysilerinin kumaşı tarafından acı verici bir şekilde aşındırılmıştı, yarıka boncuk boncuk ıslaklık birikmeye başlamıştı bile. Kızın kokusu burun deliklerine dolduğunda taşakları vücuduna doğru sıkıca çekildi, karın kasları onu çıldırtıcı bir arzuyla sıkıştı ve sertleşti. Dürtü her hareketine hükmediyor, ona sırtarak dişlerini gösterip daha elini bile sürmeden niyetini anlamasını sağlarken dikkatle hazırladığı tüm planları unutuyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, çaresiz sesi hafif akşam esintisinde ona doğru taşınyordu.

Evet, diye düşündü, kelime göğsüne saplanmış, tuttuğu nefesle oraya hapsolmuştu. Ay ışığının saçlarını cilalı kiraz ağacı gibi parlatışını, genişlemiş gözbebeklerinin gözleri neredeyse siyah görünene kadar irislerinin mavisini yiyip bitirişini görecektik kadar yaklaştığında, beklenti kanının damarlarında şakımasına neden oldu.

Kelimeler kifayetsiz kalıyordu ama neden burada olduğunu, ondan ne istediğini bilmesi için konuşmasına gerek yoktu. Evlerin arasında bir açıklık gördü, onları sokaktaki herhangi biri için görünmez kılacak karanlık bir yarık. Kızın ensesinden tutarak onu sağa doğru yönlendirdi ve ara sokağa doğru yöneltti. Kız ona döndü, karanlık onları yutmadan hemen önce tırnakları yüzüne çarptı.

Kadının belinden tutarak onu binanın yan tarafına doğru itti ve tekme atmasını engellemek için bacaklarını kadının bacaklarının iki yanına dayayarak onu kendi vücuduyla hapsedti. Avuç içi çenesine çarptı, darbenin neden olduğu rahatsızlık patlaması sadece sikişinin ona doğru daha sert gerilmesine neden oldu. Gerginliğin etkisiyle ceketinin yakasının patlamamasına ve düğmelerinin yere savrulmamasına şaşırdı.

Bir bileğini tutarak bir darbe daha aldı ve tırnaklarının yanağını çizmesine maruz kaldı. Bir hırıltıyla diğer kolunu da yakaladı ve ikisini de taş duvara yasladı. Seyrek ay ışığı, onun ayrılmış dudaklarında ve genişlemiş gözlerinde yazılı olan çelişkili korku ve arzuya tanık olmasına izin verdi. Yine de bunu hissetmek için görme avantajına ihtiyacı yoktu. Kadının hızlı, soluk soluğa nefesinde duydu, göğsünden dizine kadar bedenini onunkiyile birleştirirken göğüslerinin yükselip alçalmasında hissetti.

Yüzünü boynunun kıvrımına bastırıp burnunu teninde gezdirerek onun ilk gerçek kokusunu aldı ve nefesini ilkel bir hırıltıyla bıraktı, koku şehvetini sınırlarına kadar yükseltti.

"Şimdi, şimdi," diye fısıldadı, kız ürperdiğinde tenine karşı kıkırdadı. "Eski bir dostu selamlamanın yolu bu mu, küçük güvercin?"

Adamın kucağında kıvranıyor ve bükülüyordu; leğen kemiği adamınkine çarpıyor, göğüsleri adamın göğsünü okşuyor ve adamdan kurtulmaya çalışıyordu. Dişlerini sıktı ve inledi, siki uyarılmaya tepki olarak neredeyse ağlıyordu. Kalçalarını ona doğru sallayarak kendisini hissetmesine izin verdi, shaftının alt tarafını tümseğine yasladı.

"Benimle dövüşmeni ne kadar sevdiğimi unutalı o kadar uzun zaman mı oldu?" diye mırıldandı, dudaklarını ve çenesindeki kirli sakalı kızın pürüzsüz boğazına sürttü, kulağına doğru bir yol izledi.

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdandı ve başını eğerek adamın bakışlarıyla buluştu.

Eğer gözler silah olsaydı, bakışlarındaki zehir gizlenemezdi ve oracıkta ölürdü. Bu arada vücudu teslim olmaya başlamış, gerginliği yavaş yavaş erimeye başlamıştı.

"Sadece seni de yanımda götürebilirim," diye gülümseyerek espri yaptı.

Burun delikleri alevlendi ve bir kez daha ondan uzaklaşmaya çalıştı, bu çabası öncekine kıyasla düpedüz gönülsüzdü.

"Lanet olsun, bırak beni," diye yalvardı, başını çevirdi, böylece artık doğrudan ona bakmıyordu. "Çılgılık atacağım."

Çenesinin ucunu ısırarak kıkırdadı. "Söz mü?"

Kızın hayal kırıklığı hırıltısı, adamın açık ağzının kızinkini kaplaması ve dilini içeri daldırmasıyla bastırıldı. Tadı şampanya ve bir çeşit kremalı tatlı gibiydi, tatlar kendi tanıdık tangının hemen üzerinde kalıyordu. Kalçaları tekrar tekrar kabarıyor, siki kıyafetlerinin arasından kadının monsuna sürtünüyordu.

"Siktir," diye mırıldandı kızın açık ağzına karşı, acemi bir çocuk gibi pantolonunun içine girmemek için mücadele ederken titriyordu. "Tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Verdiği tek tepki bir inilti oldu, direnişi yerini ham arzuya bırakarak kayboldu. Vücudu, tıpkı terbiyecisinin ipleriyle kontrol edilen bir kukla gibi onunkine doğru eğildi. Kendi iradesi dışında onunkine doğru eğildi, parmak uçlarında canlandı. Göğüslerini avuçladığında meme uçları avuçlarına çarptı ve parmaklarını aşağıya, kaburgalarına ve belinin kıvrımlarına doğru sürüklediğinde titredi. Sonra kalçaları adamın kavrayışını doldurdu ve adam kalçalarını sıkamak için parmaklarını araladı, bacaklarından birini onunkilerin arasına sıkıştırmak için hareket ettirdi. Onu kaldırarak kalçasının üzerine çekti ve dengede tutmak için dizini bükte. Birlikte inlediler; kadın muhtemelen mons'unun adama karşı bu kadar sıkı sıkıştırılmasından duyduğu zevkten, Adam ise elbisesinin altında hiçbir şey giymediğini fark etmesinden. Ceketi ayrılmıştı, bu yüzden onları sadece elbisesinin ipeği ayırıyordu.

"Hıncır küçük güvercin," diye kulağına fısıldadı, kalçalarını bir kez daha sıkı ve onu bacağına doğru salladı.

Boğuk bir inilti duydu, gergin sesi ona teslim olmanın, kendi arzularıyla olan savaşını kaybetmenin eşiğinde olduğunu söylüyordu.

"Benim hatırım için doğru düzgün iç çamaşırı giymemiş olamazsın, değil mi?" diye takıldı.

Adamın çenesini gıdıklayan bir kızgınlık homurtusu duydu ve sonra adam onu tekrar kalçasına doğru itip monsunu sert kasın üzerinde sürüklediğinde nefesi kesildi.

"Hayır-oh!"

Adam onu sıkıca kavradığında, parmakları kıkına battığında ve her vuruşta daha da sertleşerek onu kendine çektiğinde inkârı keskin bir çığlıkla kesildi. Zayıf bir iniltiyle yere yığıldı, başı adamın omzuna düştü ve kolları adamın kalçasını okşarken gevşedi. Kendi hareketlerine aldırış etmiyormuş gibi görünerek ona karşı dalgalandı, bacakları kalçalarının etrafında sıkılaştı. Kadının yayılan sıcaklık adamın pantolonunu yakıyor, aralarındaki kumaş hafifçe nemleniyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı, burnunu kızın saçlarına gömüp kokusunu içine çekerken, onu bir bez bebek gibi bacağının üzerinde ileri geri hareket ettirmekten asla vazgeçmedi. "Zevkini benden al... İyi hissettirdiğini biliyorum. Benim için çok ateşli ve ıslaksın."

Kadından bir ses daha geldi, bu sefer ürperdiğinde teslim olmuş gibiydi, sonuna ulaştığında kalçaları birkaç kez daha adama çarptı. Kendine gelebilmesi için onu kendine doğru tuttu, hareketsiz kaldı, ellerini kalçalarında gezdirdi, sonra sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Başının üstünü öptü ve nefes alış veriş düzleşene, ona karşı hareketsiz kalana, vücudu bir kez daha gerilene kadar ona mırıldandı.

Mücadele ona geri döndüğü anda bunu anlamış, o daha tamamen kendine gelemeyen harekete geçmişti. Bir eliyle boğazını tutarak, parmaklarını nabızıyla birlikte uğuldayan ikiz damarlara bastırdı ve onu kızdıracak kadar sıkıştırdı. Loş ışıktaki gözlerindeki kıvılcımı, arzularını anlatan ışıltılı derinlikleri gördü; saklı tuttuklarını, kendisinininkiler kadar karanlık ve pis olduklarını kanıtlayanları.

Diğer eliyle düşerken el yordamıyla hareket etti, sikini serbest bırakıp içine gömmek için aceleyle düğmelerden birini tamamen kopardı. İhtiyacının şiddetiyle eli titriyor, aynı anda birkaç dürtü birden içine hücum ediyordu. Onu dizlerinin üzerine çöktürmek ve sikini dudaklarının arasına sokmak istiyordu. Onu domaltmak, kalçalarını ayırmak ve o sıkı, sıcak küçük kıkına girmek istedi. Onun amcığının bir yumruktan daha sıkı sarılmasını istiyordu. Hepsini birden istiyordu ama bu imkânsız olduğu için, amcığını almakla yetindi. Hayalini kurduğu diğer şeyler için etraflarında duvarlar ve onu yatıracak bir yatak olması gerekiyordu.

Bir elini ereksiyonunun etrafına sararak birkaç vuruş yaptı ve sıkılmış dişlerinin arasından acı içinde tısladı. Kadın onu o kadar sertleştirmişti ki, acı veriyordu,

ve kendi eli bile bunu yapamazdı. İyi ki yürümeye devam etmemiş, onun yerine caddenin aşağısında onu takip etmeye karar vermişti. Bu tür bir açlığı sadece tek bir şey dindirebilirdi.

Adam, ince bacaklarını, çoraplarının siyah dantel kenarlarını ve kalçalarının arasındaki sıcak bal küpünü ortaya çıkaran elbisesini kaparken gözlerini kapattı. Bir eliyle hâlâ boynunu tutarken, diğer eliyle onu açtı, bir bacağını kaldırdı ve dizinden bükerek onu araladı. Kadının uyarılmışlığının kokusu duyularına doldu ve ıslaklıktan kayganlaşmış iç uyluklarının görüntüsü, dilini dişlerinin üzerinde neden oldu, dizlerinin üzerine çöküp onu tatma, dişlerini o hassas ete batırma dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine, kalçalarını kabartarak sikinin ucunu bacaklarının arasına nişan aldı. Adam onun girişine geldiğinde inledi, küçük delik ona ilk sahip olduğu zamanki kadar dardı.

Kalçasını sıktı ve kalçasıyla uyluğunun birleştiği yerdeki tendon gerilene kadar onu daha da açtı. Sonra, acımasızca bir hamleyle kıza sapladı ve aynı anda boğazındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Kadın haykırdı, keskin ses sokakta yankılandı, karanlık uçurumda bir yerlerde kayboldu. Adam durakladı, sadece yarısına kadar girebilmişti, kadının daracık açıklığı yavaşça onu içine almak için geriliyordu. Islaklığına rağmen, onu almayalı çok uzun zaman olmuştu, dikkatli olmazsa aleti onu ikiye bölecek kadar büyüktü.

Ancak, şu anda bulunduğu yerde başka hiçbir erkeğin bulunmadığına dair kanıtlar bunu zorlaştırıyordu. Bu onu şehvet, sahiplenme ve adını koyamadığı binlerce başka duyguyla çılgına çevirdi.

"Seni başka kimse becermedi, değil mi?" diye homurdandı, dudaklarını kızın yanağına bastırıp kulağına doğru öpücükler kondurdu. "Öyle mi, küçük güvercin?"

Adam sadece ucu içeride kalana kadar geri çekildiğinde tekrar nefesi kesildi, sonra tekrar içeri itti, bu sefer neredeyse tüm uzunluğunu ona verdi. Bir ürperti onu sarstı ve sonra bir başkası ve başka bir doruğun başlangıcı, derin spazmlarla horozunu çekerek içinde derin bir şekilde kıpırdanıyor gibiydi.

"Cevap ver bana," diye homurdandı, sesinde dizlerinin dibine çökmek istemiyorsa kulak vereceği bir uyarı vardı. "Bana duymak istediğimi söyle. Kaç erkek bu lezzetli küçük amcığı etrafına sardı?"

Kız inledi ve gözyaşlarının sıcak sıçraması adamın eklemlerini ısıttı, ağzına doğru öpüşürken tuzlu tatları dilinde dans etti.

"Hiç kimse," diye inledi onun ağzına karşı.

Ona tekrar çarptı, bu sefer kabzasına kadar oturdu. Kadın onun için açılmıştı, nabızı atıyor ve arzusunu adamın taşaklarına damlatıyordu, titremeleri rüzgârla bir yaprak gibi titreyene kadar artıyordu.

"Ne duymak istediğimi biliyorsun," diye soludu itişler arasında, vücudu onu taş duvara çarpıyor, parmakları onu yerinde tutmak için boğazına bastırıyor, uysal kalıp onu kullanmasına izin verirse onu ne kadar zarif bir şekilde doruğa çıkarabileceğini hatırlatıyordu. "Söyle, küçük güvercin... Duymam gerektiğini bildiğin şeyi söyle."

"Adam!"

Kadının tiz, tutkuyla kabalaşmış sesinin adının etrafına sarılması onun felaketi idi. Kaba bir iniltiyle onu duvara daha sıkı bastırdı, kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde ona doğru itti.

"Yine," diye homurdandı onu becerirken. "Tekrar söyle bana, sana sahip olan tek erkek kim?"

"Adam," diye fısıldadı zayıfça. "Adam... Adam."

Doğru anda boyun damarlarını sıkıştırdı, tam da keskin bir nefes aldığı anda, sırtı bir yay kirişi gibi gerildi, vücudu tükenmeden hemen önce onunkine karşı gerildi. Kılıfı onun etrafında sıkılaştı, onu daha derine çekti, o bastırdıkça daha da güçlenen güçlü spazmlarla etrafında zonkladı. Kadının nabızı, amcığının onu sıkıdığı ve kendi sonuna getirdiği aynı tempoda parmak uçlarında zonkluyordu.

Boynunu serbest bırakarak son bir kez daha içine pompaladı ve çekilmeden önce nefesinin altında küfürler mırıldanarak sikini salladı ve ayaklarının dibindeki yere döküldü. Kadın duvara yaslanmış, elbisesinin etekleri yere düşmüş, nefesini tutmaya çalışırken gözleri irileşmiş bir halde adamın inleyerek tohumlarını kusmasını izliyordu. Son üç ay boyunca kendini becermek için harcadığı sayısız saate rağmen, birkaç dakika gibi görünen bir süre boyunca boşaldı; Dunnottar'daki tuvaletinde ne kadarını döktüğü düşünüldüğünde, onu terk eden cesaretin hacmi endişe vericiydi.

Bu yeterli ... asla da olmayacaktı. Buna ihtiyacı vardı.

-Ona ihtiyacım vardı.

Bir eliyle duvara yaslanıp ona bakarken diğer eliyle düşüşünü kapattı. Eksik düğmeye rağmen, doğrulurken yeterince örtünmüştü ve onu tepeden tırnağa inceliyordu.

Tam da onun tercih ettiği gibi görünüyordu; saçları tutuşundan dolayı dağılmış, dudakları öpüşünden dolayı şişmiş, gözleri kocaman ve parlıyor, yanakları kızarmıştı. Şehvet ve arzuyla parladığında ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti. Diğer tüm güzel şeyler gibi ona dokunmak, ona sahip olmak, onu ele geçirmek istiyordu. Londra'ya tam da bunu yapmak için gelmişti, bu yüzden kontrolünü kaybetmesini yenilgi olarak saymayacaktı.

Onun bakışlarından kaçarak çenesini kaldırdı ve kibirli bir tavırla kendini ondan saklamaya çalıştı. Bu sadece onu tekrar becermek, onu kırmak ve rollerinin onun üzerinde işe yaramadığını hatırlatmak istemesine neden oldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kelimeleri yorgun bir iç çekişle çıkıyordu.

Ayaklarının dibinde yaptığı dağınıklığa bakarak güldü. "Bunun açıkça belli olduğunu düşünmeliydim."

Ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Demek istediğim, neden *buradasın*?"

Yanağını okşamak için uzanırken başını eğdi. Gerçekten bilmiyor olabilir miydi?

"Senin için geldim, küçük güvercin."

Sanki onu yakmış gibi adamın dokunuşundan uzaklaştı ve tekrar yapmasını engellemek için elini tokatladı. "İşimiz sona erdi. Siz benden istediğinizi aldınız, ben de tazminatımı aldım."

"Ama istediğimi alamadım," diye mırıldanarak yaklaştı ve onu duvara yaslanmaya zorladı.

Panik gözlerinde alevlendi ve boğazında tuttuğu sesi, yuttuğu iniltiyi, boğazının kasıldığını ve ağzının sıkışarak kapandığını *görebiliyordu*. Parmak uçlarını bir göğsünün kabarıklığı üzerinde gezdirdi, meme ucunu sert bir noktaya getirdi.

"Seninle işim daha bitmemişti," diye ekledi, hâlâ elbisesinin üzerinden onu sürekli olarak taciz ediyordu.

Çenesi titredi ve kaşları çatıldı, bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi onu delip geçti. Başka türlü cevaplayamayacağı soruların cevaplarını. Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu, gözleri de öyle. Babası gibi o da soğukluk sanatında ustalaşmıştı... insanları kendi belirlediği mesafede tutma sanatında.

"Beni Dunnottar'dan gönderdiğinde kesinlikle bitmiş gibi görünüyordun," diye suçladı. "Hoşça kal demeye bile tenezzül etmedin. Beni kullandıktan, utandırdıktan ve sahip olabileceğim her türlü şansı yok ettikten sonra

Evlilik ya da bir gelecek için, sen... Ayrıldığım sabah yüzünü gösterme nezaketini bile göstermedin."

Bağırsaklarının çukurunda alışılmadık bir duygu açıldı ve kıvranmak istemesine neden olan yerlere yerleşti. Suçluluk duygusu olabilir miydi?

Dunnottar'dan Niall'ın gözetiminde ayrılmasını nefesini tutarak beklerken kendini çalışma odasına kilitlemekten kesinlikle hoşlanmamıştı. Ama en iyi hareket tarzı bu gibi görünüyordu. Temiz bir ara. Birlikte geçirdikleri kısa zamana uygun bir son.

Ancak, o zaman yeterli olmamıştı ve burada durmuş, üç ay önce onun için çok önemli görünen temiz kopuşu mahvediyordu.

"Veda etmediğim için bana kızgınsın," diye mırıldandı, çenesini kavrayıp alt dudağını okşayarak. "İzin ver bunu telafi edeyim."

Tekrar adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı, parmakları çenesini ısırdığında irkildi. "Bir de babama ödediğiniz on bin pound meselesi var. Biricik kızı için 'tazminat' demiştiniz sanırım."

İçindeki his daha da arttı, acımasızca kıvrıldı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Biraz.

"Sana daha fazla ödedim," diye hatırlattı ona.

Başını iki yana salladı. "Onlara zaten ödeme yaptıktan sonra... benim gerçeklerden habersizdi... bunu alacaklarını ve hiçbir şey yapmayacaklarını biliyordu."

"Aradığın kelimenin 'teşekkür ederim' olduğuna inanıyorum," diye tersledi, tedirginlik onu becerdikten sonra gelen iyi havayı mahvediyordu. "'Teşekkür ederim Adam, bana aşağılık ailem hakkındaki gerçeği gösterdiğin ve yaşadığım sürece bir daha onlara muhtaç olmama gerek kalmayacak kadar para verdiğin için."

Üst dudağı, mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrılarak ona baktı. "Teşekkür ederim, Adam. Şimdi nazikçe defol git."

Onu serbest bıraktı, topuklarının üzerinde dönüp sokağa doğru yürümeye başlayınca güldü. "Daha işimiz bitmedi, küçük güvercin. Bunun farkındasın, değil mi?"

Sokağın ağzında duraklayarak, ellerini kalçalarına dayamış bir halde tekrar ona doğru döndü. "Aslında öyleyiz Lord Hartmoor. Gördüğünüz gibi, sizi yatağıma geri almam için gereken miktarı karşılayabileceğinizi sanmıyorum."

Kadının sözleri karşısında hem eğlenmiş hem de meraklanmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Küçük güvercini o zamanlar olduğu gibi şımarık, şımartılmış bir kız değildi.

onunla ilk tanıştığında. Omurgasını geliştirmiş ve dişlerini biraz keskinleştirmişti, artık aldığı kadar iyi verebiliyordu. Bu sadece onu daha çok istemesine neden oluyordu.

Onun köşede kayboluşunu izlerken, ceketinin cebinden puro kutusunu aradı ve içinden bir tane daha cheroot çıkardı. İlk nefesini çekerken kanı damarlarında uğuldadı. Yavaşça bırakarak tütünün tadının, Daphne'nin kalan tadıyla birlikte dilinde kalmasına izin verdi.

"Ve böylece kovalamaca başlıyor," diye mırıldandı kendi kendine, kaldırıma geri dönüp kadının gittiği yönün tersine dönerken.

Kendini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de teslim olsaydı, onunla kavga etmeseydi ya da anlaşmalarının sınırlarına bağı kaldığı için onu suçlu hissettirmeye çalışmasaydı, birkaç takla daha atmaktan memnun olabilirdi.

Ama hayır... yüzünü parçalamış, kollarında çırpınmış ve onu kovalamanın, dişlerini onun etrafında sıkmanın ve direnmeyi bırakıp yenilgiyi kabul edene kadar çenesini yavaşça sıkmanın ne kadar iyi hissettirdiğini ona hatırlatmıştı. Ona Londra'ya kadar neden sadece onu bir kez daha tatmak için geldiğini hatırlatmıştı.

Güldü, purosunu dişlerinin arasına aldı ve ellerini ceplerine sokarak adımlarını hızlandırdı, soğuşa karşı başını eğdi.

Bu eğlenceli olacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

TErtesi sabah, Daphne kafası sisler içinde yemek odasına doğru yürüdü. Adam'la beklenmedik karşılaşmasından sonra eve döndüğünde -her yer bir yana, bir ara sokakta- soyunduktan sonra yatağa uzanmaktan başka bir şey yapacak enerjisi yoktu. O kadarını da kendisi yapmıştı, hizmetçisinin sürtünen iç bacaklarını ya da boynunun yan tarafında kalan ısırık izini görmesini istememişti. Mumlar sönmüş ve örtü başının üzerine çekilmişken, gözlerini kapatıp uykuya dalmaya, karanlığa ve sessizliğe gömülüp unutmaya çalışmıştı.

Şaşırtıcı bir öngörülebilirlikle, Adam'ın hayalet varlığı buna izin vermeyi reddetti, yüzü göz kapaklarının içini doldurdu ve gülerken - onunla *alay* ederken - kaba ve hışırtılı sesi odanın duvarlarından yankılandı.

Tüm çabalarına rağmen onu aklından çıkaramamış, ara sokaktaki çılgın çiftleşmelerini tekrar tekrar yaşamaktan kendini alamamıştı. Hâlâ onu *hissedebiliyordu*; ağzı dudaklarının üzerindeydi, dili dudaklarının arasında geziniyordu, elleri bileklerinde kenetlenmişti, iri vücudu onu sert, taş duvara yaslamıştı. Kalbinin her atışında amcığı ağrıyor, zonkluyordu, aylarca süren yoksunluğun ardından bu kadar acımasızca kullanılmaktan dolayı hassas eti şişmişti.

Adamın kokusu kıyafetlerine sinmişti ama onları çıkardıktan sonra bile sedir ve misk kokusunun o eşsiz birleşiminin kokusunu alabiliyordu, adamın son içtiği puronun baharatlı aroması hepsinin üzerine sinmişti. Saç tellerine sinmiş, hatta tenine silinmez bir şekilde işlemiş gibiydi. Uykuya dalabilmesi için saatlerce dönüp durması gerekmişti ama bu de dinlendirici olmamıştı. Gece boyunca kalbi çarparak, derisi karıncalanarak ve ter içinde kalarak birkaç kez uyandı.

Sanki bir parçası uyanmış gibiydi - avlandığını, öldürmek için takip edildiğini hisseden parçası - ve şimdi onu tekrar uyutamıyordu. Gözlerini açtığında onu tepesinde bulmayı bekliyordu, onu tutuyor ve vücuduna zorla girmeden önce kulağına 'küçük güvercin' diye fısıldıyordu.

Tek başına uyandığında hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

Artık güneş doğmuştu ve uykusuzluktan ne kadar bitkin düşmüş olursa olsun dinlenemiyordu. Bu yüzden yataktan kalkıp giyinmiş, gününe -hayatına- devam etmeye karar vermişti. Ancak, küçük yemek masasının başındaki koltuğuna yerleşip uşağın çayını doldurmasını beklerken, Adam'ın bir gece önce söylediği sözler zihninde yankılandı.

Senin için geldim, küçük güvercin.

Nedenini anlayamıyordu. Bir anlaşma yapmışlardı ve ikisi de pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirmişlerdi. Onu bir canı yerine bir kurban olarak görmeye başlaması, onu çok az insanın anladığından şüphelendiği bir şekilde anlamaya başlaması önemli değildi. Kalbinin ona karşı yumuşamış olmasının da bir önemi yoktu, öyle ki birlikte geçirdikleri zamanın sonunda ...

Hayır, bunu kendine bir kez daha yapamazdı. Hayallere *kapılmayacaktı*. Adam ayrıldığı sabah onunla işinin bittiğini açıkça belirtmişti.

Eğer durum böyleyse, o zaman neden buradaydı?

Senin için geldim, küçük güvercin.

Gözlerini kırıştırarak yere baktı ve uşağın sadece çayını doldurmakla kalmayıp, sevdiği bilinen ikramlarla dolu bir tabağı da önüne koyduğunu gördü. Tüm bunlar olurken o pamuk kafalı bir aptal gibi oturmuş yün topluyordu. Odanın köşesinde bir nöbetçi gibi duran adama bakarak ona belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim."

Uşak ona başıyla selam verdi ama konuşmadı ya da gülümsemesine karşılık vermedi. İç geçirerek dikkatini tekrar kahvaltısına verdi. Ondan sonsuza dek saklanamazdı ama dışarı çıkmadan önce bu günü kendine gelmek için kullanacak, Adam'la bir kez daha yüzleşmeye hazırlanacaktı. Bu kez, eğer Londra'ya onun için geldiyse, bavullarını toplayıp Dunnottar'a dönmesi gerektiğini açıkça söyleyecekti. Adam'ın hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkıp hayatını altüst etmeye kalkışmasından hiç hoşlanmamıştı.

Kararını verdikten sonra tost ve çay aldı, Bayan Russel'in çöreklerinin tadını çıkaramadığı için hayıflandı. *Sabah Postası*'nın bir nüshasını incelerken karnını doyurdu. İkinci fincan çayını henüz bitirmişti ki başka bir uşak odaya girerek

Büfenin yanında nöbet tutan uşak. İkili bir an için kısık sesle fısıldaştı, sonra uşak boğazını temizleyerek Daphne'ye döndü.

"Affedersiniz leydim, ama bir ziyaretçi var."

Masaya yaklaşmasını işaret etti ve adam da itaat ederek ona bir kartvizit uzattı. Kartın üzerine zarif bir el yazısıyla kazınmış ismi gördüğünde boğazı düğümlendi.

Lord Bertram Fairchild.

Londra'ya döndüğü ve babalarıyla paylaştığı daireye gittiği geceden beri kardeşini görmemişti. O geceye, kardeşinin gözlerinin içine baktığı ve onun gerçekte kim olduğunu gördüğü ana dair anılar midesini bulandırıyor.

"Ona kapıyı gösterelim mi leydim?" Kadın hemen cevap vermeyince Rowney sordu.

Başını sallayarak uzuvlarını harekete geçirdi ve sandalyesini masadan geriye kaydırıldı. "Hayır. Ona misafir odasına kadar eşlik edebilirsin, ben de hemen geliyorum. Ya Rowney?"

"Evet, leydim?"

"Ona içecek servisi yapılmayacak," diye açıkladı. "Uzun süre kalmayacak."

"Elbette leydim."

Uşak gitti, uşak da peşinden gitti. Derin bir nefes alarak saçının bir tutamını yüzünden geriye doğru düzeltti. Sinmeyi ve saklanmayı reddetse de bu ziyaretten hoşlanmamıştı. Londra'ya döndüğünden bu yana üç ay geçmişti... babasını ve erkek kardeşini sonsuza dek defterden sildiği geceden bu yana üç ay geçmişti ve bir daha kendisinden bir kuruş bile görmeyeceklerine dair kendi kendine yemin etmişti. Ne de bir daha onların sözde 'ailesinin' bir parçası olacaktı. Eğer soyadını değiştirmeye gücü yetseydi, değiştirirdi. Ne onunla ne de babasıyla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu ve bunu ona hemen şimdi söylemeye niyetliydi.

Omuzlarını dikleştirerek odadan çıktı, ona ne kadar saldırmak istese de soğukkanlılığını korumaya kararlıydı. Ona saldırmak hiçbir işe yaramayacaktı ve ayrıca, kardeşi günahlarının bedelini çoktan ödemişti; ünü gittikçe daha da dibe batarken ödemeye devam ediyordu.

Misafir odasına girerken, hizmetkârların istemediği için kapıyı arkasından kapattı. Kafasını kaldırıp baktığında, onu

Kardeşi pencerelerden birinin yanında durmuş, sokağa bakıyordu. Daphne ellerini önünde kavuşturdu ve onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

Bir an için - tam da pencereden yüzünü çevirdiği ve güneşin ışığının onu arkadan sardığı anda - tanıdığı ve sevdiği genç adama benziyordu. Bir yabancıyı gülümsemesinden başka bir şey yapmadan sevgili bir arkadaşına dönüştürebilen o büyücü. Onu herkesten daha iyi anlıyormuş gibi görünen kişi. Saçları onunkiyile aynı kumral tonda parlıyordu ve sabahlık paltosu ve pantolonuyla, uzun ve zayıf formuyla şık bir görüntü çiziyordu.

Ama sonra gözlerini kırıştırdı ve adam yaklaşılmaya başladı. Üzerine yapışmış olan ışık geri çekildi ve gerçek Bertram yüzünü gösterdi. Adamın oluşturduğu korkunç manzara karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu -solgun, cılız, mavi gözleri cansız ve koyu halkalarla çevriliydi. Saçları diken diken olmuştu ve bir zamanlar sahip olduğu parlaklığa sahip değildi. Bir zamanlar zayıf ve kaslı olan vücudu şimdi düpedüz bir deri bir kemik kalmıştı. Giysileri yırtık pırtıktı, paltosunun birkaç yama daha görmesi gerekiyordu, çizimleri yıpranmış ve aşınmıştı.

Yaptığını bildiği şeyler olmasaydı, ona acıyabilirdi. Bunun yerine, bir parçası bir tabak kremanın peşindeki bir kedi kadar tatmin olmuştu. Adam'ın onu ne hale getirdiğini görmek ağzının bir köşesine bir sırıtma getirdi.

"Bertram," dedi soğukkanlılıkla, başını ona doğru eğerek. "Bu sabah size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir elini dağınık saçlarının arasından geçirerek alay etti. "Sana da günaydın. Kardeşini böyle mi selamlıyorsun?"

Durduramadan alaycı bir kahkaha attı. "Kardeş mi? Benim kardeşim yok."

"Hepsini at, Daff," diye tersledi. "Her zaman bu kadar dramatik olmak zorunda mısın? Bana kızgın olduğunun farkındayım ama bu bir neden değil-"

"Ama sana kızgın değilim," dedi ona ve bu doğruduydu. "Söz konusu sen olduğunda kızgın, üzgün ya da gerçekten hiçbir şey değilim, Bertram. Ben sadece... bittim."

Sade ama zarif salonunu işaret ederek homurdandı. "Babam ve ben neredeyse açlıktan ölürlen lüks içinde yaşamak seni memnun ediyorsa, belli ki öylesin."

Dudaklarını bükerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Açlıktan ölüyor musun, Bertie? Şimdi dramatik olan sensin. İkinizin de on bin pound gibi hatırı sayılır bir meblağ aldığınızı hatırlıyor gibiyim-"

"Varlıklı insanların geinmesine yetecek kadar bile değil," diye alay etti gözlerini devirerek.

Onun küstahça reddetmesi kanını kaydattı, avuçları ona tokat atma isteğiyle yandı. "Kızlığımı kaybetmemin bedelini ödemeye yetti!"

Bir eliyle ona doğru işaret etti, sonra bir kez daha içinde bulundukları odayı gösterdi. "Görünüşe göre, ani mali bağımsızlığınız göz önüne alındığında, adam tattığı Şeyden çok hoşlanmış."

Bu küçük şakayla onu kızdırmak istediğini bilmesine rağmen, sırtıtmaktan kendini alamadı. "Hangisi seni daha çok rahatsız ediyor Bertram, bana para ödemesi mi, yoksa benim onun sana ödediğinden birkaç kat fazla kazanmam mı?"

Yüzü düştü, gözlerinde inançsızlık titreşiyordu. "Ne kadar daha?"

Adamın yanından geçip pencereye doğru yürüdü, kafasına en yakın vazoyla vurmamak için kendini oyalaması gerekiyordu. Sokağa baktı, at arabalarının ve yaya insanların gelip gidişini izledi. Gözlerini kısıarak, tanıdık bir fiğr olabileceğini düşündüğü bir Şey gördü.

İri, geniş, erkeksi. Adam değil... aynı orantılara ve yapıya sahip başka biri.

Niall.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi, sesini eşit tutmaya ve Adam'ın uşağının caddenin karşısında dolaştığını belli etmemeye çalışarak.

"Beni ilgilendirmez mi?" Bertram kabardı. "Kendini beğenmişliğin ailevi sadakati unutmama mı neden oldu? Her ailenin sırları vardır, Daphne, çoğu bizimkinden çok daha skandaldır."

Omzunun üzerinden ona bakarak başını salladı. "Diğer ailelerin sırları vicdanınızı rahatsız ediyor mu? Size söyleyebilirim... sizinkiler, babaminkiler, William Amca'ninkiler... Dunnottar'da geçirdiğim her gün bana yk oldular. Beni hâlâ tüketiyorlar."

Ona tekrar yaklaşmak gibi bir hata yaptı ve kolunu tutmak için uzandı. "Peki şimdi o burada olduğuna göre, ne yapacaksın? Ailemizin adını lekelemek ve bizi aptal gibi göstermek için seni kullanmasına izin vermeye devam edecek misin?"

Sabrının sınırına ulaştığında burun delikleri alevlendi. Onun uğruna katlandığı Şeyleri düşündükçe öfkeden titriyordu.

"Hartmoor'un Londra'daki varlığı beni seni korkuttuğu kadar korkutmuyor," diye yalan söyledi, onun adını duyunca midesi bulansa da.

Senin için geldim, küçük güvercin.

"Onun küçük kan davasına dahil olmam sona erdi ve sizinle olan ilişkim de sona erdi - hem kamusal hem de özel," diye ekledi. "Eğer neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorsanız, bu konuyu kendisiyle görüşmenizi önerebilir miyim?"

Bertram sanki bu düşünce bile kanını dondurmuş gibi bembeyaz kesildi. Olması gerektiği gibi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Daphne," diye mırıldanarak kolunu bıraktı. "En azından itibarımızı geri kazanmamıza yardım etmek isteyeceğini ummuştum, çünkü benim ve babamın itibarı seninkiyle doğrudan bağlantılı. Anlamıyor musunuz? Eğer biz toplumdan dışlanmışsak, siz de dışlanmışsınız demektir."

Bir omzunu silkti. "Ben her zaman farklıydım ve bunu ikimiz de biliyoruz. Hiçbir zaman onların dünyasının bir parçası olmadım."

"Belki de değil," diye kabul etti. "Ama hepimiz bunun içinde yaşamak zorundayız."

Gitmek için döndüğünde, nefesinin altında küfürler mırıldandı ve kulağa belli belirsiz 'şımarık, nankör küçük orospu' gibi gelen bir şey söyledi. Eğer onun üzerinde hala bir gücü olsaydı, buna tepki vermesine, öfkelenmesine, ağlamasına ve çılglık atmasına izin verebilirdi. Ama adamın bitkin görünüşünü görünce, sonunda gerçekten kazandığını fark etti. Özgürlüğünü kazanmıştı ve bu onun için bir zamanlar arkasına saklandığı saflıktan çok daha değerliydi.

Kapı aralığında duraklayarak ona tekrar baktı. "Bu arada... Robert kasabada. Hartmoor'dan kısa bir süre önce geldi ama tabii ki sıradan bir baronun oğlu gazetelerin pek ilgisini çekmiyor."

Neredeyse evlenmek üzere olduğu adamı, sevdiği ilk adamı düşündükçe ağzı kurudu, nabızı çarpmaya başladı. Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, ona karşı hisleri gerçektir... yine de onunla evlenmesine, vasat ve tutkusuz bir evliliğe razı olmasına izin verecek kadar güçlü değildi. Ah, Robert onun cinsel arzularını uyandırmış ve ona bir kadının zevkini öğretmişti... ama asla onu tatmin eden, gözlerindeki gerçeği okuyan ve en derin gizli arzularının kilidini açan türden bir erkek olamazdı. İçinde böyle bir şey yoktu.

"Oh?" diye cevap verdi, sesini hafif tutarak.

"Babamla beni aradı ve bunu iletmemi istedi," dedi ve ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp kızın görmesi için havaya kaldırdı. "Bence sana hâlâ aşık, Daff... bu skandal onu senin peşinden koştırmaktan alıkoymayacak kadar. Benim tavsiyemin pek bir anlamı olmayabilir."

günler, ama bunu düşünmelisiniz. En azından kendi itibarınızı kurtaracak kadar saygıdeğer biri."

Mektubu kapının yanındaki küçük dekoratif masanın üzerine koydu ve bir kez daha arkasını döndü.

Adam gitmeden önce ona doğru bir adım attı, ani bir ihtiyaç onu zorluyordu.

"Bertram, bekle."

Durakladı ve umutlu bir ifadeyle ona döndü. Onunla ilgili gerçeği öğrendiği andan beri dilinin ucunda olan soruyu ağzından kaçırarak onu bu umuttan mahrum etmek ona büyük bir zevk verdi.

"Bunu neden yaptınız? Olivia, Cassandra... Diğerleri. Neden?"

Kaşlarını çatarak başını salladı, gözleri sanki cevabı kendisi arıyormuş gibi fırıl fırıl dönüyordu. Sanki bu aşağılık davranışını kendine bile açıklayamıyormuş gibi.

Bir süre sonra, "O kadınlar dalga geçiyorlardı," dedi. "Bir erkek bu tür oyunlardan bıkmadan önce ancak bu kadarını kaldırabilir. Eğer bunu istemiyorlarsa, belki de benim yanımda eteklerini aşağı indirip, vücutlarını yukarı kaldırmaları gerekirdi."

Nefes nefese kaldı, gözleri sıcak ve öfkeli yaşlarla doldu. Bir elini ağzına kapatarak az önce duyduklarına inanamayarak başını salladı. Elbette böyle bir cevap beklemeliydi... ama gerçekten, hiçbir cevap bundan daha iyi olamazdı.

"Alçaksın," diye tükürdü, ılık gözyaşları yüzüne ve boynuna sıçrarken sesine zehir karışıyordu. "Ve mahvolduğumuz için, mahvolmamızda payım olduğu için *mutluyum*. Yaptığın şeyler için çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

Kadının sözleri onu pek etkilememiş gibi görünüyordu ve gitmek için dönmeden önce ceketinin yakalarını düzeltmek için uzandı, son sözlerini omzunun üzerinden attı.

"Eğer onun daha iyi olduğunu düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz ve kaba bir uyanışla karşı karşıyasınız."

Pencereye dönerek adamın kaldırımında belirmesini, şapkasını başına geçirdikten sonra yola koyulmasını izledi.

Yüzündeki gözyaşlarını silmek için iki elini kullanarak derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Onun için bir damla daha gözyaşı dökmeyi reddetti. Düşündüğü gibi bir adam değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Bertram

Kendisi de az önce bunu kanıtlamış, ona duyduğu sevginin son kırıntısını da bırakması için gereken şeyi vermişti. Bir zamanlar onu ölümcül bir ateşten kurtarmış olan çocuk bile onun için ölmüştü.

Dikkatini tekrar sokağa çevirdiğinde Niall'ın figürünü tekrar fark etti - bu sefer Bertram'ın az önce gittiği yöne doğru ilerliyordu. Omuzlarını tutuş şeklinden ve yürüyüşündeki çalımdan olduğundan emindi; sanki bacaklarından biri ama nasıl telafi edeceğini biliyormuş gibi hafif bir topallaması vardı.

Onu ilk gördüğünde kendisini izlediğini düşünmüştü ama Bertram'ın peşinden gittiğini görmek içini rahatlatmıştı. Belki de yanılmıştı, Adam'ın niyetini yanlış anlamıştı. Kardeşi için buradaydı, her şeyi sonsuza dek bitirmek için. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama sonra, Adam'ın uğursuz sözleri bir kez aklına geldi.

Senin için geldim, küçük güvercin.

Yakındaki ocaktaki ateşin sıcaklığına rağmen ürperdi ve kollarını kendine doladı.

Tabii ki, bunun onunla bir ilgisi vardı. *Her şeyin* onunla ilgisi vardı.

Adam, onun yakınında herhangi bir yerde bulunmasının Bertram'ın tüylerini diken diken edeceğini anlayacak kadar zeki idi. Ayrılmış olsun ya da olmasın, o Fairchild ailesinin bir üyesiydi ve onu göstermesi, vekâleten ağabeyi ve babasını da göstermiş oldu. Dedikoducular hiç kuşkusuz adamın amacının ne olabileceğini ve bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Onunla toplum içinde görüldüğü an, dedikodular hızla yayılacaktı.

Bu açık bir yaraya tuz basmak gibi olacaktı ve Adam bunu görecekti. Bir kez daha, tıpkı daha önce olduğu gibi, onun elinde bir silah, bir araç haline gelecekti.

"Hayır," diye fısıldadı, pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü.

Geçen sefer farkında olmadan onun tuzağına düşmüş, ailesi için kurtuluş ararken manipüle edilerek onların yıkımı haline gelmişti. Bu sefer farklı olacaktı. Kendisinin kullanılmasına izin vermeyecekti.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, evden biraz uzaklaşmanın kendisine iyi geleceğine karar verdi. Adam'dan kaçma şansı yoktu, çünkü Niall'ın sokaktaki varlığı onun nerede yaşadığını bildiğini kanıtlıyordu. Kadın

sadece olmayı, dün gece olduğu gibi ona saldırmasına hazırlıklı olmayı sağlayacaktı.

Bu sefer kaçmayacaktı.

Daphne'nin öğleden sonrası şaşırtıcı bir sükûnetle geçti. Tempolu bir yürüyüşün ardından, eve dönmeden önce Gunter'den bir buz almıştı. Acele etmemiş, güzel havanın tadını çıkarmış ve bunun hafta boyunca devam etmesini ummuştu. Nemli ve soğuktan bıkmıştı. Görünüşe göre bir saldırıya uğramadan eve varabildiği için keyfi yerine gelmişti. Kardeşinden ya da işkencecisiinden görünürde hiçbir iz yokken, ön merdivenlerden neredeyse zıplayarak çıktı, şimdiden bir kap çikolatayı ve tam ona göre olduğuna karar verdiği sıcak ateşi dört gözle bekliyordu.

İçeri adımını attığı anda kalbi karnına düştü ve omurgasından aşağıya doğru soğuk bir korku dalgası yayıldı. Sanki etrafındaki hava bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını haykırıyordu. Evinde, dünyada kendisi için oyduğu bu cennette yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Elleri titreyerek redingotunu bir uşağa uzattı ve kaynağı bulmak için etrafına bakındı.

Ama ne olduğunu zaten biliyordu, antreye sinmiş belli bir kokunun belli belirsiz notalarını çoktan algılamıştı.

Sedir. Puro dumanı. Sadece erkeksi bir koku olarak tanımlayabileceği bir tıraş losyonu.

Adam.

Rowney'nin yaklaşması bunu doğruladı. Adamın alnı ter içindeydi, yüzü kızarmış, dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılmıştı.

"Leydim, salonda sizinle görüşmeyi bekleyen bir *beyefendi* var," dedi uşak. "Kartviziti olmadan geldi ama kendisini Hartmoor Kontu ilan etti ve sizi beklemek için izin istedi.

eve dönmen için. Nasıl devam etmemi isteyeceğinizden emin değildim, bu yüzden buna izin verdim."

Daphne kâhyanın söylemediği şeyi açıkça okudu. Onu dışarı atarak bir kontu kızdırma riskini almak istememişti ya da bunu önce ona danışmadan yaparak onu kızdırmak istememişti. Rowney'nin onu binadan atmaya kesinlikle hakkı olsa da, bunu denemediği için memnundu. Tanrı bilir, Adam böyle bir hakarete uğrasaydı ne yapardı.

Bu işi baş başa halletmek onlar için daha iyiydi, birilerinin karşısına çıkabileceği bir sokak yerine. Kararlılıkla başını sallayarak Rowney'yi rahatlatmak için gülümsedi.

"Doğru olanı yaptın," dedi ona. "Şimdi onu göreceğim. Lütfen rahatsız edilmediğimizden emin olun."

Kâhya başını salladı, yüz ifadesi rahatlamış bir ifadeye dönüştü. "Çok iyi."

Salonun kapalı kapısına doğru dönerek ellerini birkaç kez sıkıp açtı ve yüzünü pasif bir maske haline getirmeye çalıştı. Bunu kendi iyiliği için yapıyordu, çünkü adam onun gelişinin hayatını nasıl bir kaosa sürüklediğini çok iyi biliyordu. Bu adamdan saklayabileceği pek bir şey yoktu.

Kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı, bakışları hemen ateşin yanında oturan adamın karanlık, iri cüssesine takıldı. Dirseklerini kollarına dayamış, sandalyede kambur duran adam bakışlarını yavaş ve tembel bir sırtıtışla karşıladı. Dişlerini görünce karnı titredi, ısırtıklarını hatırlamış gibi teni ürperdi.

"Evine hoş geldin, küçük güvercin," diye mırıldandı, sanki saatlerdir burada oturup onu beklememiş ve muhtemelen bu süreçte sıkılmamış gibi konuşuyordu.

"Evet," dedi çenesini kaldırarak. "Burası *benim* evim. Bu yüzden burada ne aradığınızı anlayamıyorum."

Gülümsemesi yumuşayarak bir sırtıtışa dönüştü, kız onu eğlendirdiğinde takındığı türden bir ifadeydi bu. "İtiraf etmeliyim ki, burada bulunmamın birden fazla amacı var. Bunlardan ilki, paramı nasıl harcadığınıza dair merakımı gidermek."

"O banka çekini teslim ettiğin anda benim oldu," diye hatırlattı ona.

Kıkırdadı, bakışları onu bırakıp çevrelerini gözlemlemeye başladı. "Evet, öyle oldu. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Burada güzel bir yuvan var. Önceki kafesinizden çok daha iyi olduğunu varsayıyorum."

Ona istediğini vermeyecekti... söz konusu kafesten kaçmasını mümkün kıldığı için ona teşekkür etmeyecekti. Ailesinden kurtulmak için. O parayı kendisi kazanmışken, her kilosunu kendi etiyle ve bir gecede kanıyla ödemişken olmazdı.

"Ayrıca, bu odada çok ilginç okuma materyalleri bulundu," diye ekledi ve ceketinin cebine uzanıp beyaz bir şey çıkardı.

Beyaz bir şey, bir zarf olduğu ortaya çıktı.

Bu odadaki masanın üzerine bıraktığı, mührü kırılmış bir zarf.

Robert'ın mektubu.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye homurdandı, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu, tırnakları avuçlarını ısıırıyordu.

"Senin yokluğunda kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulmalıydım," dedi ve zarfı sallayarak ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Sevgili Robert'ımızdan gelen bu mektup oldukça eğlenceli."

Ona doğru bir adım attı, damarlarında kaynayan öfke tüm vücudunu titretiyordu. "Ver onu bana."

"Bilirsin, her zamanki duygular," diye devam etti, sanki Daphne hiç konuşmamış gibi. "Sevgili Daphne... seni hâlâ her zamanki kadar çok seviyorum... içinde bulunduğun koşullar benim için hiçbir şey ifade etmiyor... lütfen en kısa zamanda beni ara, böylece yüz yüze konuşabiliriz... *vesaire, vesaire.*"

Zihninin gerisindeki küçük ses, ona bir kol boyu yakın olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatmasına rağmen ayakları onu bir adım daha ilerletti.

"Bunu okumaya hakkın yok," diye tükürdü.

Alay etti, mektubu bir kenara fırlattı ve yere düşerken bakışlarını ondan ayırmadı. "Şimdiye kadar hakka ihtiyacım olmadığını öğrenmedin mi?"

Bu onu duraklattı ve daha fazla yaklaşmasını engelledi. Yine de adamın gözlerindeki yeşil benekleri, göz bebeklerinin erimiş kehribar rengindeki merkezini çevreleyen koyu kahverengi kenarı görebilecek kadar yakınında durdu. Adamın kokusu daha da güçlenmişti, ağzının kurumasına neden olan o baştan çıkarıcı, erkeksi aroma.

Londra'da olduğu için son derece şık giyinmişti, saçları özenle yüzünden geriye doğru toplanmış ve ensesinden bağlanmıştı.

"Buraya gelmekteki diğer amacınız?" diye ısrar etti. "Lütfen bunu söyleyin ki ayrılabilersiniz."

O sırtışı geri dönmüştü, kızgınlığını körüklüyor, ona aslında meydan okunmasını tercih ettiğini hatırlatıyordu. Onu kırabilmek için dövüşmesinden daha çok hoşlandığı bir şey yoktu. Bu onun dövüşmek istemesine, dövüşmeye *ihtiyaç duymasına* engel değildi.

"Oldukça basit, küçük güvercin," dedi sandalyede dik oturarak. "Seninle yarım kalmış bir işimiz var."

Kaşlarını çattı, adamın sözlerine ve davranışlarına gerçekten şaşırmıştı. Birlikte geçirdikleri sözleşmeli zaman sona erdiğinde onunla hiçbir şey yapmak istemiyor gibi görünüyordu. Oysa burada oturmuş, tam tersini kanıtlıyordu.

"Otuz gün ve gece için anlaşmıştık," diye hatırlattı ona. "Ben pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim, sen de söz verdiğin gibi bana tazminat ödedin. Aramızda başka bir iş yok."

Adam ayağa kalktı, ani hareket kadının içinde panik kıvılcımları çakmasına neden oldu. Nefes nefese geri çekildi ve iş işten geçtikten sonra kendini yakaladı. Onun ürkekliğini fark eden adam kıkırdayarak ellerini arkasında birleştirdi. Nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabardı, ani kan hücumu onu savaşıma, kaçmaya hazır hale getirdi. Kendine yapmayacağını söylemişti ama onunla karşılaştığında vücudu içgüdüsel olarak hareket ediyor gibiydi.

"Emin misin?" diye alay etti bir kaşını kaldırarak. "Dün gece, isteyebileceğin her türlü fiyatı karşılamam için bana açıkça meydan okuduğunu duydum.

... ve ben de tam olarak bunu yapmaya geldim."

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi, şaşkınlık ve öfke başını döndürüyordu. "Sen neden ? Ben hiçbir zaman
-"

"Beni yatağına geri almak için talep ettiğin fiyatı asla karşılayamayacağımı açıkça belirtmiştin," diye araya girdi. "Bunu test etmeye geldim."

Ağzı açık kaldı ve bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı. Sözlerini kendi ihtiyaçlarına göre çarpıttığı için duyduğu kızgınlık ile bunları söylediği için kendisine duyduğu öfke arasında bocaladı. Tüm bunların ortasında, öfkesi büyüdü ve kabardı, ona karşı işlediği her suç alevlere çıra kattı.

Bir kez daha ceketinin içine uzanarak başka bir kâğıt çıkardı; bu kâğıdın bir banka poliçesi olduğunu anladı. Kağıdı havaya kaldırıp çevirdi.

Altındaki imzasını ve özenle doldurulmuş diğer ayrıntıları görebiliyordu.

Miktar hariç hepsi.

"Fiyatınızı söyleyin, garanti ederim karşılayabilirim ve hatta muhtemelen aşabilirim."

Kontrolünün kırılğan ipliği koptu ve dikkatli olmayı unuttu, kendini koruma içgüdüğü dağıldı. Hırlayarak ona doğru hamle yaptı, elleri onu yumruklamak, tırmalamak, tokatlamak için havaya kalktı... onun sadece kelimelerle kendisini parçaladığı gibi onu için.

"Canın cehenneme!" diye bağırdı, adamın acımasız bedenine vurarak. "Ben bir fahişe değilim! Bedenimi ucuz bir biblo gibi satın alamazsın!"

Onunla o kadar kolay güreşti ki, gülünçtü; bileklerini tutup iki elinde topladı, sonra bir kolunu beline doladı. Kız tekme atmaya ve çırpınmaya başladığında, homurdanmakla yetindi ve kız inciklerini cezalandırırken bile onu bırakmayı reddetti.

"Bu bir ret miydi?" diye kulağına homurdandı, boynuna sokuldu ve kaba kirli sakalıyla hassas tenini aşındırdı.

Adam'ın kucağında kıpırdandı, çırpındı, meme uçlarının sertleştiğinin, Adam'ın ceketinin yünüyle sürtündüğünün ve vücudundaki tüm kanın çekirdeğinde toplandığının farkındaydı. Adam'ın en tehlikeli olabileceği an buydu - onu bastırmaya çalıştığı her şeyi hissetmeye zorladığı an... kendine istemediğini söylemeye çalıştığı her şeyi.

"Bu bir retti, aynı zamanda 'defol git' demekti," diye mırıldandı ve aralarına biraz mesafe koymaya çalışmak için sırtını kamburlaştırdı.

Bu, yüzünü onunkinden uzaklaştırdı, ama sadece onu ona daha sıkı bastırmaya yaradı, göğüslerini onun göğsüne ve leğen kemiğini bacaklarının arasındaki sert çıkıntıya çarptı.

"Ah, küçük güvercin," diye homurdandı, onunla birlikte yere indi. "İşleri benim için nasıl daha eğlenceli hale getireceğini her zaman biliyorsun."

Daha önce bastırmaya çalıştığı panik yeniden canlandı ve onun altında çırpındı, tekmeledi, , yuvarlanmaya çalıştı. Adam onun yüzüstü dönmesine izin verdi, ama onu altında sabit tutmak için dizlerini vücudunun her iki yanına kenetleyerek üzerine oturdu.

"Lütfen," diye yalvardı, adam ona ciddi bir şekilde dokunmaya başladığında kaybolacağını biliyordu. Ona karşı koyamazdı. "Beni bırakman gerekiyordu... Özgürdüm."

Giysilerin hışırtısını duydu ama onu görmek için boynunu eğmeye çalışmasına rağmen görüş alanının dışında kaldı.

"Mesele de bu, küçük güvercin," diye mırıldandı, nefesinin sertliği ona sözlerinin söylemediğini söylüyordu - kız onu da etkilemişti. "Uçmana izin vermeye hazırdım... Gerçekten hazırdım. Ama sen gittikten saatler sonra ve onu takip eden günler ve haftalar içinde bir şeyin farkına vardım."

Bir an sessiz kaldı ve aniden gözlerinin önünde beyaz bir kumaş parladı. Onun kravatı olduğunu fark etti, yüzüne doğru indiriliyordu. Başını çevirerek bundan kaçınmaya çalıştı ama adam kumaşı dudaklarının arasına sokmayı başardı. Kısık bir inilti ağzında hapsoldü, derme çatma tıkaç tarafından oraya hapsedildi.

Adamın ağırlığı değişti ve kız kıpırdanmaya bile fırsat bulamadan adam onu sırt üstü çevirdi. Vücudunun aşağısına doğru ilerleyerek uzandı ve bacağı tutarak göğsüne tekme atmasını engelledi.

"Afyonun bir erkeği nasıl etkilediğini hiç duydun mu?" diye sordu sohbet edercesine, sanki terliğini çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatmıyormuş, sonra da elini geceliğinin altından geçirip çorabının kenarını kavramıyormuş gibi. "Dünyadaki en bağımlılık yapıcı maddelerden birinden yapılan zayıf bir sıvı olan laudanumla karşılaştığınızı biliyorum."

Gözlerini kapadı ve burnundan nefes aldı, adam çorabını aşağı çekerken duyularına hâkim olmak için mücadele etti, parmakları uyluğunun ve baldırının içini okşadı. Bu ritüeli diğer ayakkabısı ve çorabıyla da tekrarlardı, ardından her iki ipek iç çamaşırını da ellerinin arasına alarak havaya kaldırdı. Kadının çorapları bu şekilde, nasırlı parmaklarının okşadığı, güneşten kararmış tenine karşı tertemiz ve bembeyaz olan ellerinde kaba görünüyordu.

"Erkeklerin bir yudum afyon çayı içtikten, bir pipo teneffüs ettikten sonra afyona bağımlı hale geldikleri söylenir," diye devam etti, çoraplardan birini kullanarak kadının bileklerini birbirine bağladı, sonra üzerine eğildi ve diğerini kullanarak onu yakındaki kanepenin ayağına bağladı; ne kadar kıpırdarsa kıpırdasın yerinden oynamayacak kadar ağır bir parçaydı. "Erkekler çok zayıf olduğu için mi, yoksa afyon çok güçlü, çok lezzetli, sunduğu kayıtsızlıkta çok *mükemmel* olduğu için mi?"

Adam aniden elbisesini çekip aldığı anda keskin bir nefes aldı ve altında hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Tıpkı adamın onu sokakta sıkıştırdığı gece olduğu gibi. Tıpkı Dunnottar'da geçirdiği süre boyunca olduğu gibi.

Onlarsız yaşamaya alışmış, şimdi kendisini ağır ve hantal hissetmesine neden olan korse ve kombinezonları çıkarmanın özgürlüğünün tadını çıkarmıştı. Yine de şimdi Adam hayatına geri döndüğüne göre, onlarsız olmak onu daha savunmasız, savunmasız, kolay bir av haline getiriyordu.

Halının üzerine karnının üzerine uzanarak yüzünü onun kalçasına bastırıp ve başını hareket ettirerek kirli sakalının tenini gıdıklamasını sağladı. Ağzından miyavlayarak bacaklarını kapatmaya çalıştı. Adam sadece onları açık tuttu ve kafasını tırmalamak isteyen bir kedi gibi kendini ona sürtmeye devam etti. Ya da ilk ısırığı almadan önce yemeğiyle oynayan bir aslan gibi.

"Yeterince içtiğimi sanmıştım," dedi, nefesi kalçalarının arasındaki bukleleri gıdıklarken, dudakları yukarı doğru ateşli bir yol izliyordu. "Kendimi doyurduğumu ve senden kurtulduğuma sevineceğimi düşündüm."

Adam kızın monsuna sokuldu ve kız nefesini tutup dudaklarının ve dilinin onu bulacağı o enfes anı beklerken göğsü yanmaya başladı.

Derin bir nefes alarak, nefesini kesik kesik bir iç çekişle bıraktı, bu ses acı dolu bir iniltiyle karışıyordu. "Ama yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı."

Dudaklarını ona değdirdi, sonra ağzını açarak dudaklarının içini, nefesinin hızını hissetmesine izin verdi. Sırtını ve topuklarını halıya gömdü, onu arıyor, istediği şey için sessizce yalvarıyordu... ihtiyacı olan şey için.

"Afyon, küçük güvercin," diye fısıldadı dili ona değmeden hemen önce.

Boğuk bir inilti çıkardı, bacakları iniltinin şiddetiyle titriyordu. İhtiyacım var.

"Etkileyici," diye iç geçirdi, sözcüklerin arasında dilini dolaştırarak klitorisinin üzerinde. "Bağımlılık yapıcı... mükemmel... afyon. İşte sen busun ... ve ben de ... tadına bakmak için buradayım."

Ağzını ona dayayıp dudaklarını ve dilini açgözlülükle çekerek emdiğinde, ağzındaki tıkaçı ısırıp ve iniltisini bastırmaya çalıştı. Ellerini altından geçirdi ve kalçalarını kavrayarak onu içmek için doğru açıda tuttu. Ağzına alıp emdi, dişleriyle kazımaya başladı ve kız tıkaçının arkasından haykırdığında kıkırdadı.

"İşte benim küçük güvercinim," diye fısıldadı onun mahrem etine karşı. "Savaşmayı bırak ve beni hisset."

Gözleri kendiliğinden kapandı, sanki onlar da onun her emrine itaat etmekten başka bir şey yapamıyorlardı. Vücudu zihninden, ona teslim olmanın ne anlama geldiğine dair düşüncelerden koptu ve kendini sadece eğlenmeye bıraktı... hissetmeye.

Sanki dudaklarına bulaşan ıslaklık ambrosia'ymış gibi, sanki daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamış gibi ona karşı inledi. Kadın boğazının derinliklerinden cevap niteliğinde bir ses çıkardı, dilinin vücuduna değdiği yerde bir doruk noktasının ilk çırpınışları başlıyordu. Karnındaki kaslar kasıldı ve ağzındaki tıkacın etrafında titreyerek ve inleyerek dağılmadan önce sertleşti. Bir parmağını içine soktu ve yavaşça içeri ve dışarı pompaladı, bitişini güçlendirdi, dışarı çekti ve kalıcı hale getirdi.

Halının üzerine yığılırken vücudu gevşedi, artık adamın tutuşuna ya da çorabının bileğini sıkmasına karşı koyamıyordu. Azalan spazmlarının hemen ardından içinde yeni bir açlık uyandı; onu içinde hissetme ihtiyacı. Adam dün geceki karşılaşmalarından kalan korkuları körüklemişti ve şimdi kız yeniden yanıyor, duman ve kül içinde kalıyordu.

Ağırlaşmış gözlerle aşağıya bakarak, adamın pantolonunun düğmelerini açmasını izledi, santim santim ortaya çıkan sikinin görüntüsüyle bayram etti. Önce, şişmiş ve öfkeyle kızarmış, nemle sızan başı, sonra nabız gibi atan damarlarla kalınlaşmış ve ipekten daha pürüzsüz olduğunu bildiği deriyle kaplı uzun shaftı. Ama içi de tıpkı geri kalanı gibi sertti; sertti ve ona doğru geriliyordu.

Daphne kalçalarını kaldırdı ve boğazının arkasında küçük, çaresiz bir ses çıkardı, sessizce ona horozunun her santimini vermesi için yalvardı. Adam ona sırtarak kıkırdadı ve bir eli sikine sarılmış halde kalçalarının üzerine çıktı.

"Bunu istiyorsun," diye ilan etti, kendini yavaş, ritmik çekişlerle okşayarak iç kanalının birlikte sıkılmasını sağladı. "Değil mi, küçük güvercin? Bana bunu istediğini söyle."

Nefesini sinirli bir şekilde bıraktı, ama ona yapabileceği tek şekilde cevap verdi, başı sarsıntılı bir onaylama hareketiyle hareket etti. Adam sırtarak kadının vücudunda ilerledi, bacakları artık omuzlarının her iki yanında duruyordu. Bir eliyle aşağı uzanarak ağzındaki tıkacı aldı ve boynuna asılı kalmasına izin verdi. Dudaklarını ıslatmak için yaladı ve ona baktı, söylenmesine gerek kalmadan ne amaçladığını biliyordu.

"Cömert teklifimi kabaca reddettin, bu yüzden becerilmeyi hak etmiyorsun," dedi, saçlarından bir avuç tutmak için uzanarak. "Ama bir keresinde, o küstah dudaklarına aldırılmazsan, onları daha iyi kullanacağıma söz verdiğime inanıyorum. Aç, küçük güvercin."

Yüzüne doğru itti, sikinin küt ucu ağzını açmaya zorladı. Dişlerinin direnciyle karşılaştı ama saçlarını onu harekete geçirecek kadar sert çekti. Kafa derisi karıncalandı, dişleri onun içeri girmesine izin vermek için ayrılırken, kokusu ve tadı damağını boğdu. Ona kolay davranmak, acele etmemek ve uzunluğunun ya da çevresinin istilasına alışmasına izin vermek yoktu. Saçlarını tekrar çekerken boğazının arkasına doğru itti, başını geriye yatırdı ve onu kendisine açtı.

Kadın nefesini tutup ona yetişmeye çalışarak boğuldu ama adam buna izin vermedi. Ağzını da amını siktği gibi sikti, önce uzun ve yavaş, sonra da kısa ve hızlı hamlelerle istediğini aldı. Nefesi hızlandı, göğsü kabardı ve bacakları onun her iki yanında titrerken, pozisyonunu ayarladı, kendini daha derine açtı, kalçaları onu ağzına sokup çıkardı. Dudaklarını onun etrafında sıkı ve dilinin alt tarafını okşamasına izin verdi, göğsünün derinliklerinden gırtlaktan bir inilti zorladı. Birkaç spazmodik itiş daha ve adam kendini ona oturttu, başını yerinde tuttu ve aceleyle boğazından aşağı döküldü.

Kadın onun etrafında yutkundu ve adam boğuk bir çığlık attı, başını geriye attı ve kalçalarını döndürdü, sanki içindeki her tohum damlasını sıkıyormuş gibi ona süründü. Yavaşça onun diline karşı küçüldü ve ona doruk noktasının sonuncusunu verdikten sonra doymuş horozunu ağzından çıkardı. Kadının üstünden yuvarlanarak yere düştü ve nefesini tutarken dirseğine dayanarak kendini destekledi. orada yatmaktan başka çaresi yoktu, kollarını başının üzerine uzatmış, göğüsleri kabarmış ve bacakları titriyordu.

Doruğa ulaşmasına izin vermişti ama bu yeterli olmamıştı. Doldurulmaya, gerilmeye, yırtılıp açılmaya ve parçalanana kadar dövülmeye ihtiyacı vardı. Ama dizlerinin üzerine çöküp önünü iliklemeye başladığında gözlerindeki sert parıltı ona istediğini alamayacağını söylüyordu - bugün değil.

Gömleğini içine sokup yeleşini düzelttikten sonra onun üzerine çömeldi, elbisesini aşağı çekti, kravatını boynundan çözdü ve ellerini serbest bıraktı. Kadın yavaşça doğrulup bileklerini ovuşturarak ellerindeki kanı temizlerken, adam ayağa kalktı. Ona dik dik baktı, kanalı zonkluyor ve özlem duyuyordu, kalbi göğsünde çarpıyordu. Ona saldırmak mı yoksa kollarıyla sarılmak mı gerektiğine karar veremiyordu.

ve onu en yakın mobilya parçasının üzerine domaltması ve sikiyle doldurması için yalvardı. Dudağını ısırarak her ikisini de yapma isteğini bastırdı.

"Benimle kavga etmeyi bırakabilirsin, küçük güvercin," diye ısrar etti, ona bir el uzatarak. "Öyle ya da böyle senden istediğimi alacağım... ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Adamın elini görmezden gelerek kendi başına ayakta durmayı başardı ve çok yakın durmamaları için geri çekildi. Havada seks kokusu asılı duruyordu; adamın misk kokusu onun uyarılma hissiyle karışıyordu. Duyularını allak bullak eden baş döndürücü bir afrodizyak.

"Benden ne bekliyorsun, Adam?" diye meydan okudu. "Beni becermek istediğinde evime girip çıkmaya izin mi? Senin metresini oynamayacağım."

"Bu dünyada olunabilecek çok daha kötü şeyler var," diye karşılık verdi, başını eğip kaşlarını çatarak bir kez daha reddetti. "Metresim olarak korunacaksın, bakılacaksın... iyi becerileceksin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak çenesini kaldırdı. "Kendimi koruyabilirim, geçimimi sağlayabilirim... ve yatağında birini istersem, ona sahip olabilirim."

Ona doğru yaklaştı, o tehlikeli parıltı gözlerine geri döndü, kehribar ve yeşilin titrek alevler gibi birbirine girmesine neden oldu. "Ve her gece tatmin olmadan, başka hiçbir erkeğin sana veremeyeceği şeylerin özlemiyle uyuyacaksın. Hâlâ rüyada beni göreceksin, beni özleyecek ve beni isteyeceksin. Neden gereksiz yere acı çekersin ki?"

"Çünkü seni tekrar yatağıma almak acı çekmek demektir," diye tükürdü. "Özellikle de ikimiz de seni sadece Bertram Fairchild'ın küçük kız kardeşini ayartmaktan zevk aldığın için istediğini biliyorken."

Çenesi gerildi, burun delikleri sanki baştan çıkarıcısını zar zor tutuyormuş gibi genişledi. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."

"Ah, ama biliyorum," diye cevap verdi, ondan uzaklaşıp salonun kapısına doğru ilerleyerek. "Tıpkı tek yapabildiğin bir şeyleri... insanları yok etmekken seni hayatıma geri almamın delilik olacağını bildiğim gibi. Evine git, Adam. Dunnottar'a, Olivia ve Serena'ya dön. Yeni hayatımdan memnunum ve bana verdiklerin için minnettarım ama artık bitti. Lütfen... sadece git."

Kapıyı iterek açtı ve adamın geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Hemen dışarıda Rowney oyalanıyor, ön kapının açılmasını ve

misafirlerinin dışarı çıkmasına izin verdi. Kâhyanın bakışlarıyla karşılaşmadı, eğer bu odada olanları duyduysa yüz ifadesindeki kınamayı görmek istemiyordu.

Adam ona kaşlarını çatarak kapıya doğru yürüdü. Açıklıkta durdu ve ona dik dik baktı, dişlerini sıkarken çenesi inatla dışarı fırlamıştı. Bir eli sanki onun boğazına sarılmak istiyormuş gibi yan tarafında esniyordu. Neredeyse ona doğru eğildi ve çenesini yukarı kaldırarak savunmasız boynunu sundu.

İşte bu yüzden kendini savunmak zorundaydı. Adam onun için mümkün olan her şekilde tehlikeliydi - bedeni, zihni, ruhu. Son anlaşmalarından zar zor kurtulmuştu.

"Sonunda pes ettiğinde, seni bunun için cezalandıracağım," diye fısıldadı. "Bana bunu ne kadar uzun süre yaşatırsan, beni o kadar çok reddedersin.

-Sana bunu ödetmek için o kadar yaratıcı olacağım. Ve, küçük güvercin, sen Katla. Sen her zaman yaparsın."

Adamın yanından geçip dışarı çıkmadan önce uşağına alaycı bir gülümseme vererek koridora doğru yürüdü.

Hizmetçinin sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek salonun kapısını çarptı ve kapıya yaslandı. Bacakları tutmadı ve halının üzerine çöktü, elleri yüzünü örtmek için yukarı kalktı. Elleri şiddetle titriyordu ve nabızı boğazının dibinde gümbürdüyordu. Görünüşe göre vücudunun bu karşılaşmayı atlatmak için zamana ihtiyacı vardı.

Adam'ın onun sözlerine kulak vermesini ve peşini bırakmasını umuyordu. Hem kendi iyiliği için, hem de onun iyiliği için. İntikamın onu nasıl tükettiğini görmüş, onu nasıl değiştirdiğinin kanıtlarına tanık olmuştu. Artık her şey bittiğine göre, her ikisinin de ilerlemesi ve tüm bunları geride bırakması iyi olacaktı. Birlikte olmalarından hiçbir şekilde iyi bir şey çıkmazdı... bir parçası varlığının her zerresiyle bunu arzulasa bile.

ALTINCI BÖLÜM

Adam oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve dudaklarının arasındaki purodan uzun, lüks bir nefes aldı. Oturduğu kulübün karanlık atmosferi, keyifle içtiği puro ve konyağın rahatlatıcı etkisiyle birleşince gergin kasları gevşedi. Daphne'nin evinden ayrıldıktan sonra bütün öğleden sonra kötü bir ruh hali içindeydi. Kapıyı çarpıp çıktığında oteldeki süitinin duvarlarını sarsmış, parmaklarını dağınık saçlarında gezdirirken altındaki döşeme tahtaları titremişti. Avuç içleri terlemeye başlamış, en yakın nesneye saldırmamak için mücadele ederken vücudu titremelerle sarsılmıştı. Mobilyaları çıraya çevirdikten sonra otel odasını yeniden döşemek için para ödemek zorunda kalmayı tercih etmezdi.

Daphne'nin reddetmesi onu şaşırtmamıştı; onunla mücadele etmesini bekliyordu. Ama Daphne'nin onu istediğini her ikisine de bu kadar etkili bir şekilde kanıtladıktan sonra rol yapmaya devam etmesi... onun hakkında o *şeyleri* söylemesi...

Onu yeğenin kreşinde, Dunnottar'ın girmesini açıkça yasakladığı bir kanadında yakaladığı günden beri ona hiç bu kadar kızmamıştı. O gün, onu ön merdivenlerden dışarı atmış ve eve gitmesini emretmiş, anlaşmalarını ihlal ettiği için ona söz verdiği paranın bir kuruşunu bile vermeyi reddetmişti. Ama o kalmaya devam etmiş, kapısının önünde uyumuş ve geri çevrilmeyi reddetmişti. Onu tekrar içeri alması için ikna etmeye çalıştığında, onu öylesine baştan çıkarmıştı ki, onu etkilediği gibi onu etkilemiyormuş gibi davranma umudu kalmamıştı.

Bunu hatırlamak onu sakinleştirmiş, olayları daha net görmesine yardımcı olmuştu. Onu reddetmesinin nedeni, birlikte geçirdikleri zamanın sonunda vedalaşmayarak... onu sağ salim evine bırakmayarak ya da ona verdiği şeyler için teşekkür etmeyerek yaptığı algılanan saygısızlıktı.

Barış. Arkadaşlık. Daha önce hiç sahip olmadığı bir yatak arkadaşı ve İngiltere, İskoçya ve tüm Avrupa Kıtası'ndaki kadınların hemen hemen her lezzetini tatmış bir adam için bu oldukça fazla şey ifade ediyordu.

Yine de, insan onun söylemesine gerek kalmadan hissettiği şeyleri görebilecek kadar zeki olduğunu düşünebilirdi. Onu istiyordu. Hem de çok. Onu barındırmaya ve korumaya istekliydi; bu onun konumundaki bir kadının alabileceğinden çok daha iyi bir teklifti.

Ondan başka ne istiyordu?

Öfkesi ve başıboş düşünceleriyle kilitli kalmanın işleri daha da kötüleştireceğine karar vererek, akşam yemeğini süitinde yemiş, sonra da dışarı çıkmak için giyinmişti. Yaya olarak yola çıkmış, iskambil kâğıtları ve içkiyle oyalanmaya çalışmıştı.

Saatler sonra, en sevdiği kulüplerden birinde oturuyordu - Brooks'un ya da White'inki kadar seçkin olmayan bir kulüpte. Bu gibi mekânları daha çok beğenirdi; katı kıyafet kurallarının ve boğucu atmosferin olmadığı, bir adamın görülme ya da görölme endişesi olmadan bir içkinin ve birkaç zar turunun tadını çıkarabileceği yerlerdi. Az önce piquet'te birkaç rakibini alt etmiş ve purosunu bitirdikten sonra süitine geri dönmeyi düşünmeye başlamıştı. Dikkatinin dağılması kafasını toparlamak için tam da ihtiyacı olan şeydi ve konyak kol ve bacaklarını gevşetmişti. Sarhoşluktan biraz uzakta oturuyordu, hâlâ akli başındaydı ama damarlarında hoşuna gidecek kadar bir karıncalanma hissediyordu.

İyi bir gece uykusundan sonra, sabah stratejisini ayarlamaya ve Daphne'yi teklifini kabul etmesi için nasıl ikna edeceğini düşünmeye hazır olacaktı. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi, böylece Dunnottar'a dönüp kız kardeşine göz kulak olabilirdi. Daphne'nin kaldığı süre boyunca ona hizmetçilik yapan Maeve, onun yokluğunda Olivia'ya bakma konusunda harika bir iş çıkarmıştı ama ondan uzun süre ayrı kalmak hoşuna gitmiyordu. Ayrıca onu, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde sakinleştiren Niall' mahrum bırakmaktan da hoşlanmıyordu.

Yıllardır kâhyanın kız kardeşini sevdiğinin ve kız kardeşinin de en azından karşılığında sevgi hissettiğinin farkındaydı. Ancak mevkilerindeki farklılıklar birlikte olmalarını imkânsız hale getirmişti. Şimdi onu mutlu görmek için her şeyini verebilirdi, bu lanet olası bir hizmetçiyle evlenmek anlamına gelse bile. Bertram Fairchild onun sahip olabileceği diğer tüm şansları mahvetmişti.

Oturduğu yumuşak deri sandalyede daha da kamburlaşarak kaşlarını çattı. Düşüncelerinin yönünü değiştirmezse, kendini yeniden bir hüzne sürükleyecekti.

Aklını herkesten çok nefret ettiği adamın kız kardeşine kaydırarak purosundan bir nefes daha çekti ve burnundan nefes verirken sırttı. O öğleden sonra, kolları başının üzerinde bağlı, vücudu onun için açılmış ve gerilmiş halde çok zarifti. Ve onun tadı... onun tadını unutmuştu, balının tek bir damlasının onu nasıl daha fazla arzulamasına neden olduğunu, onu asla doyasya içemeyeceğini.

Neredeyse anılara dalacak, zaferinin tadını çıkaracaktı ki, isminin sesi onu hayal aleminden sürükledi.

"... Hartmoor, alçak."

O perked yukarı a Biraz, eğimli onun Kafa ve dinleme içinde için Arkasındaki masada bir konuşma oluyor.

"...onun türünün kapıdan geçmesine izin vermelerine bile şaşırdım."

"Mahvettiği *benim* kız kardeşim olsaydı, buna izin vermezdim."

"Duyduk duymadık demeyin! Ona doğru yürürdüm, suratına bir tokat atardım ve

memnuniyet talep edin."

Başını çevirip sandalyesinin arkasını görebilecek kadar eğildiğinde burun delikleri şişti, dişleri birbirine çarptı. Arkasındaki masada bir grup genç adam oturmuş whist oynuyorlardı, aralarında duran birkaç sürahi konyak ve şeri yarısı boştu. Gözlerini kısarak onları inceledi, zayıf çeneli ve pürüzsüz yüzlü yavrular olduklarını gördü. Üniversiteden yeni mezun olacak kadar genç olsalar şaşırmazdı

Aralarında oturan ve mahkemeyi yöneten kişi Bertram Fairchild'dı. Soluk teni ve kızıl saçları Adam'ın dikkatini bir işaret feneri gibi çekti. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımaya başladı ve onları ayıran küçük boşlukta sıçrayıp adamı can evinden vurmamak için arkasını dönüp sandalyesinin arkasına yaslanmak zorunda kaldı.

Purosunu sandalyesinin kolunda duran cam kül tablasında söndürdükten sonra, kadehindeki konyağın tortularını yuttu ve bir kenara koydu. Cinayet işlemeyi önce gitmesi gerekiyordu. Bertram'ı aptal arkadaşlarının önünde boğmak onu ne kadar tatmin etse de, bunun için asılmaya hiç niyeti yoktu.

Böylece uzun kollarını açtı ve paltosunu düzeltti, uzaklaşmaya ve düşmanını geride bırakmaya hazırlandı. Daphne'yi ayartarak son darbeyi indirmişti... geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu.

Ve yine de...

Adam kapıya doğru ilk adımını atamadan Bertram, "O piçle yüzleşmek niyetindeyim," dedi. "Gördüğünüz gibi beyler, böyle bir adam... masum kadınları avlayan biri... korkakların en kötüsüdürler. Gerçek bir erkekle karşılaştıklarında, bir deste iskambil kağıdı gibi çekilirler."

Adam'ın eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve omzunun üzerinden kız kardeşini mahveden adama bakarak döndü. Bertramın ifadesindeki ironi gözünden kaçmamıştı. Bu aptalın, kız kardeşini mahvettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

kelimeler kendisine uygulandı. Çünkü Daphne av olsa bile, kendi isteğiyle av olmuştı. Kız kardeşi kesinlikle öyle değildi.

Gitmeye karar verdiğinde sahip olduğu iyi niyetler, masaya doğru koşarken, yüzünü alaycı bir sırıtışla düzeltirken yol kenarına düştü.

Masalarına yaklaşırken, "Pekâlâ," dedi. "Bir beyefendiyi, söyleyeceklerini yüzüme karşı söyleme şansından mahrum etmek bana yakışmaz."

Bertram bembeyaz kesildi, bardağı elinden kaydı ve bir gümbürtüyle haliya düştü. Yanakları kızardı, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. Masanın etrafında oturan adamlar önce ona, sonra Adam'a baktılar ve tekrar geri döndüler, vaat edilen yüzleşmeyi bekliyorlardı.

Kollarını göğsünde kavuşturan Adam bir kaşını kaldırdı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var *Fairchild*?"

Aptal, Adam'ın bildiği kadar kalın kafalı olduğunu kanıtladı, ayağa fırladı ve seyircilerinin yararına güzel bir kardeşçe öfke gösterisiyle onu suçlayan bir parmağı işaret etti.

"Hartmoor, seni uyarıyorum," diye . "Şimdi git, yoksa seni bedensel olarak uzaklaştırmak zorunda kalacağım. Bu kulüp beyefendiler içindir ve siz bu sınıfa ait değilsiniz."

Bunun üzerine kuru bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Yine de içeri girmene izin verdiler, demek ki standartları çok fazla değil."

Masanın üzerine dağılmış kartlara ve banknotlara bakarak dudaklarını büzdü.

"Masalarda dikkatli ol, sevgili Bertie," diye alay etti. "Elinde kalan azıcık şeyi de kaybetmek istemezsin, değil mi?"

Bertram bir hırıltıyla masanın etrafında döndü, göğsü kabarmış, kendine olan güveni tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Yaklaştıkça Adam onun gözlerindeki dehşeti, dış görünüşünün ardında saklanan zayıflığı görebiliyordu. Altına işemesine iki saniye kalmıştı ama geri adım atıp arkadaşlarının birlikte oldukları adamın bir korkak olduğunu anlamalarını istemiyordu.

Adam onu karşılamak için öne çıktı, Bertram'ın birkaç santim üzerinde yükseliyordu. Bu kendini beğenmiş aptala bakarak alay etti.

"Lütfen," diye fısıldadı, sadece ikisi duyabilsin diye. "Sana yalvarıyorum, seni buradaki herkese ifşa etmem için bana bir sebep ver... hepsine *gerçek alçağın* kim olduğunu söylemem için."

Bertram'ın hakkını yemeyelim, titreyen çenesini kontrol altına almak için dişlerini sıktı. "Kız kardeşime ne yaptığını herkes biliyorken *sana inanacaklarını* mı sanıyorsun?"

Bir sonraki yemeğini yemek üzere olan bir yırtıcının tüm sıcaklığıyla dişlerini göstererek sırttı. "Yeterince şey biliyorlar... ama hikâyenin tamamını değil. Kız kardeşinin kızlığı için benden on bin sterlin aldığını öğrenmeleri onlar için ne kadar eğlenceli olur sence?"

Bertram duraksadı, gözlerinde panik parladı ve bakışlarını kırarak sağa sola savrulmalarına neden oldu. "Yapamazsınız... bu bizi olduğu kadar sizi de mahveder."

Adam yaklaştı, sesini duyunca kıvranan küçük solucandan yayılan ter, içki ve korku kokusu karşısında üst dudağı kıvrıldı.

"Görüyorsunuz ya, işte sizinle benim aramdaki fark bu," diye karşılık verdi. "Şöhretim umurumda olsa bile, ben lanet olası bir kontum. Fısıldaşırlar, dedikodu yaparlar ama kimse bana doğrudan laf söylemeye cesaret edemez. Ancak sen... seni çarmıha gererler. Babandan kalan azıcık nüfuz da yok olur gider ve bu şehirde seni kabul edecek tek bir kurum bile kalmaz... paralı ya da parasız."

Bertram homurdanarak başını salladı. "Yap o zaman. Bitir şu işi. Başından beri istediğin buydu, değil mi?"

"Çünkü kız kardeşin böyle bir konuşmanın ona yapacaklarını hak etmiyor," diye cevap verdi. "Ve senin aksine, bana bir gün bile zarar vermemiş masum kadınları yok etmekten zevk almıyorum."

Bertram, "Hayır, sen sadece onları yatağına zorlamaktan hoşlanıyorsun," diye karşılık verdi.

Bu kez gülümsemesi samimiydi ve içten bir eğlenceyle besleniyordu. "Sizi temin ederim ki, hiçbir zorlamaya gerek yoktu."

Bertram hırladı, saldıracakmış gibi hamle yaptı, yumruklarını kaldırdı. Adam'ın eli bir yılan darbesi gibi havada savruldu ve avucu Bertram'ın boğazına çarparak onu sendeletecek kadar güçlü bir şekilde geriye savurdu.

Öksürüp hırıldayarak nefes almaya çalışan Bertram iki büklüm oldu ve ellerini boynuna bastırdı. Adam o anda üzerine atıldı, yakasından tutup onu dik durmaya zorladı. Darbenin şiddetinden gözleri yaşardı, nefesleri sert bir hırıltıyla çıkıyordu.

Bertram'ı bir bez bebek gibi sallayarak, "Bunu deneyip de hayatta kalacağın tek an bu," diye hırladı. "Ve eğer bunun boş bir tehdit olup olmadığı konusunda herhangi bir şüpheniz varsa, şansınızı denememenizi öneririm."

Bertram'ı yanından uzaklaştırarak masasında oturan adamlara kaşlarını çattıAyağa kalkmışlar ve onu dikkatle izliyorlardı.

Yüzlerinde değişik derecelerde şok ve dehşet vardı. Yine de hiçbiri ona yaklaşmaya ya da onunla hesaplaşmaya cesaret edemedi. Hiçbiri Bertram'ı savunmadı.

Başını onlara doğru eğerek gitmek için döndü. Uzun bacakları onu hızla odadan çıkardı ama gecenin içinde tökezleyerek yürürken soğuk hava öfkesini dindirmeye yetmedi.

Kötü ruh hali geri gelmişti, şimdi Bertram'ın iğnelemeleriyle daha da kötüleşmişti. Ne zaman kendi haline bırakacağını bilemediği için ona lanet olsun. Bertram gibi tamamen mahvolmuş bir adamın Londra'nın sakini bir köşesine çekilip sonunda kazanmayı başardığı parayla yaşamak isteyeceği düşünülebilirdi. Ama hayır, Adam geldiğinde Bertram'ı içki içerken, kumar oynarken ve onu kovma niyetini açıkça ilan ederken bulmuştu.

Görünüşe göre aptal dersini almamıştı... bu durum kolayca düzeltilebilirdi.

Oteline vardığında öfkesi dinmemişti, sadece büyümüş ve kabarmıştı, karnında çatırdayan bir öfke ateşi vardı. Süitinin kapısını neredeyse menteşelerinden söküyordu ki Niall'ı bir şezlonga uzanmış, kucığında yarısı yenmiş akşam yemeğinin bulunduğu bir tabakla buldu.

Adam'ı görünce doğruldu, tabağını bir kenara bıraktı ve beyaz keten peçeteyle ağzını sildi. "Neyin var senin?"

Adam kaşlarını çatarak kapıyı çarptı, büfeye yaklaştı ve eline geçen ilk sürahiye seçti. Bardaktan ilk yudumunu aldıktan sonra şeri olduğunu fark etti.

"Fairchild," diye hırladı, parmaklarının arasında tuttuğu bardakla adım atmaya başladı.

Niall göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı, elleri etli sopalara dönüşmüştü. "Şimdi ne yaptın?"

Adam başını sallayarak bir içki daha aldı. "Kasabada çenesini sallayıp duruyor... adımı lekeliyor. O aptal *bana vurmaya* çalıştı, Niall."

Kâhya kaşlarını kaldırdı, kara gözlerinde parıldayan bir eğlence vardı. "Ve hâlâ nefes alıyor, ha?"

Adam, Bertram'ın boğazına aldığı darbeden sonra boğulup hırıltıyla nefes almasını hatırlayınca sert, kuru bir kıkırdama çıkardı. "Zar zor."

Niall kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını eğerek Adam'a bilmiş bir bakış attı. "artık oyalanmayı bırakıp bu işi bitirmeye hazırsın."

Bu. Babası ve amcası derslerini almış olabilirler ama o açıkça ders almamış."

"Evet," diye kabul etti. "Haklısın, Niall."

Kabul etmekten nefret etse de adam her zaman haklıydı. Adam her şeyden memnundu, özellikle de Daphne'nin yarattığı karmaşa düşünüldüğünde. Onu hâlâ kendi akıl sağlığını sorgulamasına neden olacak bir yoğunlukla arzuluyordu. Ancak bu, ailesi ve onun ailesi arasında yaşananları değiştirmiyordu. Başından beri ailesinin erkeklerine karşı hiç merhamet göstermemişti... Şimdi neden sırf Daphne'nin amcığı için delirdiği için böyle davransındı ki? Gerçeği biliyordu, onun kan davasını anlamıştı, hatta kardeşinin Adam'ın ona indirdiği her darbeyi hak ettiğini bile kabul etmişti.

Bertram kulüpteki küçük gösterisiyle bundan sonra olacakları hak etmişti ve aklının bir köşesinde suçluluk duygusunun kıpırdanmasına izin vermeyi reddetti. Daphne onu reddetmişti, öyleyse neden bu olayda onun duygularını düşünsündü ki? Eğer kendisi huzur bulamıyorsa, Daphne de bulamayacaktı. Bertram'dan geriye kalanları yok edecek ve bunu yapmak için Daphne'yi kullanacaktı.

Onu sadece kendi amaçları için kullanabileceğini değil, aynı zamanda bundan hoşlanmasını da sağlayabileceğini fark edince sırtıttı.

"Ne yapmamı istersin?" Niall teklif etti.

Ses tonunda, Adam'a diğer adamın da bu işte payı olduğunu hatırlatan bir heves vardı. Niall, Fairchild'ların yıkılmasında Adam'a yardım etmek için üzerine düşeni yapmaya her zaman istekli olmuştu. Anlaşıldığı kadarıyla Adam tam olarak ne yapılması gerektiğine çoktan karar vermişti ve Niall'ın yardımı bunu gerçekleştirmede etkili olacaktı.

"Sabah ilk iş olarak yola çıkmak için eşyalarımızı hazırlayın," diye emretti.

Niall'ın yüz ifadesi kısa bir şok anıyla titredi, sonra başıyla onayladı. "O zaman... yani..."

"Evet," diye onayladı geniş bir sırıtışla. "Sanırım yeni şehir evimize yerleşmemizin zamanı geldi, değil mi?"

Daphne, yatak odasının yanındaki misafir odasında bulunan hafif yazı masasının önündeki sandalyeye yerleşti. Masanın üzerine Clarice, Bellingham'ların müzikalindeki performansından sonra aldığı küçük davetiyeleri bırakmıştı. Her birini açıp okuduğunda, Winifred'in ailesinin tüm arkadaşlarının isimlerini tanıdı. Ağzının kenarından bir gülümseme geçti. Belli ki genç kadın bu davetiyeleri temin etmek için güvendiği arkadaşlarına ulaşmıştı. Daphne'nin bir kez daha sosyetedeki yerini aldığını görme konusundaki kararlılığı, onun iki müzikale, bir akşam yemeğine ve bir baloya davet edilmesiyle sonuçlanmıştı.

Tabii ki, bu insanlar sadece ona bir gösteri yapmak istiyor olabilirler. -Meşhur Leydi Daphne Fairchild'ı partilerinde ağırladıklarını söyleyebilmek için. Yine de bu, onları reddetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu; sadece katılmayı seçtiği etkinlikler konusunda seçici olması gerekiyordu. Akşam yemeği partileri onu çok kolay bir şekilde ilgi odağı haline getirebileceğinden bu tür partilere katılmıyordu. Küçük müzikaller ideal olmaktan çok uzaktı.

Geriye sadece balo kalıyordu, ki bunun da tolere edilebilir olduğunu düşündü. Onu en çok insanla karşı karşıya getirecek olsa da, çok uzun süren konuşmalardan ya da konuşmak istemediği insanlardan kaçınmasını da kolaylaştıracaktı. Ayrıca dans etmeyi özlemişti, yıllardır dans etmemişti.

Ayrıca Winifred'in sonsuza dek saklanamayacağı iddiasına da tamamen katılıyordu. Eğer , insanlar daha çok dedikodu yapacaktı... ve Adam onun kendisinden korktuğunu düşünecekti.

Ona gösterecekti; hepsine gösterecekti. Sinmeyi ve korkuya yenik düşmeyi bırakmıştı. Bir baloya gitmek, güzel bir elbise giymek, şampanya içmek ve dans etmek istiyordu. Ve bunları başını dik tutarak yapacak, *tonlara* onun hakkında ne düşündüklerini umursamadığını gösterecekti. Adam'a artık ondan korkmadığını gösterecekti.

Evet, bir gün önce onu alt etmişti ama kadın gafil avlanmıştı. Eğer onun aşağılayıcı teklifini reddetmesi onu uzak tutmaya yetmediyse, kendisine tekrar yaklaşmasına hazırlıklı olacaktı. Ve sadece

Daha önce olduğu gibi, onun metresi olmakla ilgilenmediğini açıkça belirtecekti.

Sanki büyük bir onurmuş gibi ona bir fahişe gibi yaşamayı teklif eden adamın yüzsüzlüğü. Geçimi sağlanacak, korunacak, iyi becerilecekti. Ona sunabileceğı tek şey bu gibi görünüyordu ve dürüstlüğünü takdir etse de, kendisi için istediğı türden bir hayat değildi. Adamın cömert anlaşması sayesinde artık böyle bir pazarlığı kabul edecek kadar çaresiz değildi. Ellerinin bir dokunuşuyla vücuduna şarkı söyletebilmesi, onu böyle bir anlaşmaya ikna etmek için yeterli değildi.

Adam onu gerçekten istiyorsa, metresi olmaktan çok daha kalıcı bir şey teklif etmesi gerekirdi.

"Daff, sen çıldırmışsın," diye mırıldandı kendi kendine hokkasını açarken.

Böyle bir adamla evlenmek istese bile -ki kesinlikle *istemiyordu*- aileleri arasında çok fazla husumet vardı. Kadının adının Fairchild olması, aralarındaki mesafeyi korumak için yeterli olacaktı. Ona asla gerçekten değer veremezdi... onu asla sevemezdi.

Ama onun aşkını istemiyordu. Adam önüne çıkan her şeyi tüketen azgın bir ateş gibiydi. Onu bir kez yakmıştı ama kül olmaktan ve rüzgârda uçuşan kül parçalarına dönüşmekten kurtulma şansı vardı.

Kalemini mürekkep hokkasına daldırarak elindeki işe odaklandı ve Adam'ı aklından çıkardı. Müzikal ve akşam yemeğı partisi için pişmanlıklarını kaleme aldı ama nazik davetleri için hanımlara teşekkür ederek mürekkebe üfledi ve Clarice'i çağırmadan önce kurumasını bekledi. Hizmetçi hemen ortaya çıktı ve masaya yaklaşmadan önce hızlı bir reverans yaptı.

"Lütfen Rowney'nin bunları mümkün olan en kısa sürede göndermesini sağlar mısın?" dedi hizmetçiye, bir yandan da küçük zarfları üzüntüleriyle doldururken.

Hizmetçi, Daphne'nin reddini görünce kaşlarını çattı. Bu konuda hiç konuşmadı ama hanımının zamanının çoğunu evde ya da Bayan Russel'in kahvehanesinde geçirmesinden endişe duyuyor gibiydi.

Gülümsedi ve yarın akşamki suare için davetiyeyi kaldırdı. "Her şey bitmiş değil, Clarice. Yarın gece bir balo var ve ben de gitmeye niyetliyim."

Hizmetçinin yüzü aydınlandı ve sevinçle ellerini birbirine vurdu. "Oh, leydim, ne kadar muhteşem! Altın saten giymelisiniz!"

Daphne gülümsedi, leydisinin hizmetçisinin ilk kez gerçek bir duyguyu yansıttığını gördüğünden emindi. O kadar resmi ve mesafeliydi ki Clarice'in onu sevmediğinden endişelenmeye başlamıştı.

Sanki böyle bir patlamadan sonra kararsız kalmış gibi, hizmetçi kız kendini .

Boğazını temizleyerek yüzünü pasif bir maske haline getirdi.

Clarice düzgün bir ses tonuyla, "Tabii leydim uygun görürse," diye ekledi.

Hizmetçinin elini tutmak için uzanırken güldü. "Altın satenin çok hoş olacağını düşünüyorum. Hiç giyilmedi ve sanırım ona uygun takılarım da var - annemden bana kalan birkaç parça. Rowney'e notları verdikten sonra aksesuarları seçmeye ne dersin?"

Clarice'in gülümsemesi geri geldi ve başını salladı. "Bu harika olur leydim."

Daphne hizmetçiyi gönderdikten sonra açık kapıdan geçerek yatak odasına gitti. Clarice döndüğünde, balo elbisesini soyunma odasındaki yerinden almış ve yatağın üzerine sermişti.

İkili bir saat boyunca doğru ayakkabıları seçmeye, mücevher parçalarını ve Daphne'nin gardırobunu tamamlamak için satın aldığı küçük saç tokası ve tüy koleksiyonunu karşılaştırmaya devam etti. Aklını kısa bir süreliğine de olsa sıradan şeylere çevirmek iyi hissettiriyordu. Eksiksiz bir kıyafete karar verdiklerinde Clarice işe koyuldu ve elbisenin ütülenmiş ve tertemiz olmasını sağladı. Bu da Daphne'ye akşam yemeğine kadar yapacak bir şey bırakmamıştı.

Kahvehanede öğle yemeği yemenin tam ona göre olacağına karar vererek, bir spencer ve şal aldı ve kısa yürüyüşe çıktı. Acele ederse Bayan Russel'in fırından yeni çıkmış etli turtaları olacaktı. Yürürken adımlarında hafif bir sıçrama vardı, alışılmadık derecede güzel hava onları güneş ışığıyla onurlandırmaya devam ediyordu. Kaldırımında yanından geçen insanlara ya da iki sokağın kesiştiği yerde duran açık hava arabasına aldırmadan caddede seke seke yürüyordu; ta ki arabanın yoluna çıkıp karşıdan karşıya geçmesini engellemesine kadar.

Tünekte oturan adama bakarken öfkesi omurgasını kırdı, dilinin ucuna keskin bir azar geldi. Şoförün bakışlarıyla karşılaştığında kelimeler dudaklarında kayboldu, kalbi asırlar gibi hissettiren bir süre için durma noktasına geldi.

Adam, şık bir binici kıyafeti giymiş, siyah eldivenleri iri ellerini örtmüş ve bir çift güzel siyah doru atın dizginlerini kavramıştı. Atlar kişnedi ve homurdandı ama Adam sırtırken dizginlerin çekilmesine aldırmaz etmedi, sanki onu yutmak istiyormuş gibi görünüyordu.

vuran güneş ışığına rağmen titriyordu.

"Affedersiniz lordum," dedi ve çenesini buyurgan bir şekilde kaldırdı. "Yolu kapatıyorsunuz."

"Evet, ama sor bakalım umurumda mı?" diye alay etti. "Atla, küçük güvercin."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle arabadan uzaklaştı. Tam gününün tadını çıkarmaya başlamıştı ki, adam ortaya çıkıp her şeyi mahvetmek zorunda kalmıştı. Yine de gözlerini onun görüntüsünden ayırmak zordu, ceket ve pantolonu şişkin kaslarına yapışmış, saçları gevşek bırakılmış ve sırtından aşağı sarkıyordu. Şapka takmıyordu ama bu onu şaşırtmamalıydı. Adam elinden gelse asla düzgün giyinmezdi.

"Yürüyüşümün tadını çıkarıyorum," diye itiraz etti. "Yoluma gitmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kıkırdadı, önceki günkü olaylardan sonra beklediğinden daha iyi bir ruh hali içindeydi. "Çok resmi... Sanki daha dün seni bağlayıp ağzını sikmemişim gibi."

Nefes nefese kaldı ve yanlarından geçen kimsenin duymadığından emin olmak için bakışlarını sağa sola çevirdi. Kendisini onun kadar etkilememiş gibi görünmek istemesine rağmen yüzünün kızardığını hissetti.

"Sesini alçaltır mısın?" diye tısladı.

"Sadece sen girersen," diye karşı çıktı. "Şimdi, Daphne... olay çıkarmadan önce."

Daha şimdiden yoldan geçenler yavaşlayarak onlara bakıyor, şapkasının altından Yarım Ay Sokağı'nın köşesinde durup Hartmoor Kontu'yla kimin konuştuğunu araştırıyorlardı. Seçeneklerini tarttığında, adamın kendisine başka seçenek fark etti. İtaat etmediği takdirde tehdit edilen sahneye neden olacağından hiç şüphesi yoktu.

Saygınlığını korumaktan başka bir nedeni olmasa bile ona istediğini verirdi. Ayrıca, tüm Londra seyredirken onu açık bir arabanın içinde hırpalayamazdı.

"İyi," diye homurdandı, bir elinde elbisesini topladı ve arabaya tırmandı.

Adam'ın iri vücudu koltuğun o kadar büyük bir kısmını kaplıyordu ki, kadın onun yanına yerleştğinde kalçaları ve uylukları birbirine değiyor, tüneğin üzerindeki dar alan nedeniyle vücutları birbirine yapışıyordu.

Sırtını dikleştirerek, adamın vücudundan yayılan sıcaklığı, sert kalçasının kendininkine nasıl baskı yaptığını düşünmemeye çalıştı. Adamın kokusu duyularını istila etmiş, şehrin dumanını ve at kokusunu bastırmıştı. Dizginlerini bir çırpıda bıraktı ve hayvanlar dörtnala yola koyuldu, onları yol boyunca gelip geçen hafif trafiğin içine çekti.

Yollarına devam ettiklerinde ona döndü. "Ne istiyorsun, Adam?"

Gözlerini önlerindeki yoldan ayırmadan tek omzunu silkti. "Bir beyefendi, art niyetli olmakla suçlanmadan bir kadını kendisiyle birlikte ata binmeye davet mi?"

Alaycı tonu ve düpedüz hoppa ruh hali onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. "Senin kötü niyetli *olmadığını* hiç bilmiyordum."

"Bu öğleden sonra çok güzel görünüyorsun," dedi sohbet eder gibi. "Yeni şapka mı?"

Oldukça pahalı görünüyor."

Kadın . "Seninle tanışmadan önce sahip olduğum bir şeydi, o yüzden kendine pay çıkarmaya kalkma. Annem Fairchild Evi'nden ayrılırken eşyalarımı toplayıp teyzemin evine götürmeyi ihmal etmedi. Londra'ya döndüğümde onları ondan temin edebildim." "Ah," diye cevap verdi, sesi hâlâ hafif ve neşeliydi. "Kontes de yeni keşfettiği özgürlüğünün tadını sizin kadar çıkarıyor gibi görünüyor mu?"

senin mi?"

Başını çevirip ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Senin kavgan ağabeyim ve babamla... Onu herhangi bir anlaşmamızın dışında bırakacaksın. Anlıyor musun? O sınırların dışında, Adam."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı, birden ciddileşti. "Ailenizde benden güvende olan biri varsa, o da anneniz Daphne'dir. Başına ne geldiyse sadece yakınlığım yüzünden geldi, başka bir şey değil. Kendi kafesinden kurtulmayı akıl edememiş bir kadına karşı kin beslemiyorum."

Ona baktığında ve söylediklerinde ciddi olduğunu anladığında kaşlarındaki çatıklar yumuşadı. Daphne'nin annesini de onun gibi görüyor gibi görünmesi de gözünden kaçmamıştı -geleneklerin dışına çıkmaya, kendisi olmaya, erkeklere meydan okumaya asla cesaret edememiş bir kadın

hayatını yönetiyordu. Bu onu zayıf ve naif yapmıştı... Daphne'nin gururla söyleyebileceği iki özellik artık onun için geçerli değildi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, bakışlarını onunkilerden ayırarak.

Bir parça dürüstlük onu iyi bir insan yapmıyordu. Onu mazoşist bir aptal gibi sevmesine izin vermiyordu.

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar, Adam yollarda ilerlerken Daphne gözlerini ayırmadan geçen manzaraya bakıyordu. Zihni dağıldı ve kendini Adam'ın ona dokunduğunu, deri kaplı ellerinden birini elbisesinin altından geçirip kalçalarından birini tuttuğunu ve parmaklarını hassas etine soktuğunu hayal ederken buldu.

Gözlerini kırıştırarak başını salladı ve bu kadar alçaldığı için kendine kızarak hayallerinden sıyrıldı. Onun yanında ancak çeyrek saat kalabilmişti ve şimdiden aklı cinsel konulara kaymıştı.

"Bilmeni isterim ki, elimden gelse seni de bundan korurdum," dedi aniden, sesi alçaktı. "Öfkemden yani... ama şu anda ona çok bulaşmış durumdasın, küçük güvercin. Seni de ezmeden ona doğru bir hamle yapamam."

Kaşlarını çatı, zihni onun şifreli sözlerini çözmeye çalışırken korkudan kanı dondu. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor, Adam?"

Ona kısa bir bakış attı ve içini çekti. "Bertram. Geçmişte yaptığı hatalardan ders almadığını açıkça ortaya koydu."

Dişlerini sıktı, aptal kardeşinden bahsedilmesi onu hem endişelendirdi hem kızdırdı. Neden sessizce gölgelere çekilip yaralarını yalamıyordu? Adam'ı kışkırtmanın kendisi için iyi bir son olmayacağını göremiyor muydu?

"Fark eder mi?" diye sordu. "O mahvoldu ve bir daha asla gibi olamayacak. Kontluk ona miras kaldığında bile, borç ve lekelenmiş bir mirastan başka bir şey alamayacak. Bu senin için yeterli değil mi?"

Çenesi gerildi, parmaklarını dizginlerin etrafında sıkarken eldivenlerinin derisi gıcırdadı. "Hayır. Hâlâ o kendini beğenmiş hak duygusuyla dolaşırken olmaz... yaptığı şeylere rağmen diğerlerinden daha iyi olduğu yanıyla hareket etmesine neden olan o lanet *kibir*."

"Bu *seni* daha iyi bir adam yapar," diye fısıldadı, sözlerinin sağır kulaklara düştüğünü biliyordu... onun öfkesinin ikna edilemeyecek türden olduğunu biliyordu. "Ve bu senin kazanmadığın anlamına gelmiyor. İstedğini elde ettin... bir gün bitmek zorunda."

O da başıyla onayladı. "Evet... bir gün. Ama bugün değil, küçük güvercin."

Gerisini ben almadan olmaz."

Ellerine bakarak onları kucağında birleştirdi ve kendini toparlamaya çalıştı. Eğer Adam yine savaş yolundaysa, bu daha önce olduğu gibi çapraz ateşte kalacağı anlamına geliyordu - Adam ve kardeşi arasındaki bitmek bilmeyen savaşta kapana kısılmıştı.

"Ne zaman?" diye sordu. "İlk hamleni ne zaman yapmanı beklemeliyim?"

Ona doğru uzandı, çenesini kaldırıp gözlerinin içine bakarken eldivenlerinin sıcak, yumuşak derisi çenesini okşadı. Adam ona cevap verirken bakışlarında zerre kadar pişmanlık görmedi, sesi midesini bulandıran alçak, hırçın bir gümbürtüydü.

"Hemen şimdi, küçük güvercin."

Ne demek istediğini anlaması bir anını aldı... onun tuzaklarından birine daha nasıl düştüğünü. Bakışlarını önlerindeki şeride çevirerek boğuk bir çığlık attı, midesindeki burkulma şiddetli bir şekilde hastalanacakmış gibi hissetmesine neden olan bir batma hissine dönüştü.

Hyde Park'a giden birkaç yoldan birine girdiler; günün bu saatinde park, görmek ve görülmek için dışarı çıkan *tonlarca* insanla duvardan duvara doluydu.

Ona döndüğünde çenesi titredi, ne hakkında olduğunu anladığında kararlılığı kırıldı. "Önce beni uyaramaz mıydın?"

Bir an için kızın yanağını okşadıktan sonra sıkı bir gülümsemeyle elini bıraktı. "Ben olsaydım arabaya biner miydin?"

Hayır, bir açık hava arabasına binip, yanlarından geçen herkes tarafından aval aval bakılırken, yolda yavaşça ilerlerken onun yanında tam teşhir olmazdı.

Yaya olarak, at sırtında ve araçların içinde, *tonlarca* yüz onun odaklanamadığı gözlerinin önünde yüzüyordu. Kadınlar eldivenli ellerinin arkasından fısıldaşıyor, erkekler sanki gözleriyle onu soyuyormuş gibi bilmiş bilmiş sırıtıyorlardı. Elbette öyle yapıyorlardı... Bu adamlar onu bir oyuncak, bir fahişe, Adam'ın onunla işi bittiğinde elden ele dolaştırılacak bir etek parçası olarak görüyorlardı.

Ve tüm niyet ve amaçlar için, şimdi onunla işi bitmemiş gibi görünüyordu. Onun metresi olmayı kabul etmemişti ama bunun itibarına vereceği zararı düşünerek kabul etmiş de olabilirdi.

"Görüyorsun ya Daphne," dedi, sesini alçaltarak ve yüz ifadesini dinleyicilerin iyiliği için nötr tutarak. "Ailenizin bir üyesi benden asla güvende olmayacak. Kendini sıkıntıya soktuğu sürece, onu küçültmeyi kendime iş edineceğim... değer verdiği her şeyi elinden alacağım. Ve bunu yapmak için seni kullanmaya devam etmem gerekiyorsa, edeceğim."

Gözleri yeni başlayan yaşlarla dolmaya başlamıştı ama yıkılmamaya kararlı bir şekilde gözlerini kırpmıştı. Buna dayanabilirdi... onun ellerinde daha kötülerine de katlanmıştı. Dedikodular onu Bertram kadar rahatsız etmiyordu. Eğer incinmesi için bir neden aramak zorunda kalırsa, bunu Adam söz konusu olduğunda yaşadığı karmaşık duygularla fazlasıyla iç içe bulacağını tahmin ediyordu. Ve bu karışık, kıvrımlı ipleri çözmeye çalışmak bile istemiyordu.

"Sana acıyorum," diye mırıldandı, hâlâ onun ve yoldan geçenlerin kaçınıyordu. "Kız kardeşine yapılanlar yüzünden incindiğin için ya da baban seni soğuk bir zalime dönüştürdüğü için değil... ama bir gün bu sona erecek ve sonunda huzura kavuşacağım için. Ve sen, korkarım, hala öfkenle boğuşacaksın. Bertram son darbelerini aldığı anda ne olacak? Seni tatmin edecek şekilde yenildiğinde, geriye nefretinden başka ne kalacak?"

Adam cevap vermedi ve yolculuklarının geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler, Adam Hyde Park'ta gezinirken birbirlerine bakmaktan kaçındılar. Adam tanıdıklar tarafından selamlanırken birkaç kez durakladılar, çoğu sadece ona aval aval bakmak istiyordu. Adam hepsini görmezden geldi ve parkın el değmemiş arazisine kayıtsızca baktı. Asırlar gibi gelen bir sürenin ardından meydandan ayrıldılar, karşı tarafa geçtiler ve tıkanmış bir caddeye çıktılar.

Adamın bakışlarının zaman zaman üzerinde durduğunu hissetti ama konuşmadı... ta ki evinin önüne gelene kadar. Kadın araçtan inmek için dönmeden önce, adam uzanıp kolunu tuttu ve onu hafif ama sıkı bir şekilde kavradı. Onunla yüzleşmek zorunda kalan kadın, karşı koymaya zahmet etmeden yüzünü ona döndü. Adam iyi ve hazır olduğunda onu bırakacaktı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Huzur bulacağım, küçük güvercin," dedi, gözlerinin koyu kahverengisi arasında kehribar ve altın rengi benekleri seçebilecek kadar yaklaşarak. "Livvie'ne zarar veren kişinin bunun bedelini ödediğini bilmek

sahip olduğu her şeyi. Bu iş bittiğinde elimde başka bir şey kalmayacaksa, o zaman huzur bulacağım."

Onun buna gerçekten inandığını görebiliyordu ve belki de Bertram'ın çöküşünü bu kadar acımasızca takip etmesinin nedeni buydu... çünkü istediği sonucu elde edene kadar, Olivia'nın çilesi sırasında Avrupa'da olduğu için taşıdığı suçluluk duygusu azalmayacaktı. Gerçekten de bildiği tek yolla telafi ederek kendi vicdanını rahatlatmayı düşünüyordu.

Dunnottar'da onunla yüz yüze geldiğinden beri ilk kez, Adam'ı gerçekten anladığını hissetti - onu neyin harekete geçirdiğini, ona neyin musallat olduğunu. Bu ona daha çok acımasına neden oldu.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, o zaman kayboldun demektir," diye açıkladı. "Ve umarım çok geç olmadan bunu kendi gözlerinle görebilirsin, Adam. Gerçekten umuyorum."

Kadın ondan uzaklaştı ve adam da onu bırakmaktan memnun görünerek kolunu bıraktı. Tünekten inerek arabaya doğru döndü ve başını geriye eğerek ona baktı. Adam dudaklarını büzerek ona baktı, gözleri daha önce hiç görmediği kadar esrarengizdi, karanlıktı ve kehribar rengi korlarla parlıyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece durdular, birbirlerinin gözlerine kilitlendiler, dünyanın geri kalanı hala etraflarında hareket ediyordu.

Sonunda konuştu ve esareti kırdı.

"Kendini hazırla küçük güvercin," dedi, sesi kırılmış ve ısırgan çıkıyordu. "Bir sonraki hamlemin sonuçları yakında kendini gösterecek."

Kadın cevap veremeden, adam dizginlerini bir çırpıda çekip gitmiş, küçük at arabası köşede kaybolmuştu. Ağır bir iç çekişle eve doğru döndü, omuzları çökmüştü. Kısa bir sürenin ruh halini tamamen değiştirmesi ve onu tekrar sıkıntılı bir döneme sürüklemesi inanılmazdı. Kasabadaki evini satmak ve yaşamak için taşrada uzak bir kulübe bulmak cennet gibi gelmeye başlamıştı.

Alaycı bir homurdanmayla kendine saçmalamamasını söyledi. Nereye gittiği önemli değildi; Adam her zaman ona ulaşmanın ve Bertram'la olan bağlantısını kullanmanın bir yolunu bulacaktı.

Ön merdivenlerden çıkarken Rowney'yi kapıyı açık tutmuş onu beklerken buldu.

",," dedi adam, kadın eve girerken. "Bir-"

"Daphne!" diye umutsuz bir ses geldi misafir odasının kapısından.

Döndüğünde Bertram'ın kendisine doğru hızla geldiğini gördü; saçları dağılmış, giysileri karmakarışık, gözleri panikten irileşmiş ve çılgına dönmüştü.

Kaşlarını çatarak birkaç adım geri çekildi, adamdan yayılan kokuşmuş içki kokusu burnunu yakıyordu. Porto şarabı ya da konyakla ilişkilendiremediği güçlü, keskin bir kokusu vardı.

Cin, fark etti. Kardeşi cin yudumlamaya başlamıştı. Muhtemelen insanın cebini daha ağırbaşlı bir içki kadar zorlamadığı için.

"Bertram, burada ne arıyorsun?" diye sordu onu tepeden tırnağa süzerek.

Sanki bir önceki geceden kalma giysileriyle uyumuş, sonra yataktan fırlamış, cine bulanmış ve kapısının önünde belirmiş gibi görünüyordu.

Bertram kaşlarını çatarak onları büyük bir kınama ve merakla izleyen Rowney'ye baktı ve onun kolundan tutarak salona geri götürdü. Kız adamın pençesinde kıvrandı, parmaklarının ısırtığı sert ve acımasızdı.

"Bırak beni," diye ısrar etti, ondan uzaklaştı ve kanepenin etrafında dönerek aralarına büyük mobilya parçaları koydu.

Ona ne olduğunu bilmiyordu ama bu haldeyken ona güvenmiyordu.

Elini tekrar saçlarında gezdirerek pencereye doğru yürüdü ve kapalı perdelerin arasından dışarı baktı. "Bu o muydu? Hartmoor... Seni bir adamın arabasından çıkarken gördüm. Ona benziyordu."

Çılgılık atma ve saçını başını yolma dürtüsüyle savaştı. Adam gözünün önünden kaybolduğunda bile, onun işgal ettiği her alana hükmediyordu. Onun hakkında konuşmaktan bile kaçamıyordu.

"Bu seni ," diye geçiştirdi.

Bertram homurdandı ve kaşlarını çatarak ona döndü. "Ailemize karşı kullanılmaya izin verdiğin zaman öyle oluyor. Adamın bana karşı bir kan davası var ve sen sanki sana kur yapılmış gibi öğleden sonra gezintilerinde ona katılıyorsun."

Yorgunluk omuzlarını çökertti ve yere çöküp kendi içine kıvrılmak, gözlerini kapatıp Bertram'ı susturmak istedi. İki büklüm olmuştu ve ona cevap verecek, Adam'la birlikte nasıl ve neden barouche'a geldiğini açıklayacak enerjiye sahip değildi. Ona hiçbir şey için açıklama borcu olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Bertram, seninle bir kez daha tartışacak havada değilim," diye cevap verdi. "Ayrıca, onu kışkırtmaya çalıştığını biliyorum. Ne yapabilirdin ki?"

ne düşünüyordun?"

Dudakları gerildi, tüm yüzü kızarıırken burun delikleri açıldı. Kafa derisine kadar kızardı, elleri sanki bir şeye vurmak istiyormuş gibi titriyordu. Ona vurmak.

"Hazır başlamışken, Grosvenor Meydanı'ndaki yeni evine taşındığını da söyledi mi?" diye karşılık verdi. "Bugün gittiğim her yerde bunu duymak zorunda kaldım."

Alnını kırıştırarak başını salladı. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

Yaklaşarak omuzlarını kavradı ve onu hafifçe salladı. "Yeni evi Fairchild Evi, Daff."

Şok bir an için nefesini kesti, sözlerini. Bertram'ın söylediklerine bir anlam veremiyordu. Bu doğru olamazdı. Gazeteler Adam'ın Mayfair'de bir otele yerleştiğini yazmıştı. Adam'ın Londra'da bir evi yoktu, İskoçya'da kalmayı tercih ediyordu; şimdi bunun nedeninin kız kardeşine yakın olmak istemesi olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve hızla akan düşüncelerini kontrol altına almaya çalıştı. Az önce onu bir sonraki hamlesinin yakında belli olacağı konusunda uyarmıştı, değil mi? Kastettiği şey bu muydu? Aile evinin sahibi olduğunu alenen ilan etmesi mi?

O kadar iyiydi ki, neredeyse Bertram'ın yüzüne gülecekti. Adam, ağabeyinin yenilgisini yüzüne vuruyor, onu herkesin önünde yanında sergiliyor ve babalarının satmak zorunda kaldığı evi satın aldığını hem onun hem de Londra'daki herkesin bilmesini sağlıyordu. Eğer tüm bu oyunlardan ve entrikalardan bıkmış olmasaydı, bu durum onu eğlendirebilirdi. Hal böyle olunca, sadece bir önsezi duygusu yaşadı, çünkü bunun bir son olmadığını biliyordu. Bertram'ın gururu bunu sineye çekmesine izin vermeyecekti, bu da onun misilleme yapmasını ve Adam'ın da buna göre hareket etmesini bekleyebileceği anlamına geliyordu.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?" Bertram tersleyerek onu bıraktı ve en yakındaki koltuğa doğru geri çekildi. "Alçak herif bir daha hiçbir saygın kuruma ya da eve adımımı atamayacağımdan emin... alay konusu olmadan olmaz."

"Belki de onu kıskırtmamalıydın," diye karşılık verdi, karşısındaki koltuğa çökerek. "Eğer onu rahat bıraksaydın..."

"Seni mahvetti ve sonra da bu gerçeği herkesin önünde sergiledi," diye karşı çıktı. "Halkın önünde bir korkak gibi görünmemi beklemezsiniz, değil mi?"

"Yine de, özel hayatında öyle davranmaktan şaşırtıcı derecede memnunsun," diye mırıldandı, koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırarak. "Git buradan, Bertram. Hartmoor hakkında sızlanıp durmanı dinlemek istemiyorum. Bütün bunları kendi başına sen açtın, biliyorsun... ve beni de. Seninle işi bitmedi. Aklın varsa Londra'yı sessizce terk eder ve peşinden gelmemesi için dua edersin. Belki o zaman hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Uzun bir süre sessizce ona baktı, yüzünü kırmızı lekeler kaplamıştı. Öfke nöbeti geçirmeye hazırlanan huysuz bir çocuk gibi görünüyordu. Bu durum onu daha da küçümsemesine neden oldu.

"Kendi ailene sırtını döndüğüne inanamıyorum," diye sızlandı.

Bir omzunu silkerek koltuktan kalktı, eğer gitmezse onu kendi elleriyle dışarı çıkarmaya kararlıydı. "Alçakça davranışlarınla bunu sen de gördün, Bertram. Artık birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı. Buraya bir daha dönmeyeceğine inanıyorum."

Bakışları buluştu ve birbirlerini tuttu, ağabeyi öfke ve inançsızlık arasında gidip geliyor gibiydi. Eninde sonunda kendisini affedeceğini düşünmesi onu gerçekten hayrete düşürmüştü. Belli ki yanlış bir şey yapmadığı inancıyla hareket ediyordu... onunla bir şey yapmak istemeyerek haksızlık eden oydu.

Sonunda kıpırdandı ve alaycı bir homurtuyla başını salladı. Sanki topuğunun altında ezmek istediği iğrenç bir yaratıkmış gibi ona ters baktı.

"Her zaman çok yüksek ve kudretliydin, kendini hepimizden daha iyi sanıyordun," diye tısladı, sözlerine zehir karışmıştı "Ahlaksız davranışlarını bilmediğimi mi sanıyorsun? Hartmoor'dan önce bile her zaman utanmaz bir fahişeydin. Seni ve Robert'ı biliyorum... ikinizin bensiz birlikte olmak için gizlice kaçığınız tüm o yazları... eve elbiselerinizin her yerinde çimen lekeleriyle döndüğünüzü. Yine de bana tepeden bakmaya, beni yargılamaya, beni kendinden aşağı görmeye cüret ediyorsun."

Sözlerinin ilham vermesi gereken utanç yerine, sadece öfke duydu, avuç içleri onu tokatlamak, bu sözleri boğazına tıkmak için kaşınıyordu. Gençliğinin aptallıklarını kendi uğursuz eylemleriyle kıyaslayabilmesi, onun gerçekten ne kadar hayalperest olduğunu kanıtlıyordu.

öyleydi. Bu durumun kendisini etkilemesine, adamın kendisini iğnelemesine izin vermemesi için hiçbir neden yoktu.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru işaret etti. "Sizden gitmenizi istedim. Kapıyı bulmak için yardıma ihtiyacınız olursa, uşaklarımın size yardımcı olabileceğinden eminim."

Ona doğru ilerlerken bakışları düpedüz öldürücü bir hal aldı, sonra yanından geçip salonun çıkışına doğru ilerlerken onu arkasına aldı. "Buna pişman olacaksın... sözlerimi unutma."

Onu kapıya kadar takip etti ve Rowney'nin onun için açık tuttuğu girişten geçip ön kapıdan çıkmasını izledi. Panel arkasından kapandığında, sözlerinin neden olduğu endişe yumağını yutkundu. Onun kendisine zarar vereceğine ya da Adam'ı incitecek kadar güçlü olabileceğine gerçekten inandığı için değil, sadece bir süredir doğru olduğunu bildiği şeyi doğruladığı için.

Bertram ve Adam arasındaki bu şey asla bitmeyebilirdi... ikisinden biri ölene kadar. Her iki adamın da bugün ona yaşattığı cehennemi düşününce, hangisinin diğerini öldüreceğini umursadığından emin değildi, yeter ki bunu çabucak yapsınlar ve onu bu işin dışında tutsunlar.

Rowney'ye dönerek her iki adamı da aklından çıkardı. "Çayı kendi salonumda içeceğim," diye açıkladı. "Oh, ve Bay Fairchild artık bu evde istenmiyor. Bir daha kapıma gelirse, onu geri çevireceksiniz."

"Evet leydim," diye cevap verdi uşak, dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken.

YEDİNCİ BÖLÜM

ADam, kalabalık balo salonunun sakinlerini incelerken şampanyasından bir yudum aldı. Daha sert bir şey -brendi ya da porto şarabı- ve belki de bu kadar çok ışık ya da insan olmayan bir oda için neler vermezdi. Duvardan duvara insanlarla dolu bir odada yüzlerce mum yakmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşünmüştü ki? Çok aydınlıktı ve gürültü dişlerini kenetliyordu. Müzik yardımcı olduğu kadar zarar da veriyordu; çeşitli kır danslarının, kuadrillerin ve valslerin hoş tınıları neredeyse seslerin önüne geçmişti. Selamlaşmalar, dedikodular, politika, planlanmış randevular... hepsi birbirine karışmış, kulağına bir hançer saplamak istemesine neden olan sürekli bir sestti.

Yüzlerce yıl önce birileri bunun sadece iyi bir fikir olduğuna değil, aynı zamanda unvan ve servet sahibi herkesin mümkün olduğunca sık eğlenmesi gerektiğine karar vermişti. Bu iğrenç etkinliklere 'balo' adını vermişlerdi ve tanıştığı her genç sosyete kızı bunun romantik bir şey olduğunu düşünüyordu. Bunu zaman kaybı olarak görüyordu ama bu gece burada bulunmasının bir amacı vardı.

O sabah Fairchild Evi'ne taşındıktan sonra -Grosvenor Meydanı'nın büyük bölümü sabah telefonları edenlerle dolup taşarken, herkesin onun geldiğini görmesini sağlamak için- Niall'ı Daphne'nin akşam için bir planı olup olmadığını öğrenmesi için görevlendirmişti. Daphne'nin birkaç davet aldığını duymuştu ve kabul edip etmediğini öğrenmek istiyordu. Kendini korumayı biraz olsun bilen biri evde saklanmayı tercih edebilirdi ama bu küçük güvercin farklı bir yapıya sahipti. Ona korkmadığını, tehditlerinin her hareketini yönetemeyeceğini cesaretle göstermek isterdi. Ayrıca, içeride kapalı kalmanın onu şimdiye kadar çıldırtmış olduğu kesindi.

Onun dışarı çıkmak isteyeceğini biliyordu ve Niall Fairchild House'a dönüp Mallory'lerin kış balosu davetini kabul ettiğini bildirdiğinde bu varsayımı doğru çıkmıştı. Bu yüzden, balolardan, dans etmekten ve çok az tanıdığı ve pek de hoşlanmadığı insanlarla havadan sudan konuşmaktan nefret etmesine rağmen, gece kıyafetlerini hazırlamıştı. Tıraş olmuş, saçlarını düzeltmiş ve bir kontun giymesi beklenen tüm kıyafetleri giymişti.

halka açık bir etkinlikte sergilemek. Ve buraya pusuya yatmak, odanın kendi köşesinden Daphne'yi izlemek için gelmişti.

Geldiğinden beri birçok tanıdığı ona yaklaşmış, ancak birçoğu onu görmezden gelerek uzaktan bakmayı tercih etmişti... birbirleriyle ne yapabileceği ve Leydi Daphne Fairchild'in ortaya çıkıp çıkmayacağı konusunda spekülasyon yapmayı tercih etmişlerdi. Sanki bu balonun amacı sadece *ton* halkının eğlenmesiymiş gibi görünüyordu - onun ve Daphne'nin hikayesinin doğru olarak kabul etmeye karar verdikleri versiyonuna eklemek için bir başka ilginç haber.

Neye inandıkları onun için önemli değildi. Tek ihtiyacı olan şey, onu kızın yanında bizzat görmeleri, aralarındaki bağı, kimyalarını, onları birbirine bağlayan içgüdüsel ipleri kimsenin yanlış anlayamayacağı bir şekilde yanaklarını nasıl kızartabildiğini ve dudaklarını nasıl ayırabildiğini görmeleriydi.

Sabaha kadar şehirdeki bütün salonlar onlar hakkında dedikodularla dolacaktı. Ve Bertram tahmin edilebileceği gibi öfkelenecek, gururuna bir darbe daha yiyecekti.

Bir flütünü bitirip yoldan geçen bir uşağın ikramı olan dolu bir flütle değiştirdikten sonra köpüklü sıvıya baktı ve kaşlarını çattı. Her şey tam istediği gibi geliyordu ama yine de düşündüğü kadar tatmin olamıyordu. Midesinin çukurundaki bu his gitmeyi reddediyor ve zaferinin tadını çıkarmasına izin vermiyordu.

Daphne'ydi, lanet olsun ona. Sözleriyle, kan davasının olası sonuçlarıyla ilgili uyarılarıyla onu etkilemişti. Tıpkı lanet bir dişi gibi, onun yumuşak tarafına hitap etmeye çalışmış, *hissetmek* istemediği şeyleri *hissettirmeye* çalışmıştı. Suçluluk ya da kendinden şüphe duymak gibi.

Basitçe anlamıyordu. Yakın zamana kadar hayatında hiç zorlukla karşılaşmamıştı... gerçek acıyı ya da kaybı hiç tatmamıştı. Bunun bir insanı nasıl değiştirebileceğini, mahvedebileceğini, hayatı başkaları gibi yaşamasını imkânsız hale getirebileceğini asla anlayamazdı. Olivia'ya karşı duyduğu suçluluk ve öfke hiç dinmeyecekmiş gibi görünürken asla ilerleyemezdi. Fairchild'ları suçlaması, nefretini onlara yöneltmesi gerekiyordu ki orada olsaydı her şeyin önlenebileceğini hatırlamasın.

Eğer piç babasından kaçmak için *bu* kadar çaresiz olmasaydı, Olivia'ya ilk sezonu için Londra'ya kadar eşlik ederdi... onu Bertram Fairchild gibilerden korumak için orada olurdu. Cur'un geldiğini görebilir ve onu tehdit ederek

Olivia, gerekirse ona bedensel zarar verebilirdi. Onu uygun bir kocaya yönlendirebilir, onunla flört etmek isteyen her erkeği kendisi inceleyebilir ve zarar görmediğinden emin olabilirdi.

Ve yine de zarar görseydi, parçaları toplamak, ona bakmak, onu dedikodulardan ve evlenmemiş bir anne olarak hor görülmekten korumak için orada olacaktı. Dunnottar'da, delirdiği karanlık ve soğuk bir akıl hastanesi yerine, onu seven insanlarla çevrili bir yerde doğum yapabilirdi.

Flütün tamamını bir yudumda içerek homurdandı, başını salladı ve bu tür serseri düşünceleri kovmaya çalıştı. Bunlar hiçbir işe yaramayacak, olanları ve olacakları değiştiremeyecekti. Her şey söylenip bittiğinde, Fairchild adamlarının hepsi kız kardeşinin yok edilmesinde rol oynamıştı ve o da bu iyiliğe on kat fazlasıyla karşılık verene kadar rahat etmeyecekti.

Tam flütünü bir kenara bırakmış ve üçüncü bir flüte uzanmıştı ki, bir valsın son tınıları kayboldu ve alçak sesle yapılan sohbet cızırtılı bir şekilde durdu. Atmosferdeki değişim dikkatini çekti ve başını kaldırdı, rahatsızlığın kaynağını ararken gözleri fırladı.

Bakışları balo salonuna inen kavisli, çift merdivene ve onun tepesinde duran bir görüntüye takıldı... ölümlüler arasında bir melek. Elleri şampanya kadehine sıkıca yapıştı ve ismi anons edildiğinde nefes alamadı, bu da kalabalığın içinde solukların ve şok fısıltılarının dalgalanmasına neden oldu.

Leydi Daphne Fairchild.

Hepsi de değişimi hissetti, merdivenlerden geri çekildiler, ona yol açtılar, aralarına girmesine izin verdiler. Bir elini korkulukta tutarak, başı dik, omuzları dik, çenesi o buyurgan tavrıyla kalkık bir şekilde merdivenlerden aşağı süzüldü.

Topluluktakileri, onu gözlerinde şehvet ve açgözlülükle izleyen adamları incelerken dişleri sıkıldı. Onun küçük güvercinini istiyorlardı. Onunla evlenmek, onu şımartmak ve korumak istiyorlardı. Onu güzel bir süs eşyası gibi sergilemek istiyorlardı.

Ama hiçbiri bu şeylerin ona çekici gelmeyeceğini bilmiyordu. Hayır, onun istediklerine çok daha yatkın olacaktı.

Yıkım, duyularının tamamen yok edilmesi... unutulma.

Altın rengi ipek elbisesi her hareketinde dalgalanıyor, saçlarının yanık kıızıl tonu canlanıyordu.

Mum ışığını yakalayıp altın ve kehribar tellerle canlanıyordu. Boğazında ve bileğinde, iç prizmalarında kırmızı ve sarı parıltılarla ışıldayan topaz taşlar elbisesiyle neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi.

Odanın karşısına geçip onu yere yatırmak, saçındaki tokaları koparmak ve o mükemmel bukleleri sırtından aşağı yuvarlamak... üzerindeki elbiseyi yırtıp atmak ve onu tam orada, *tonların* önünde yağmalamak... dişlerini omzuna geçirip onu işaretlemek, ona sahip çıkmak, hepsine ona ait olduğunu göstermek istiyordu. Hiçbiri ona sahip olamazdı. Hiçbiri ona onun gibi dokunamazdı.

Sonra hava yeniden değişti, sanki tüm oda bir anda nefes alıp vermiş, onu ilk görüşlerinden kurtulmuş gibiydi. Sesler bir kez daha odayı doldurdu, sesler birbirine karıştı, müzik canlı bir country dansına dönüştü. Gelgitli bir hareket dalgası içinde birkaç adam ona doğru koştu, sesler yükseldi, gözler parlak ve istekliydi... kızıışmış bir dişinin kokusunu alan köpekler gibi.

Bir kaltak değil... bir güvercin... benim küçük güvercinim.

Şampanya kadehini en yakın yüzeye çarptı ve odanın diğer ucuna doğru yola çıkmadan önce nereye düştüğünü görmeye zahmet etmedi. Kalabalığın arasından hızla geçerek, onları geçmesine izin vermeleri için ayrılmaya zorladı. Fısıltılar yeniden başladı, ağızlarını yelpazeler ve eldivenli elleriyle kapatırken gözler onu takip ediyor, topluca onun her hareketini izliyor gibiydiler. Niyetini yanlış anlamaya yer bırakmadan düz bir çizgide ona doğru ilerledi ve yoluna çıkmaya cüret eden herkese ters ters baktı.

Onu gülümserken ve küçük bir grup erkekle kibarca konuşurken buldu; hepsi de onun dans kartını imzalamaya fazlasıyla hevesli görünüyordu. Çemberin dışında oyalanırken boğazını temizledi, bir çocuk gibi sırasını bekletilmekten rahatsız olmuştu. Sırada beklemesine ne gerek vardı ki? Kız kabul etmek istese de istemese de ona . Söz konusu kız olduğunda asla geri çekilip başka bir adamın ilk olmasına izin vermeyecekti.

Hayranlarının başları ona doğru döndü, birkaç şaşkın ve eğlenen bakış ona yöneldi. Yine de hiçbiri konuşmadı ya da onu durdurmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Adam yanlarından geçip kızın üzerinde dururken, onu omzunun üzerinden atıp balo salonundan fırlayarak olay istemekle asıl planına sadık kalmak arasında kaldı.

İkincisi galip geldi ve kadın başını eğip onu selamladıktan sonra öyle kusursuz bir reverans yaptı ki, adam bir kitabı başının üstünde dengede tutabilirdi. Kadının dizleri yere değene kadar alçaldığını ve önünde diz çöktüğünü hayal etti, göğüsleri

Elbisesinin derin yakasını kaldırmış, gözlerini onunkilere dikmiş, arzusunu ve ihtiyacını dışa vuruyordu. Kız ayağa kalkıp ona elini uzattığında kendini topladı. Eli tuttu ve parmak eklemlerini öptü, birkaç saniye boyunca kokusunu içine çekerek oyalandı.

"Dans kartın," diye sordu, yarı yarıya onun kendisini reddetmesini bekliyordu, yarı yarıya da kendisini reddettiği için onu cezalandırabileceğini umuyordu.

Onun yerine, bileğindeki kurdeleden sarkan süslü, gümüş filigranlı bir dans kartı kutusuyla diğer elini kaldırdı. Küçük kutuyu açtığında, içinde bir kalem sapı ve çeşitli danslar için boşluklara çoktan karalanmış birkaç isim buldu. Hâlâ boş olan bir vals buldu ve adını güzelce yazarak imzaladı. Sonra başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu ve gülümsedi.

"Dört gözle bekliyorum, küçük güvercin."

Onu sarsan ürperti ve bakışlarındaki ateşin titreşimini gördü ve hissetti. Yüz ifadesi odadaki diğerlerine sakın görünebilirdi ama o kızgınlığını, ona olan kızgınlığını gördü. Eğer yalnız olsalardı, onu bu kadar sinirlendiren şey her neyse, onu görevden alırdı. Muhtemelen Fairchild Evi'ni işgal ettiğini duymuştu.

Kendi kendine yine bunun önemli olmadığını söyledi. Niyetleri konusunda uyarılmıştı; Bertramla işinin bitmediğini, daha fazlasının geleceğini ona açıkça söylemişti. Onun ne yapmasını bekliyordu ki? İntikam arzusundan dolayı kendisini suçlu hissetmesini sağlamaya çalıştığı için geri adım atmasını mı?

Onun sözlerine karşılık olarak sadece başını salladı ve başka bir adam dans için imza atmak üzere öne çıkarken başını çevirerek onu reddetti. Geri çekildi ama sadece daha fazlasının geçmesine izin verecek kadar. Gerçekten de bu gösteriyi izledikçe daha da eğleniyordu. Onun dikkatini çekebilmek için birbirlerini ezip geçiyorlardı ve adamın varlığı onu geriyor, arada bir bakışlarını ona çevirmekten kendini alamıyordu. Hepsinin onun yanında hiç şansı yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

Sonunda tanıdık bir yüz kalabalığı yaparak ensesinin karıncalanmasına ve ellerinin yumruk olmasına neden oldu.

Saygıdeğer Bay Robert Stanley... Daphne'sine aşık olan aptal.

Adam öne çıkıp elini öperek ne kadar güzel görüldüğünden ve ne kadar iyi olduğundan bahsederken Daphne'nin yüzündeki şaşkınlık

onu görmek Adam'ın dişlerini kenetledi. Vücudunu aralarına sokmak ve yumruğunu adamın kibirli suratına indirmek istedi. Onu ensesinden tutup en yakındaki boş odaya götürmek istiyordu, böylece Robert'a karşı hâlâ hissediyor olabileceği duyguları yok edebilecek ve sadece onu doldurmak istediği duygu fırtınasına yer bırakacaktı.

Bu yavan ana kuzusunun ona ilk dokunan, damarlarında dolaşan tutkuyu uyandıran kişi olması onu çileden çıkarmıştı. Onun tadına ilk bakan, boğazının arkasından o şehvetli sesleri çıkaran. Ona "benim" demenin ne demek olduğunu bilen ilk kişi.

Robert'ın kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda küçük güvercinini öpmek ve ona dokunmak için Daphne'yi nasıl yalnız bırakmaya çalıştığını unutmamıştı. Onları birlikte bulduktan ve birbirlerine duydukları sevginin kanıtlarını gördükten sonra adamın boynunu kırmamış olması sadece Daphne'nin iyiliği içindi.

Durduğu yerden, Robert'ın çenesi ağrıyana kadar dişlerini gıcırdatmasına neden olan bir çift kır dansı için işaret verdiğini gördü. Bu, yarım saat boyunca birbirlerine eşlik etmelerini sağlayacaktı, davasını savunması için yeterince uzun bir süre. Adam'ın Daphne'nin salonunda bulunduğu mektup bir işaret sayılırsa, Daphne adamın her an evlenme teklif etmesini bekleyebilirdi. Adam kendini onun beyaz şövalyesi, onu hayatını mahveden canavardan kurtaracak asil kahraman olarak görüyordu.

Yine de, Robert dansları için imza atmayı bitirdiğinde ve Adam'ın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdığında, sanki onunla aynı düşüncüyü paylaştığını hissetti.

Kurtarılmak istemedi.

Mallory'lerin balosuna vardıktan yaklaşık bir saat sonra Daphne'nin ayakları ağrıyaya ve başı ağrıyaya başlamıştı. Dunnottar'dan döndüğünden beri ilk kez halkın karşısına çıkacağı için ilgi ve spekülasyon bekliyordu.

Bu kadar çok üyenin bulunduğu bir odaya ilk kez adım atacaktı.
Üç ay içinde bir *ton*.

Dans kartını imzalamak isteyen erkeklerin sayısına ya da hem Robert hem de Adam'ın aynı odada bulunmasına hazırlıksız yakalanmıştı.

Gerçekten de bu onu şok etmemeliydi. Adam'ın bir kez daha onunla toplum içinde görünmek istemesi kan davasıyla örtüşüyordu. Ve Robert'ın, *Ton*'un bir parçası olduğu ve şehre yeni geldiği için, sezonun en büyük suarelerinden birine katılması beklenmeliydi.

Yine de bunları bilmek onu odanın iki ucundan kendisine bakan iki adamın ağırlığını hissetmeye hazırlamamıştı -Robert neredeyse acınacak bir özlemle, Adam ise kızgınlık ve şehvetin korkutucu bir karışımıyla. Onların çekimini, her iki parçasının da çağrısını hissetti - Robert'ı bir zamanlar olduğu kadar istemediği için duyduğu suçluluk. O iyi bir adamdı, dürüst ve sevimli bir adam. Onunla evlenebilecek, ona çocuk verebilecek ve hayatının geri kalanı boyunca her isteğini yerine getirebilecek türden bir adam. Yine de onunla birlikte yaşama düşüncesi onu anlaşılmasız bir şekilde üzüyordu. Sanki bir kafesin parmaklıkları etrafını nefes alamayacağı kadar sıkıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Benliğinin diğer kısmı -ruhunun en karanlık köşelerinde saklı olan kısmı- Adam'ın gözlerinin üzerinde olmasını arzuluyor, izlenmenin, avlanmanın, takip edilmenin heyecanından zevk alıyordu. Kendisine hitap eden birkaç kişiyle -çoğunlukla erkeklerle- sohbet ederken bile teni oldukça karıncalanıyordu, çünkü odadaki kadınların çoğu ondan rahatsız edici bir koku taşıyormuş gibi kaçınıyordu. Şampanyasını yudumlarken ve parmak sandviçlerini kemirirken bile. Dans üstüne dans için piste çıkarılırken bile. Adam'ın ve onun odadaki konumunun her zaman farkında oldu. Birkaç kez kendini ona bakarken buldu; Adam'ın başparmağını parmak uçlarında gezdirmesini izlerken ürperdi, sanki ona dokunmayı, canını yakmayı, boğazını sıkarak ciğerlerindeki havayı almayı hayal ediyordu.

Robert çiftler dansı için ona yaklaştığında, kendini alevler içinde kalacakmış gibi hissetti. Robert elini tutup onu diğerlerinin arasında piste götürürken yüzüne yumuşak, kibar maskesini yapıştırmak için elinden geleni yaptı.

"Sanırım notumu sana Bertram verdi," diye mırıldandı onlar yerlerini alırken.

Ona baktı ve gülümsemeye çalıştı ama Adam'ın zarfı tutuşunu hatırlayınca boğazı düğümlendi. Salonda yaşadıkları patlayıcı karşılaşmadan sonra zarfı yerde parçalanmaya bırakmıştı. Kadın buruşuk sayfayı düzeltmiş ve Adam'ın kendisini kasabadaki evine çağırması için yaptığı ricaları okumuştı. Adam'ı umursamadığını ya da onun artık bir bakire olmadığını bir kez daha belirtmişti. Onu seviyordu ve geleceklerini konuşmak istiyordu.

"Evet," diye cevap verdi, müzik başladığında yüzünü ona dönerek. "Cevap vermek istedim, sadece ..."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ona ne söyleyebilirdi ki? Adam tarafından umutsuzca mahvedildiğini, öyle ki onun gibi bir adamın dokunuşundan asla zevk alamayacağını mı? Ona gerçekten ihtiyacı olan şeyi veremeyecek kadar yumuşak bir adam mı? Adam'ın her fırsatta üzerine saldırdığı tutku ve ateşin yarısına bile sahip olmayan bir adam?

"Anlıyorum," dedi o sevimli gülümsemesiyle. "Londra'ya döndüğünüzden beri oldukça meşgul olduğunuza eminim. Bellingham'ların müzikalindeki performansınızı duydum. Muhteşem çaldığınızı söylüyorlar."

Kaşlarını çatma isteğiyle savaştı. Adam o kadar cana yakındı ki. Mektubuyla ilgili ihmali ve eylemsizliği gerçeğiyle yüzleştğinde, sadece gülümsedi ve kontrolsüz gitmesine izin verdi.

Adam bunun için onu cezalandırır, bir cevap ister, asla göz ardı edilmemesi gerektiğini hatırlatırdı.

İçini çekti ve elindeki konuşmaya odaklandı. Robert bir şey söylüyordu ve yarısını kaçırmıştı.

"... yarın öğleden sonra sizi evinizde ziyaret etmeme izin verir misiniz?" diye bitirdi ve birbirlerinin etrafında dönerken, tıpkı etraflarını saran diğer çiftler gibi ayrılıp tekrar bir araya gelirken ona umut dolu bir bakış attı. "Bu konuşmayı yapmayı çok isterim. Eğer uygunsanız tabii."

Gözlerini devirmemek için tüm iradesini kullandı. Ellerini eteğinin altından geçirirken bile hep bu kadar kibar mıydı? Anılar şimdi puslu geliyordu, Adam tarafından domine edilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamakla boğulmuştu... ama evet, şimdi düşünmesine izin verdiğine göre, Robert onu becerirken bile bu kadar nazik davranmıştı. İçine girmesine izin verilmesi için yalvarmış, ereksiyonunu Adam'ın boynuna bastırırken inlemişti.

Kalçasını. Onu sıkıştırabilir, kendisiyle alay etmeyi bırakmasını ve teslim olmasını isteyebilir, içinde uyuyan gizli arzuları körükleyebilirdi.

Tüm bunların ironisine neredeyse gülecekti... onun isteklerine karşı gelmesi tam da istediği şeydi... o anda fark etmemiş olsa bile. O gerçekten hastaydı... ve onu etkileyen hastalığın bir adı vardı.

Lord Adam Callahan.

"Sanırım bu iyi olur," diye rahatladı.

Onu oyalamak olmazdı. Ziyarete geldiğinde onu nazıkçe yüzüstü bırakacak, birlikte geçirdikleri zamanlara dair güzel anıları olsa da onunla evlenemeyeceğini söyleyecekti.

Sadece ona tam olarak nedenini söyleyecek gücü olduğunu düşünmüyordu.

Gülümsemesi sevincinden gözlerini kamaştırıyor, kalbinin daha da derine inmesine neden oluyordu. Teklifini kabul etmesini bekliyor, ona sahip olacağından neredeyse emin görünüyordu. Ona yapmak üzere olduğu şey yüzünden kendini en kötü insan gibi hissediyordu.

"Bunu dört gözle bekliyorum" dedi.

Bundan sonra zamanlarının geri kalanını havadan sudan konuşarak geçirdiler. Adam ona yeni evini sordu, o da kaçınılmaz sorusuna nasıl cevap vereceğine dair bir ipucu olmasını umarak, şu ana kadar bağımsızlığından ne kadar keyif aldığını anlattı. Adam fark etmemiş gibi görünerek, annesinin malikânelerinde tercih etmesinden bu yana kiraladığı odalardan bahsetti. Adam Bertram'ı sordu, o da hemen konuyu Bellingham'ların müzikaline ve çaldığı parçalara çevirdi.

İkinci dansları sona erdiğinde, aralarında yer kaplayan devasa fil dışında her konuyu tüketmişlerdi. Ama bunu konuşmak için yarın baş başa kalana kadar beklemeleri gerekecekti. Elini öperek ve sabah onda onu arayacağına dair söz vererek yanından ayrıldı.

Adam kalabalık tarafından yutulunca arkasını döndü ve kendini bir adamın simsiyah yeleşinin ön kısmıyla karşı karşıya buldu. Sedir ağacı ve puro dumanı kokusu etrafını sararken kalbi küt küt atmaya başladı ve odanın geri kalanını görmesini engelleyen geniş vücuttan yayılan sıcaklık teninin kızarmasına neden oldu.

Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdığında, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı, kalbi hızlı bir tempo tutturdu

göğüs kemiği. Adam ona sıırttı, dudakların o ilkel hareketi ve dişlerin parıltısı kızın kendisini yutulmak üzereymiş gibi hissetmesine neden oldu. Ve o sadece ayakta durabiliyordu, yırtıcısı tarafından boğazı parçalanmak üzere olan çaresiz bir hayvan gibi onun esareti altında sıkışıp kalmıştı. Eğer az önce dişlerini omzuna geçirmeye karar verseydi, ona karşı koyamazdı. Dizlerinin bağı çözülür ve adamın boynuna sarılır, midesindeki ağrı hafifleyene, doyana kadar onu ısırmasına ve tatmasına izin verirdi.

"Sana hayranlık duyan halk için gösteri yapmaya hazır mısın, küçük güvercin?" diye alay ederek ona elini uzattı.

Vals zamanı gelmişti.

Gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetti, vals için eşleşmek üzere etraflarında toplanan çiftler bile meraklarını dizginleyemiyordu. Elini onun elinin içine koyarak başıyla onayladı. Adam elini kullanarak onu kendine doğru çekti, kolunu beline sararken vücutlarını göğsünden kalçasına kadar birleştirdi. Onun yakınlığının kendisine yaptığı şeylere karşı bir inilti ısırdı, göğüslerinin uçlarının sertleşmesine ve rahminin sıvı ısı ile havuzlanmasına neden oldu. Aleti ikisinin arasında canlandı, kanla titreşiyor, vaatlerle zonkluyordu. Bu, en son birlikte olduklarında içinde o uzun, sert uzunluğu yaşamamış olduğunu hatırlatan çok güçlü bir hatırlatmaydı. İç kanalı özlemle kasıldı, o ilkel yanı onun ne yaptığını ya da kim olduğunu umursamıyordu; sadece onu kendi muadili olarak görüyordu.

Müzik olmalıydı, çünkü o sırada adam onu döndürüyor, vals karakterize eden o hipnotik sallanma ve dalma hareketiyle döndürüyordu. Etraflarındaki dünya dönüyor, mum ışığının küçük noktaları birbirine karışıyordu.

"Seni neredeyse nefret ettikleri kadar seviyorlar, biliyorsun," diye mırıldandı, ileri geri, döne döne hareket ederken bakışlarını onunkilere sabitledi. "Bu insanlar... özellikle de kadınlar. Seni küçümsemek istiyorlar ama bunu tam olarak başaramıyorlar. Çok güzelsin... çok büyüleyicisin... çok gizemlisin."

Bakışlarını kravatının kar beyazı ketenine saplanmış kocaman bir siyah oniks parçası olan kravat iğnesine indirdi. "Benim hakkımda böyle mi hissediyorsun? Benden nefret mi ediyorsun?"

Kıkırdadı, ses vücutundan titreşip yankılanarak onunkinde de yankılandı. "Senden nefret ettiğimi düşündüren ne, küçük güvercin? Senden nefret etmek için hiçbir nedenim yok... beni sonsuza kadar kızdırsan bile. Beni reddettiğinde bile."

Tekrar ona baktı. "Bu çok tuhaf bir şey... Bana her türlü nedeni sunsan bile ben de senden nefret edemiyorum."

Ne yapıyordu? Ne *diyordu*?

Müzikten ya da valsın baş döndürücü hissinden, içtiği şampanyadan ya da ...

Her ne onunla savaşamazdı. Bu onu pervasız yapıyordu. Onu sevdiğini yüksek sesle de söyleyebilirdi.

Bu fikir o kadar saçmaydı ki neredeyse kahkahayı basıyordu.

"Öyle yapsaydın seni suçlayamazdım," diye mırıldandı. "Ama bu beni sonunda benim olanı talep etmekten alıkoymaz."

Kaşlarını meydan okurcasına ona doğru kaldırdı. "Senin mi?"

"Evet, küçük güvercin," diye onayladı. "Sen. Sen benimsin. Anlayamadığım şey ise neden bununla savaşımaya devam ettiğin."

"Belki de bunun Fairchild House'a taşınmanla bir ilgisi olabilir," diye karşı çıktı. "Ya da beni Hyde Park'a götürüp bu gece benimle vals yapmanla... ailemi küçümsemenin ötesini görememenle. Artık benim için her şey bitti... Sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

Eli onun elini sıkıca kavradı, çenesindeki bir kas titriyordu. "Benim için asla bitmeyecek. Anlıyor musun?"

Başını salladı. "Biliyorum. İşte bu yüzden teklifinizi kabul edemem. Hiçbir erkeğin metresi olmak istemediğim gerçeği bir yana, tüm hayatımı savaş alanınıza çevirmenize izin veremem."

Sırtındaki eli sıkılaştı, parmakları belinin kıvrımlarına saplandı. "Fairchild Evi... senin olabilir. Yine orada yaşayabilirsin. Sana ne istersen veririm. Her odada bir arp, binmek için atlarla dolu bir ahır, çit çevirmek için kılıçlar... adını sen koy, küçük güvercin, senin olsun. Teklifimi kabul etmen için daha ne vaat edebilirim?"

Asla veremeyeceğin tek şey.

Yüksek sesle, "Teklif edebileceğin hiçbir şey yok, Adam. Ben kararımı verdim."

Kolunu daha da sıkarak nefes almasını zorlaştırdı. Şimdi onu neredeyse zeminde taşıyordu, dönerlerken ayakları fayanslara zar zor değiyordu. Ciğerleri yanıyor, göğüsleri karıncalanıyor, kalçalarının arasındaki vadi ağrıyor ve zonkluyordu.

"Lanet olsun sana, Daphne," diye hırladı. "Bu konuda makul olmamı zorlaştırıyorsunuz. Bir beyefendi gibi davranmaya çalıştım."

Bunu kabullenmen için zamanın var... ama benim işim bitti. Seni sahiplenmek, sana sahip olmak için sana hiçbir şey vermek zorunda değilim."

Gözlerini sıkıca kapadı ve iç çekti, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunun farkındaydı. Tıpkı o sokakta ya da salonda olduğu gibi, ona her an sahip olabilir, elinin dokunuşundan ya da dudaklarının fırçasından başka bir şey yapmadan savunmasını düşürebilirdi. Ve karşı koysa bile, her zaman kaybedecekti.

"Lütfen," diye yalvardı, yalvarmaya zorlanmanın gururunda yol açtığı darbeyi umursamadan. "Sadece hayatıma devam etmek istiyorum. Eğer beni zerre kadar önemsiyorsan... bana karşı en ufak bir sevgi kırıntısı bile taşıyorsan... gitmeme izin verirsin."

Neredeyse burun buruna gelene kadar başını eğdiğinde burun delikleri alevlendi, gözlerinde yeşil alevler tutuştu. Nefesi yanağına değdi ve kokusu o kadar güçlendi ki neredeyse bayılacaktı. Tanrım, acınacak bir yaratıktı.

"Asla," diye hırladı. "Anlıyor musun, küçük güvercin? Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Dans sona erdiğinde ve adam onu tekrar ayağa kaldırmadan önce bir süre daha tuttuğunda yenilgi üzerine çöktü. Diğer çiftler müziği alkışlayıp birbirlerine gülümsedikten sonra içecek bir şeyler ve bir sonraki dans partnerlerini aramaya koyuldular. Ama uzun bir süre öylece durdular, sadece birbirlerine baktılar, Adam'ın yüzü inatçı bir inatçılığı yansıtıyordu.

Bir süre sonra başını eğip ağzını kızın kulağına dayayarak, "İstersen kaç," diye mırıldandı. "Seni kovalayacağım. Benimle dövüş... seni ne kadar kolay alt edebileceğimi biliyorsun. Yalvar bana... lütfen, yalvar bana. Yalvarmana bayılıyorum. Ama Daphne, sen benim olacaksın ve hepsi bu."

Adam ondan uzaklaşıp kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak yoluna devam etti. Adamın omuzlarındaki gerginlikten ve yumruklarının sıkıca kıvrılmasından kontrolünün sınırında durduğunu anlayabiliyordu. Kalabalık bir balo salonunun ortasında olmasalardı, onu yere yatırır, eteklerini kaldırır ve kazığa oturturdu.

Titreyerek kollarını kendine ve ters yöne gitmek için döndü. Kartında hâlâ birkaç dans vardı ama baş ağrısı numarası yaparsa balo salonundan erken çıkabileceğini umuyordu. Bir kiralık katil onu çeyrek saat içinde evine götürebilirdi.

Ortaya çıkmak bir hataydı ve Şimdi tek istediği saklanmak, Adam ltimatomunu vermeden önce kısa bir an bile olsa yalnız kalmaktı. Çünkü teslim edecekti.

Kalabalık onun geçmesine izin vermek için ayrıldı, ancak mırıltılar ve fısıltılar giderek artıyor gibiydi. Yukarı baktı, odanın enerjisindeki ani değişimi fark ettiğinde kaşları çatıldı, düzinelerce göz ona kilitlendiği anda bunu hissetti.

Kadınlardan biri burnunu çekip burnunu havaya kaldırdı ve nefesinin altında 'Őırfıntı' diye mırıldanarak hışımla oradan uzaklaştı. Birkaç genç kız ağzı açık bir Şekilde ona baktı, masum gözleri kocaman açılmış ve yanakları kızarmıştı. Birkaç erkek ona Şehvet dolu bakıŐlar atarak niyetleri konusunda hiçbir Şüphe bırakmadı.

Midesi çalkalandı, burada bir Şeylerin fena halde yanlış gittiğini fark etmeye baŐladıkça dehşeti artıyor ve ŐiŐiyordu. Odaya ilk girdiğinde uyandırdığı merak ve eğlence bu değildi. Bir dans süresince hepsi ona sırtını dönmüştü ve bunun Adam'ın bu kadar açık bir Şekilde yakınlık göstermesinden mi yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığından emin olamıyordu.

"Affedersiniz," mırıldandı, kalabalığın arasından daha hızlı geçmeye, kapılardan birine ulaŐmaya çalışıyordu. Bu odadan olabildiğince uzağa ve hızlı bir Şekilde kaçma içgüdüsüne karşı koyamıyordu.

Yoluna bir adam çıktığında kısa süreli bir Şaşkınlık yaşadı. Adam ona gülümseyince tanıdı - ilk geldiğinde dans kartını imzalayan adamlardan biri. Onunla ilk tanıştığında takındığı kibar ilgi artık başka bir Şeye dönüşmüştü; tüylerini diken diken eden ve boğazında safra birikmesine neden olan bir Şeye.

"Leydi Daphne," dedi, sinsi sırtışı yaklaştıkça geniŐliyordu... Çok fazla yaklaşıyordu. "Dansımızın vakti geldi. Yine de eğer uygunsanız, Őakaları bir kenara bırakıp doğrudan konuya girebiliriz. Eğer on bin sterlin bana otuz gece kazandırabiliyorsa, belki elli sterlin de bir geceyi karŐılayabilir?"

Adam ona tokat atmış gibi nefesi kesildi ve bir yılanın ısırmasından kaar gibi ondan uzaklaştı. "Bu ne cüret?"

Adam dudaklarını büzdü, bakışlarında kızgınlık titreşiyordu. "Naz yapıyorsun, değil mi? Sorun nedir *leydim*? Sizi temin ederim ki bu işte iyiyim ve o kötü Hartmoor'dan arta kalanların değerinden çok daha fazlası."

Őd, el ve ayak parmaklarının uçları uyuŐtu, tüm kan doğrudan başına hücum etti ve başını döndürdü. Kendisini sanki

Utanç ve mahcubiyetin amansız seli onu srklemekle tehdit ediyordu.

Aniden bir el koluna ve onu başka bir erkek bedeninin sğınağına doğru çekti.

"Gel, Daphne," diye mırıldandı kulağına yakın. "Gitmeliyiz... şimdi. Seni eve bırakayım."

Robert.

Döndüğünde adamın gözlerinde acıma duygusuyla kendisine baktığını gördü, ancak kaşları çatılmıştı. Diğerlerinin onlara yaklaştığını hissedebiliyordu; bazıları küçümseme dolu bakışlarla, diğerleri merakla, çoğu da az önce aldığı aşağılık teklifn aynısını yapacak erkeklerdi.

Başka çaresi kalmayınca başını salladı, Robert onu kalabalığın arasından çekerken sessiz kaldı, ses tonu kırılmıştı ve yollarına çıkan herkesin affedilmesi için yalvarırken gergindi.

Onu konağın n merdivenlerine götürmeden önce bir hizmetçiden şalını almak için durdu. Temiz, soğuk gece havasını bir ağız dolusu içine çekti, tuttuğu gözyaşları sonunda döküldü ve yanaklarını ısıttı.

Robert onun omuzlarını kavradı ve endişeyle alnını kırıştırarak ona baktı. "Daphne, iyi misin?"

Başını sallayarak nefes nefese kaldı, aniden bayılacakmış gibi hissetti. "Ben... Ben anlamıyorum."

Omuzlarını yoğurdu, onu kendine çekmeye ve rahatlatmaya çalıştı. Kız kıpırdandı, ondan uzaklaşmaya ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. İçeride, balonun boğuk sesleri devam ediyordu - müzik, sohbet. Dışarıda, sanki tüm dünyası etrafındaki toprak ve kl parçalarına ayrılmış gibi hissediyordu.

"Daphne..."

"Hepsi benim hakkımda konuşuyor ve bana... sanki iğrenç bir yaratıkmışım gibi bakıyorlar," diye zorlukla nefes alıp veriyordu, kalbi yavaşlamayı reddediyor, kanı hızla akıyor ve kaçıp saklanma, başına geleceklerden kaçma dürtüsüyle derisini karıncalandırıyordu. "Ne olduğunu anlamıyorum."

Robert içini çekti, bir elini çenesinde gezdirdi ve gözlerini başka tarafa çevirdi. Her ne ona söylemek istemiyordu; o kadarını anladı. Onu

Ellerini göğsüne dayayarak onu itti, onu hayalinden uyandırdı ve kendisiyle yüzleşmeye zorladı.

"Kahretsin Robert, ben kırılğan bir cam parçası değilim!" diye bağırdı. "Neler olduğunu bilmem gerek. Eğer biliyorsan, bana hemen söylemelisin!"

Onun ani çıkışının şokunu atlatan adam başını salladı ve içini çekerek bir kez daha koluna girdi. "Benimle gel. Seni eve , bunu arabada konuşuruz.

Aracı caddenin karşısına yanaşmış, onları bekliyordu. Onu takip etmekten, merdivenlerden aşağı inmesine ve yolu tıkayan diğer arabaların arasından geçmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu ve eğer bir faytonu beklemek zorunda kalmazsa çok daha iyi olacaktı.

Bir uşak kapıyı açtı ve Robert ona elini uzatarak arkasından içeri girdi.

"Adresiniz?" diye sordu.

Ona verdi ve arabacıya iletildikten sonra kapı çarpıldı ve yola koyuldular. Araç sallanıyor, ay ışığı yarı açık perdelerin kısmen kapattığı iç mekâna vuruyordu. Robert'ın sarı saçları ışıpta bir hale gibi parlıyordu, elleri kucağında sıkıca kavuşturulmuştu. Elleri titriyordu, sanki o da az önce olanlardan en az onun kadar rahatsız olmuştu.

"Hartmoor'la valsiniz sırasında bir grup genç adam geldi," dedi söze girmeden, başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. "Bir kulüpten yeni gelmişlerdi... oldukça heyecanlı görünüyorlardı."

Daphne dişlerini sıkarak sert bir karşılık verdi. Ona bu işi hemen halletmesini söylemek istedi ama dilini tuttu ve nefesini tutarak bekledi.

"Geldikleri anda söylentiye fısıldamaya başladılar, belli ki sağduyulu olmayı düşünemeyecek kadar sarhoştular," diye devam etti. "Orman yangını gibi yayılmaya başladı, vals bittiğinde balo salonunun her köşesine ulaştı. Haber bana ulaştığında, sana ulaşmam gerektiğini biliyordum... seni oradan çıkarmak için, daha önce... daha önce..."

Yüzü kızardı, son kelimeyi söylerken boğulur gibi oldu. Her neyse, onu gerçekten bir duruma sokmuştu.

"Ne var, Robert?" diye bağırdı, koltuğunun kenarına tutunarak, parmakları kumaşı kazıyordu. "Ne haberi?"

Sonunda kelimeleri söylediğinde sesi titriyordu. "Hartmoor'un seninle yatmak için on bin pound ödediğini söylüyorlar..."

Dunnottar ve onunla bir anlaşma yaptı. Para karşılığında senin erdemin."

Uzun bir süre konuşmadı. Tek bir ses bile çıkarmadı. İçinde bir şeyler oluşmaya başlamıştı - karanlık ve sıcak bir şey, karnında öfkeleniyor ve ateşten diller gibi içini yalıyordu. Ama onu serbest bırakacak, dışarı çıkaracak gibi görünmüyordu. Uzun bir süre uyuşmuş bir halde Robert'a baktı, dudakları ayrılmıştı, kelimeler dilinin ucunda tünemişti.

Adam, kızın şokun etkilerini yaşadığını fark eder gibi olduktan sonra, aralarındaki boşluğa doğru eğildi ve kızın iki elini arasına aldı.

"Bunu düzeltebiliriz Daphne," diye ısrar etti. "Dedikodular yayılıyor ama... şey, bunu yarın sabah yapmak istiyordum. Romantik ve uygun olmasını istedim ama zaman yok.

Kadının ellerini bırakarak ceketinin iç cebine uzandı ve küçük ahşap bir kutu çıkardı.

Adam yüzüğü ortaya çıkarmak için açtığında korku nihayet diğer duygularının önüne geçti... altınla işlenmiş mütevazı bir safir.

"Robert," diye mırıldandı, boğazı hala çok sıkıydı, güçlkle yutabiliyordu Hava.

"Daphne," diye cevap verdi nefes nefese, sanki sinirleri artık iyice gerilmişti.

onu. "Evlen benimle. Şimdi, bu gece. Şimdi yola çıkıp sabaha Gretna Green'e varabiliriz. Dedikodular devam edebilir, ama evlilik seni ortaya çıkan serpintilerden koruyacaktır. Seni saygıdeğer kılacaktır."

Gözlerini kırıştırdı, araba eğilip dönüyormuş görünürken görüşü bulanıklaştı. Avuç içleri nemlendi ve ne hissettiğine bir anlam veremedi. Tek bildiği her şeyin yanlış olduğuydu. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gerçekleşmiyordu. Onu reddetmeye hazır olması gerekiyordu.

Şimdi, en kötü anda ona teklifte bulunuyordu... hem de en iyi anda. Bu onun tüm sorunlarını çözecekti, değil mi? Onu taşraya, Adam'ın ulaşamayacağı bir yere götürebilecek saygın bir koca. Onun lekelenmiş adını değiştirecek ve onu tekrar topluma kazandıracak biri. Onunla heyecan verici bir hayat yaşamayabilirdi ama güvende olabilirdi. Huzur içinde.

Ve yine de...

"Sırf itibarımı kurtarmak için seninle evlenemem," diye zayıfça itiraz etti.

"O zaman benimle evlen, çünkü seni seviyorum!" diye kükredi, yükselen sesi arabayı sarsıyordu. "Lanet olsun, Daphne, bir kez olsun mantıklı ol."

Kadının bu söze tepki olarak ona attığı öldürücü bakış karşısında yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sesini alçaltarak. "Bunu söylerken demek istemedim. Sadece... bunu çok uzun zamandır istiyordum ve duygularımın değişmediğini bilmeni istiyorum. O alçak Hartmoor senden faydalandı. Çaresiz olduğunu biliyordu ve tıpkı bir canavar gibi seni avladı."

Hayır, diye düşündü. Hayır, hiç de öyle olmadı.

"Ben... bilmiyorum," diye kekeledi, önce ona, sonra da Robert'ın hemen eline tutuşturduğu yüzüğe baktı. "Robert, her şey çok hızlı geliyor ve ben... ne yapmak istediğimden emin değilim."

Başını salladı ve iç çekerek koltuğunda geriye yaslandı. "O zaman beni reddediyorsun?"

Hissetmediği bir gülümsemeyi zorladı ve başını salladı. "Tabii ki hayır. Ben sadece... bazı şeyleri iyice düşünmeden Gretna Green'e gidemem. Bunu anlayabiliyor musun Robert? Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Elbette anlıyorum," diye cevap verdi. "Sadece... bunu senin için ortadan kaldırmak istiyorum. Bildiğim tek yolla yardım etmek istiyorum."

Bu kez gülümsemesi samimiydi çünkü onu istediği gibi sevemese de iyi bir adam olduğunu düşünüyordu. Nazik biri. Eğer onunla evlenirse, hiç değilse saygı ve hayranlığa dayalı bir ortaklıkları olacaktı.

Kadın kutuyu adama geri uzattı ama adam başını sallayarak kutuyu almayı reddetti.

"Sende kalsın," dedi ona. "Sen karar verene kadar. Bana teklifimi kabul ettiğini söylemeye geldiğinde, umarım bunu takıyor olursun. Şehre geldiğimden beri yanımda taşıyorum... umarım..."

Parıldayan safire bakarak başını salladı. "Pekâlâ. Çok güzel bir yüzük, Robert."

"Gözlerin için," dedi ona. "Mavinin tam olarak bu tonundalar."

Cevap verecek kelimeleri bulamadı ama ihtiyacı olmadığını da fark etti. Kasabadaki evine varmışlardı, araba yuvarlanarak durdu. Robert onun için kapıyı açtı ve yere inmesine yardım etmeden önce aşağı atladı. Yüzük kutusunu kapatıp bir eliyle tutarken diğer elini öptü.

"Karar verdiğin anda beni ara," dedi ona. "Ya da başka herhangi bir nedenle. Gece ya da gündüz."

"Yapacağım," diye söz verdi ona. "Teşekkür ederim, Robert."

Yanağından öpmek için eğildi, bu akşam ona gösterdiği nezaketten sonra en azından bunu yapabileceğine karar verdi. Adam onun yakınlığından faydalanarak nazik bir elle çenesini kavradı ve başını eğerek dudaklarını yakaladı.

Şefkatli... çok tatlı... romantik.

Aşıklar arasındaki bir öpücüğün olması gereken her şeydi - yumuşak ve tatlı, dilinin en hafif tadıyla.

Ve Daphne bundan zevk alamadığı için, Robert'ın yapamayacağı şeyleri istediği için kendine lanet etti.

Yine de onun ağzından içmesine, yüzünü avuçlamasına, yanağını okşamasına ve istediği her şeyi yapmasına izin verdi. Onun için neler yapmaya hazır olduğunu bildiği için ona çok şey borçluydu. Bittiğinde minnettardı, en azından öpücükten tatmin olmuş görüldüğü için mutluydu.

"İyi geceler, Daphne," diye mırıldandı.

Geri çekilip kızın içeri girmesine izin vermeden önce ona daha kısa bir öpücük daha verdi.

Rowney kapıda durmuş, merakla Robert'a iyi geceler dilemesini izliyor, sonra da ön basamakları tırmanmak için dönüyordu. Araba uzaklaşırken, kadın antreden içeri girdi ve şalını bir uşağa teslim etti.

"Umarım hoş bir akşam geçirmişsinizdir, leydim?" Rowney sordu.

"Oldukça... olaylı geçti," diye yanıtladı. "Ama henüz bitmedi. Hemen geri dönüyorum. Kıyafetlerimi değiştirirken bir fayton çağrılması gerekecek."

Rowney kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla ona baktı. ", bu saatte nereye gitmek istiyorsunuz?"

Robert'ın teklifinin şoku geçtikten sonra karnındaki o his bir kez daha alevlendi. Şimdi, bu duyguyu bundan sorumlu olan kişinin üzerine salmadan rahat edemeyecekti... hayatından geriye kalanları mahvettiği için.

"Fairchild House'a gidiyorum," dedi ve savaşa hazırlanan bir asker gibi merdivenleri tırmanmaya başladı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADam, akşam havasının soğğundan korunmak için paltosunun yakasını kaldırmış, sigarasını dişlerinin arasına almış bir halde balodan eve yürüyordu. Yürüyüşün kafasını toparlamasına yardımcı olacağını umuyordu. Ama mantıklı olmakta çok zorlanıyordu. Sorun Daphne'ydi, lanet olsun ona ve şimdi onunla oynadığı bu oyuna. İkisi de sonunda kaybedeceğini bildiği halde onunla savaşmakta ısrar ediyordu. Ondan kaçmak doğasının bir parçası gibiydi... dişlerini onun etrafına geçirip sıkıca tutarken bile kıvranmak, tekmelemek ve kıvranmak.

Asla... Gitmene asla izin vermeyeceğim.

Kelimeler, anlamları üzerinde düşünmeden ağzından çıkmıştı. Şimdi bile bu sözleri neden söylediğinden emin değildi, özellikle de ikisinin de onun hayatındaki yerinin asla kalıcı olamayacağını bildikleri düşünöldüğünde. Aileleri arasındaki kin her zaman somut bir şey gibi aralarında asılı kalacaktı. Bertram ona eziyet edebilecek kadar yakınında olduğu sürece... bu intikam ihtiyacı onu yok edilemez bir parazit gibi yiyip bitirdiği sürece... onu kendi amaçlarına ulaşmak için kullanabildiği sürece, aralarındaki şeyler hep böyle olacaktı.

Bertram'ı son bir kez toprağa gömdükten sonra arkasını dönüp gitmesine izin vermesi, ait olduğu yere, Dunnottar'a, kız kardeşine ve yeğenine dönmesi herkes için en iyisi olacaktı. Zaten onlardan tercih ettiğinden daha uzun süre uzak kalmıştı ve Olivia'dan ayrı kalmanın Niall'ı yıprattığını görebiliyordu.

Ama onsuz -en azından Londra'ya dönüp istediği zaman onu görebileceğini bilmeden- ayrılma düşüncesi midesini bulandırıyoru. Bu duygu, Olivia ve Serena'dan koptuğunda hissettiği duyguya sinir bozucu bir şekilde benziyordu... ve bu benzerlikten nefret ediyordu. Daphne onun ailesi değildi, kalbinde yeri olan biri de değildi. Evet, güzeldi, ilgi çekiciydi ve pek çok açıdan onun karşıtıydı... önemli olan her açıdan. Bunun bir şey ifade etmesine gerek yoktu. Onun saygısını ve sevgisini kazanan ilk kadın değildi ve son kadın olacağından da şüpheliydi.

Mantıklı zihninde bunu bilse bile, daha derinlerdeki bir parçası isyan etti, onun fikrine sarıldı, etrafını sardı ve dişlerini gösterdi, küçük güvercinini elinden almaya çalışan herkese veya her şeye hırladı. Onu istiyordu ve reddedilmesini kabul etmiyordu. Hepsi bu kadardı. Mantığın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bu içgüdüsel bir şeydi... içgüdüsel bir şey. İnkâr edemeyeceği bir şey.

Fairchild House'a ulaştığında nefesinin altından "Lanet olsun," diye mırıldandı ve çerağının bitmiş sapını bir kenara fırlattı.

Birkaç kadeh konyağa ve eğer başarabilirse iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Sabah olduğunda daha net düşünebilecekti.

Ön kapı açıldı ve konutla birlikte gelen uşak yerine Niall boşlukta durdu. Adam'ın kalbi, adamın bitkin görünüşünü -kravatı çıkarılmış, gömleği yamuk, saçları dağınık, gözleri kan çanağı- görünce midesinin derinliklerine düştü. Sanki biri kalbine bıçak saplamış gibi görünüyordu.

Ayakları onu hızla ön merdivenlerden yukarı itti ve Niall onun içeri girmesine izin vermek için kapıdan geri çekildi.

"Ne oldu?" diye sordu ve arkasındaki paneli çarparak kapattı.

Merdivenlerin başında bir kadın figürü belirdi ve ağzı açık bir şekilde Maeve'in inişini izledi, elleri önünde kenetlenmişti, yüzü Niall'inki kadar işkence görmüştü. Ağladığını görebiliyordu, yanakları lekeli ve gözlerinde hâlâ nem birikiyordu.

Kalbi duracak gibiydi, onun Londra'da aniden ortaya çıkmasının ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken gözleri dalgalanıyordu.

Bir şeyler çok yanılttı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kadın girişe ulaştığında. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Maeve burnunu çekerek, sanki gözlerinin içine bakmaktan korkuyormuş gibi onun bakışlarından kaçındı. "Başka ne yapacağımı bilemedim, Efendim. Son birkaç gündür çok umutsuzdu ... ve sonra ... sadece bir an için arkamı döndüm ... cam vardı ... her şey çok çabuk oldu ..."

Onu iterek geçti, merdivenleri hızla çıkarken göğsü ağrıyordu, nerede olduğunu sorma zahmetine bile girmedi. Niall'ı nerede olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu, o yüzden hemen oraya gitti, uzun bacakları onu iki kat merdiven çıkarıp koridordan aşağı, kendisinin olduğunu iddia ettiği odaya taşıdı. Ana süit.

Kapıyı açıp loş odaya baktı, ağzı kurudu ve tüm vücudu gerildi, bulacağı şey için kendini hazırladı.

Olivia yatağında yatıyordu, söğüt gibi vücudunu örten geceliklerinden biriyle. Uzun zamandır görmediği kadar kötü görünüyordu, gözleri zayıf yüzünde çok büyük görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalar ona uyumadığını söylüyordu. Bakışları kucağında duran ellerine kaydı; temiz, beyaz bandajlarla kaplı ince ön kolları. Nefesini acı dolu bir iç çekişle bıraktı, yokluğunda Dunnottar'da olanların kanıtı bir hançer yarası gibi içini parçalıyordu.

Yatağa yavaşça yaklaştı, hâlâ kırılgan bir durumdaysa onu kızdırmak istemiyordu. Kendine zarar vermesinin üzerinden yıllar geçmişti. Ve bir daha asla bütün olamayacağını bilse de, bunun iyileştiği anlamına gelmesini ummuştı - iyileşmemişti ama belki de günün her saati izlenmesine gerek kalmayacak kadar iyiydi.

"Ah, kelebek," diye fısıldadı, onun yanındaki şiltenin üzerine çökerek. "Kendine ne yaptın böyle?"

Ona baktı, elini tutmak için uzandığında, kolunu gergin bir şekilde çekip bandajlarını dikkatlice açtığında karşı koyma zahmetine girmede. Sessiz kalarak sadece gözlerini kırptırdı, tek bir gözyaşı bir yanağından aşağı yuvarlandı. Cildine en yakın olan ketene ulaştığında durakladı, belirgin kan lekelerini bulduğunda boğazı daraldı. Nefes alış veriş hızlandı, gözleri akıtamayacağını bildiği yaşlarla doldu.

Beş yıldır ağlamamıştı... Kalbi ve ruhu nihayet tüm acılardan yara almıştı.

Örtünün son katını da kaldırıncı Olivia'nın ön kolunu ve kolunda açtığı derin, çirkin kesikleri gördü. Maeve cam kullandığını söylemişti ve Olivia'nın sanki bir şeyi koparmaya çalışıyormuş gibi camı derine batırdığını görebiliyordu.

Sanki hiçbir şey kalmayana kadar kendi kanını dökmek istemişti. Sola.

Ondan hıçkırığa benzer bir ses geldi ve başını eğdi, ince koluna yapışmış.

"Neden Livvie?" diye mırıldandı, göğsü ve boğazı ağlayacakmış gibi yanıyordu. Yine de gözyaşları akıyordu, duyguları o kadar büyük bir basınçla ortasında sıkışıyordu ki patlayabileceğini düşündü.

"Neden?" diye tekrarladı, başını onun omzuna yaslamak için eğildi, onu kendine yaklaştırdı, kollarında bir arada tutmaya çalıştı. Yeterince güçlü olabileceğini hiç sanmıyordu.

Ona doğru gevşedi, o kadar uzun süre ürkütücü bir sessizlik içinde kaldı ki, Niall onun akıl hastanesinden eve ilk döndüğü zamanki haline geri döndüğünden korktu. Günlerdir konuşmamıştı ve ağzını ilk açtığında söyledikleri, Niall'la birlikte bir araya getirmek zorunda kaldıkları kırık dökük, anlamsız parçalardı. Tekrar tutarlı düşünceler oluşturması haftalarını almıştı.

Sonunda konuştu, sesi adamın kumaşında boğuklaşıyordu. "Afyon...

her şeyi alıp götürüyor... tüm duyguları."

Başını salladı. "Evet, kelebek. Biliyorum."

Başını salladı, saçları adamın çenesini gıdıklıyordu. "Sadece istedim... Tekrar hissetmek istedim Hart. Hiçbir şey hissedemedim."

Geriye çekilerek ona baktı ve sözlerini düşündü. Doktorlar ona afyonun onu huzura kavuşturan tek şey olduğunu söylemişlerdi. Yıllar boyunca, gözyaşlarını ve çığlıklarını durdurmanın, rüyalarına korku girdiğinde uyumasına yardımcı olmanın tek yolu olmuştu. Yine de içtikçe etkisi azalıyor ve işlevini yerine getirebilmek için daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

O ve Niall bunu ona yapmış mıydı? Artık hiçbir şey hissedemeyecek kadar çok mu içiyordu? İyi niyetliydiler ama belki de onu ölüme doğru itiyorlardı. Eğer kendini daha derinden kesmiş olsaydı... eğer Maeve onu keşfetmemiş olsaydı... eğer...

"Artık afyon yok," diye ilan etti. "Gerçekten istemediğiniz sürece olmaz."

Başını sallayarak onayladı, yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Artık afyon yok."

Kadın tekrar konuşmadan önce bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

"Özür dilerim Hart... Seni incitmek istememiştim... Seni endişelendirmek istememiştim."

Başını iki yana salladı, kızın omuzlarını sıkıca kavradı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Kontrol edemediğin şeyler için benden asla özür dileme. Endişelenmek benim görevim ve senin iyi olman için binlerce acıya katlanırım."

Bir iç çekti, içinde binlerce düşünce ve duygu taşıyan bir ses.

"Bu kolay olmayacak," diye uyardı onu. "Vücudun afyonu arzulayacak. Bu hiç hoş olmayacak."

Kadının ona verdiği gülümseme kalbini kırdı. "Biliyorum... Ben de bunu istiyorum."

Kadının ne söylediğini anladığı kadar ne söylemediğini de anlamıştı. Acıyı, terlemeyi ve geri çekilmenin titremesini istiyordu. Bunu istiyordu, çünkü bu uyuşukluktan daha iyiydi, karanlık bir boşlukta yüzmekten daha iyiydi.

Tam ona cevap vermek için ağzını açmıştı ki kapı aralığından Niall'in sesi geldi.

"Efendim... burada sizinle görüşmek isteyen biri var."

Omzunun üzerinden adama kaşlarını çatarak bakarken, gecenin bu saatinde onu kimin çağırmış olabileceğini merak etti. "Her kimse defolup gidebilir, Niall. Şimdi sırası değil-"

Koridordaki bir kargaşa onu susturdu, açık kapıdan tanıdık bir ses daha yükseldi.

"Nerede o? Oyalanmayacağım! Söyle o korkağa, gelsin ve benimle yüzleşsin!"

Daphne.

Bir anda ayağa kalktı, hiç düşünmeden kapıya doğru ilerledi, kadının sesine doğru çekildi. Sesi kızgındı.

... hayır, *öfkeliydi*... ama umurunda değildi. Tek istediği ona gözlerini dikmek, kendi bağımlılık yaratan uyuşturucusunun... afyonunun... küçük güvercininin tadına bakmaktı.

Koridora tam zamanında girdiğinde onu kendisine doğru koşarken buldu, elleri iki yanında yumruk olmuş, yüzü sınırsız bir öfke maskesine dönüşmüştü. O daha konuşmadan, öfkeli bir hırıltıyla üzerine atılmıştı, küçük bedeni iri bedeniyle çarpışıyordu. Kadın onu bir an için sersemletip pasifleştirdi ve adam, kadın ona tokat atıp bağırırken orada öylece durmaktan başka bir şey yapamadı. Sözcükleri çözemediği karmakarışık bir çığlık halinde çıkıyordu ama her birinin ağırlığını hissediyor, ona yönelttiği suçlamaları duyuyor, elinin yüzüne her vuruşundaki öfkeyi hissediyordu.

Kollarını ona doladı ve onu yerden kaldırarak hareketsiz kalması için güreşmeye çalıştı. Kız adamın elinde çırpınıp duruyor, ayakları adamın kaval kemiğine çarpıyor, yumrukları adamın ulaşabildiği her yerini yumrukluyordu.

"Seni piç!" diye haykırdı adam onu kendi odasının bitişiğindeki odaya, bir zamanlar annesine ait olan kadın süitine götürmeye başlarken. "Seni yılan!"

Kadının darbeleri onu etkilemeye başlamıştı, öfkesini ve şehvetini aynı anda körüklüyordu, ta ki hisleri tek bir his haline gelene kadar; kanı damarlarında ısınıp coşuyor, doğrudan kasıklarına gidiyor ve sikini o kadar hızlı kaldırıyordu ki, bu esrarengizdi. Onu en yakındaki mobilyanın üzerine yatırıp, sikini amına sokarak susturma dürtüsüyle savaşıyor, onu kendisinden uzaklaştırdı.

Bir hışımla yatağın üzerine düştü ve bir anlığına gömüldü. Açık kapıya doğru yürüdü ve yüzünde şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle onları izleyen Niall'a baktı.

Kapıyı tutmadan önce, "Olivia'yla kal," diye bağırdı. "Afyon yok."

Bir yanıt beklemeden kapıyı çarptı. Tam Daphne'ye seslenmek için dönmüştü ki Daphne tekrar üzerine uçararak geldi, homurdanıyor ve hırıliyordu ki Daphne bir darbe daha indirmeden onu bileğinden yakaladı. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı adam onu döndürüp kapıyı çarparken. kapıya karşı. "Senden nefret ediyorum, seni lanet piç!"

Kadının diğer eli de ona doğru geldi ve adam da havadan çekerek diğer eliyle birlikte kadının başının üzerinde sabitledi. Kadın ona karşı direndi ama adam onu kolayca alt etti ve vücudunu kullanarak onu kapıya doğru bastırdı. Gözlerinde yaşlar ve yüzünde öfkeyle kızarmış bir ifade bulan kıza bakarken alnında gerçek bir şaşkınlık belirdi.

Balodaki karşılaşmaları -vals sırasında ona söylediği şeyler- yüzünden ona kızgın olabileceğine inanmak istedi. Ancak bunun başka bir şey olması gerektiğini hemen anladı, çünkü onu hiç bu kadar öfkeli, öfkesinin gücüyle titrerken, nefesini kontrol altına almaya çalışırken göğsü kabarırken görmemişti.

"Benden nefret etmek için pek çok nedenin olduğunun farkındayım," dedi sakince, makul olmanın onu üzen şeyin özüne inmesine yardımcı olabileceğini umarak. "Belki de şu anda nefretinizi özellikle güçlü kılan şeyin ne olduğunu bana söyleyebilirsiniz?"

Kadın ona doğru eğildi, kalçaları onunkilere çarpıyor ve adamın dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Kahretsin, o böyle bir durumdayken ona bu kadar yakın olmak berbat bir fikirdi - çünkü gözlerinde cinayet vardı ve tek yaptığı, içindeki öfkeyi dışarı atmak, onu sikiyle doldurmak ve onu delip çıkarmak istemesine neden oldu.

"Aşğılık olduğunu biliyordum ama bir şey yapabileceğine asla inanmazdım," diye tükürdü, gözlerini ona dikerek. "Senin herhangi bir ahlak anlayışına sahip olduğunu düşünmekle aptallık etmişim."

Kadının şifreli sözleri onu rahatsız etmeye başlamıştı ve adam kadının bileklerini sıkarak onu kapıya daha sıkı bastırdı ve aralarındaki boşluktan geriye kalanları yok etti.

"Daha açık konuşman gerekecek, küçük güvercin," diye tersledi.

"Nasıl ?" diye karşılık verdi. "Bizim hakkımızdaki gerçeği nasıl izin verdin? Şimdi Mallory'lerin balosundan çıkan herkes Leydi Daphne Fairchild'in amını on bin sterline sattığını yayıyor!"

Kadının sözleri ve imaları kafasına dank edince yaşadığı şok onu bir an için susturdu. Valsleri biter bitmez baloyu terk etmişti, ona bu kadar yakın kalmanın bir süre sonra aklını kaçırmasına neden olacağını biliyordu. Onu balo salonunun zeminine indirip ikisini de Londra *tonuyla* dolu bir salonun önünde utandırmamak için aceleyle geri çekilmişti.

O gittikten sonra her ne olduysa, onu bu kadar Eyalet.

Başını sallayarak temizledi, gözlerinin içine baktı ve Sadece ona yöneltilmiş sağlıklı bir öfke dozuyla birlikte. "Daphne, ben-"

"Sana inanmıyorum," diye araya girdi. "Her şey mantıklı, bir sonraki darbenin sonuçlarını yakında hissedeceğime dair uyarın... her şeyin benim için netleşeceğini. Beni mahvetmekle ve tüm *tonun* önünde gösteriş yapmakla yetinemezdin, değil mi? Hepsinin senin fahişen olarak hareket etmem için para aldığını bilmelerini sağlayamaz mıydın?"

"Daphne," diye tekrar denedi ama Daphne onu duymuyordu, ona karşı hissettiğini iddia ettiği nefretin her zerresiyle yanan gözlerinden yaşlar dökölüyordu.

"Dansımız biter bitmez, benimle bir geceyi elli sterline satın almak isteyen bir adamın bana yaklaştığını biliyor muydun?" diye hıçkırdı, gözlerini kapattı ve daha fazla gözyaşı dökölmesine neden oldu.

Karnındaki ateş kükredi, boynu ısındı ve sözleri bir kırbacın kırbacı gibi üzerine düşerken tüm vücudu gerildi. Kadının bileklerindeki tutuşu daha da sıkılaştı, ta ki kadın onun pençesinde inleyip kıvranana kadar. Ama kontrolünün sınırlarını aşmıştı, aklında cinayet vardı, görüşü kenarlarından kararıyordu.

"Kim?" diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Kimdi o adam?"

"Fark eder mi?" diye fısıldadı, ona karşı gevşedi, mücadele sonunda bedenini terk etti.

"Evet," diye hırladı, onu bıraktı ve titreyen elini saçlarında gezdirerek uzaklaştı. "Bu önemli. Onun adını istiyorum, Daphne. Onun adını ve kanını istiyorum."

Onu odanın diğer ucuna kadar takip etti ve işaret parmağıyla göğsüne vurdu. "Neden, bu senin kendi yarattığın bir karmaşa iken? Beni, vücudu tüm Londra'ya satılık bir kadın olmaktan çıkaran sendin!"

"Lanet olsun Daphne, sana ben değilim demiştim!" diye kükredi, sesi odayı dolduruyor ve neredeyse kırışları titretiyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Sen değilsen, o zaman kim? Başka kim bu kadar zalim, bu kadar hesapçı olabilir?"

Tam da hiçbir fikri olmadığını söyleyecekti ki her şey netleşti. Öfke, acı ve kederin onu ele geçirdiği bulanık puslu havada, cevap ona inkâr edemeyeceği bir netlikte geldi.

"Kimmiş o?" diye sorarak başını eğdi ve onun bakışlarına karşılık verdi. Onun kendi başına anlamasına... mantığını kullanarak gerçeğe ulaşmasına ihtiyacı vardı. Aksi takdirde, öfkesini ondan uzaklaştırmak için onu suçlamakla yetinecekti. "Evet, bunun benim yapabileceğim bir şey gibi görüldüğünü kabul ediyorum. Ancak, sana ya da senin hakkında asla yalan söylemediğimi hatırlamanı istiyorum, küçük güvercin. Bir kez bile. Ben sadece kim olduğum, ne istediğim ve ne yapacağım konusunda dürüst oldum. Anlaşmamızın ayrıntılarını açıklarsam, *gerçeği* yaymış olabileceğimi düşünmüyor musun?"

Kaşlarını çattı, adamın sözlerini anlamaya çalışırken kaşları çatıldı ve gözleri daldı. "Anlamıyorum."

Yaklaştı ve yüzünü tuttu, çenesini kavradı ve gözlerinin içine bakarak gerçeği görmesini istedi... sadece görmesini değil, inanmasını da.

"*Düşün*, küçük güvercin," diye ısrar etti. "Bu söylentiye yayan kişi, tüm gerçeği bilmiyor. Aksi takdirde herkese senin kendini bana *on bin sterline* sattığını söylemezlerdi."

Bir anlık sessizlikten sonra nefesi kesildi, bakışları onunkilerle buluştu ve farkına vardığı şey dudaklarının tam bir şokla aralanmasına neden oldu.

"Hayır ... yapmadı ... yapmaz ..."

Başını salladı. "*Yapardı*. Her şey mantıklı. Londra'ya gelip ilişkimizi alenen sergilediğim için bana karşılık vermek istiyorsa, o zaman gerçeğin kendi versiyonunu yayabilirdi... senin kızlığın karşılığında on bin sterlinle tazmin edildiği bir versiyon."

Bir an için gözlerini kapatarak yavaş bir nefes çekti ve acı dolu bir iç çekişle bıraktı. "Bertram... o lanet olası aptal."

Başparmağıyla hafifçe yanağını okşarken, daha fazla gözyaşı bulmak için kaşlarını çattı. Yüzünde gözyaşları görmekten hoşlanmıyordu, tabii onları oraya koyan kişi kendisi değilse. Başka biri onu ağlatıyor, duygularıyla oynuyordu.

... bu onu öfkелendirdi. Onları sakatlamak, öldürmek ve paramparça etmek istiyordu - hem aptal ağabeyini hem de küçük güvercinine sarkıntılık etmeye kalkışan isimsiz fahişeyi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve bunu içtenlikle söylediğini fark etti.

Dunnottar'da olanlarla ilgili gerçeği Bertram'a karşı kullanmak, aşmaya hazır olmadığı bir çizgiydi... çünkü bu aynı zamanda Daphne'ye karşı kullanmak anlamına gelecekti.

Gözlerini açtı ve alay etti, bakışlarında artık bir küçümseme vardı. "Çünkü önce sen yapmayı düşünmedin."

Bunu hak etmişti, bu yüzden misilleme olarak hiçbir şey söylemedi. Kadının ondan şüphelenmesi, onu suçlaması son derece mantıklıydı. Yine de yaptığı herhangi bir şey için üzölmeyi reddetti... hele ki bu, bitişikteki süitte saklanan genç kadın için adalet anlamına geliyorsa.

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdi. "Şimdi yapmak zorunda kalacağım şey için üzgünüm."

İki elini saçlarına götürerek, rüya görmediğine kendini ikna etmeye çalışırcasına saçlarını biraz çekiştirdi. "Delirdin mi sen? Hiçbir şey değilse bile, bu işlerin çok ileri gittiğini kanıtlıyor. Eğer içinizden biri buna bir son vermezse, hepimiz birlikte batacağız. Bunu göremiyor musunuz?"

Ona tekrar uzandı, temasa ihtiyaç duyuyordu, parmak uçlarında onun uysal tenini hissetmeye ihtiyaç duyuyordu... boyun eğmeye zorlamak ve kontrolü yeniden kazanmak için. Kısa bir süre içinde çok fazla şey olmuştu ve çözölüyor, dağılıyordu.

"Kardeşini yok etmek pahasına da olsa hepimizi parçalarım," tısladı ve eli kızın yüzünü kavramak için uzandı.

Kadın inledi, bu ses doğrudan adamın sikine bir başka sıvı ısı sarsıntısı gönderdi. Gözlerinde parlayan korku ve heyecanı gördü, karanlık

ve gözbebeklerinin siyah derinliklerinde sakladığı derin bir özlem. Onu çağırıyor, çağırıyor, ona tatlı bir rahatlama... huzur... unutulma sunuyordu.

"Peki ya Olivia?" diye meydan okudu. "Peki ya Serena? Adam, eğer sen buna bir son vermezsen, Bertram kesinlikle vermeyecek. Eğer onları yaptıklarının sonuçlarından koruyabileceğine inanıyorsan fena halde yanıyorsun. Kardeşim aptal olabilir ama salak değil. Ona karşılık vereceksiniz ve o da aynı şekilde karşılık verecek. Bundan nasıl kurtulacağımızı bilemiyorum."

Onu kendine çekti, parmakları çenesini ısırdı, bir elini ağzına kapatıp sözlerini boğma dürtüsü ellerini kaşındırdı.

"Sayemde kardeşin artık benim peşime düşecek güce sahip değil," diye hırladı. "Denemesi için ona meydan okuyorum. Denemesini *istiyorum*."

İç geçirdi, gözlerini indirdi ve geri çekildi, böylece onu serbest bırakmak ya da kusursuz teninde çürükler bırakmak zorunda kaldı. Alt dudağını ısırarak bir süre sessizce ona baktı, sanki kendisiyle güreşiyor, dilinin ucuna gelen sözcükleri tükürüp tükürmemeyi tartışıyordu. Kadının konuşmaya, zihninde kurduğu sözlü saldırıyı ona yöneltmeye karar verdiği anı gördü.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "O zaman kendi huzurum için yapmam gerekeni yapacağım... kendi akıl sağlığım için."

Meraktan kaşlarını kaldırıırken, ani bir temkinlilikle kadının ne demek istediğini anlamak için onu inceledi.

"Ne yapıyorsun, küçük güvercin?" diye sordu.

Ellerini ağırbaşlı bir şekilde önünde kavuşturarak çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek konuşmadan önce kendini toparladı. "Robert bana evlenme teklif etti."

İçinde bir şeyler gerilmeye, bükülmeye ve ortasından çekilmeye başladı. Çenesini o kadar sıktı ki dişleri ağrımaya başladı, kadının sözleri devasa bir kayanın tüm gücüyle içine çarparken tüm vücudu tepeden tırnağa titriyordu. Ona doğru yavaş bir adım attı, sonra bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

"O ne?" diye hırladı sıkıdığı dişlerinin arasından.

Meydan okuyan duruşunu sürdürdü, yemlemek, geri ittiğinde onunla dövüşmek niyetinde olduğunu gösterdi. Akşamki diğer olayların ardından adam zaten bu kadar gerginken, şu anda kendini ne kadar tehlikeye attığının farkında değildi.

"Balo felaketle sonuçlandıktan sonra beni eve bıraktı," diye cevap verdi. "Ve beni Gretna Green'e götürmeyi teklif etti. Hemen evlenmek istiyor, böylece Suffolk'a kaçabilir ve skandalı atlatabiliriz."

Sözleri, bastırmaya çalıştığı korkuları hışırdatan, onları hayata döndüren, sıcaklığın onu içten dışa yakan sert, keskin bir demir olduğunu kanıtladı. Yumruklarını sıktı ve ona doğru yaklaştı, artık o kadar yakındı ki onun kokusunu alabiliyordu - ne olduğunu çıkaramadığı ama her zaman belirgin bir şekilde ona ait olduğunu fark ettiği bir koku. Kokunun altında, çok daha derinlerde, onun korkusunun ve ihtiyacının kokusunu alıyordu. İçindeki canavar dudaklarını yaladı, dişlerini geçirip ona ait olanı almak ve asla bırakmamak için ağzı sulanıyordu.

"Peki *seni kurtarmak* için bu nazik teklifi yaptığında ne dedin, küçük güvercin?" diye sordu sertçe.

Sesinde alaycılık vardı ama bunların hiçbiri eğlenceli değildi. Eğer Robert'a 'hayır ve defol' dışında bir cevap verdiğini söylerse, yaptıklarından sorumlu tutulamazdı.

Çenesi titredi, sanki geri dönüşü olmayan noktadan birkaç kelime uzakta durduğunu fark etmişti... ayağını onun tuzağına düşürmekten ve kendini hapsetmekten sadece bir adım uzakta.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Dedin?" diye tersledi kadın tereddüt edince.

Çenesini sıkarak başını eğdi ve ona meydan okudu; ona meydan okumaya, kanatlarını çırpmaya ve karanlıkta gizlenen iblisle alay etmeye hazırdı. Adam nefesini tutmuş, kadının o sözleri söylemesini, içinde dönüp duran duygu selini serbest bırakması için ona bir sebep vermesini bekliyordu.

"Ona bunu düşüneceğimi söyledim," diye cevap verdi en sert ses tonuyla - adamın ağzını kullanıp bu kelimeleri sikini kullanarak boğazından aşağı itmek istemesine neden olan o lanet olası çileden çıkarıcı tarzıyla.

Bir anda onu kendine doğru çekti, kolu acımasızca beline dolandı, diğer eli ensesini kavramak için geldi, kazdı ve bırakmayı reddetti, başını yerinde tuttu ve gözleri ona odaklandı.

"*Asla'nın* neresini anlamadın?" diye fısıldadı, sesi alçak ve hırıltılıydı, ağzını kızın çenesine dayadı, kirli sakalını kızın hassas teninde gezdirdi ve kokusunu içine çekerek duyularına dolmasına izin verdi. "Seni asla bırakmayacağım, küçük güvercin. Sen *benimsin* ve sana sahip olabileceğini düşünecek kadar aptal olan her erkek ölmek istiyordur."

"Artık bana sahip değilsin," diye itiraz etti, boş yere onun tutuşuna karşı koymaya, dudaklarının dokunuşundan kaçmaya çalışıyordu. "O zamandan beri değil

Anlaşmamızın otuzuncu günü sona erdi... Dunnottar'dan bir hoşça kal bile demeden ayrılmama izin verdiğinden beri değil. Buna hakkın yok-"

"Oh, ama var," diye araya girdi, dişleriyle çenesinin çizgisini ısırды ve bunun onu ürpertmesinden zevk aldı. "Bir an için unuttun ama sanırım ikimiz de *her* hakka sahip olduğumu sana hatırlatmanın benim için ne kadar kolay olduğunu biliyoruz."

"Yapma," diye fısıldadı zayıf bir sesle, Adam'ın kollarında erimeye başlamıştı bile ve Adam dönüp onu yatağa taşımaya başladı. "Adam... yapma."

Kadının zayıf yalvarışlarını duymazdan gelerek, çünkü söyleyebileceği hiçbir şey onu gerçekten durmasını istediğine ikna edemezdi, onu yere attı ve üzerine tırmandı. Dizleri kalçalarının iki yanında, elleri ve kolları vücudunun üst kısmını kavrayacak şekilde onun üzerine çıktı. Dudakları birbirine değene kadar eğildi, kızın ağzına karşı sırttı, kız tekrar titrediğinde kıkırdadı, belli ki hâlâ onunla savaşıyordu... kendisiyle savaşıyordu.

"Benim," diye homurdandı alt dudağını dişlerinin arasına almadan önce, ısırığı onun haykırmasına neden oldu ve sonra ağzını tüketmeye başladığında inledi.

Onu yuttu, tadıyla sarhoş oldu ama doyamadı. Kendi diliyle onun dilini aradı, nefes alışverişinde bulunana, dilleri kıvranana, dişleri gıcırdayana ve ısırana kadar ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. Adam onu ısırды, kadın da ısırığa karşılık verdi ve bir damla kan akınca adam inledi. Geri çekildi ve alt dudağını yaladı, hayatının özünün tadı dilinde baş döndürücü bir karışımla onun tadına karıştı.

Saçlarından tutarak çekti, başını geriye yatırdı ve boynunu istediği gibi eğerek kalbinin her atışıyla gümbürdeyen savunmasız damarları ortaya çıkardı. Başını tekrar eğdi ve ağzını açtı, dişlerini gergin tendonların üzerinde gezdirerek nabzını yokladı.

"Benim," diye mırıldandı boğazına karşı, öptü, sahip olduğunun izlerini bırakacak kadar sert emdi.

Kadın onun altında çırpınıyordu ve adam bunun zevkten mi yoksa hâlâ onunla savaşıyor olmasından mı kaynaklandığını anlayamıyordu... ve umurunda da değildi. Vücudu kadınınkine değene kadar eğildi, kalçalarını itti ve sikiyle kadının bacaklarının arasındaki tümseği aradı. Onu bulduğunda inledi, aleti zonkluyor, giriş için yalvarıyordu.

Ama ne kadar çok isterse istesin, henüz pes .
Henüz dersini almamıştı.

Yapardı. Yaptığı son şey olsa bile yapardı.

Birdenbire ondan uzaklaşarak aralarına çok ihtiyaç mesafeyi koydu ve kendisini onu düşünemeyecek kadar isteme çılgınlığından kurtardı. Onu yüzüstü çevirdi ve giydiği basit yürüyüş elbisesinin arkasından aşağıya doğru uzanan düğmelere saldırdı. Baloda giydiği altın sateni, onu yürüten, canlı bir ateş alevine dönüştüren rengi özlemişti.

Düğmeleri deliklerinden sökerken elleri titredi, aceleyle birkaçını kopardı.

"Beni bu şekilde kontrol edemezsin," diye soluk soluğa bağırdı, adam elbisesini çıkarıp bir kenara fırlattığında, ardından terliklerini yırtıp attığında ve onu sadece beyaz, dantelli çorapları ve jartiyerleriyle bıraktığında bile. "Beni kullanabilirsin... canımı yakabilirsin... sonunda, her şey bittiğinde bu evi terk etmemi ve istediğimi yapmamı engelleyemezsin. Onunla evlenmemi engelleyemezsiniz."

Vahşi bir hırıltıyla tekrar saçlarını avuçladı ve sırtı kavislenene, üst bedeni yataktan yukarı doğru eğilene kadar çekti. Ağzı kulağına değene kadar eğildi, nefesi sert ve hırıltılıydı, çünkü ona arkadan çarpma ve durması için yalvarana kadar onu becerme dürtüsüne direndi.

"Belki onunla evlenmene engel olamam," diye mırıldandı, diğer elini bacaklarının arasına sokup onu sıırsıklam bulduğunda. "Ama onunla olan hayatını çok ama çok zorlaştırabilirim."

Adam iki parmağını içine soktuğunda inledi, kanalının yumuşak, süngerimsi kısmını bulmak için onları kıvırdı, bu her zaman onu parçalayacağından, onu ellerinde kile dönüştüreceğinden emindi. Saçlarını sıkıca tutarak onu istediği pozisyonda tuttu ve parmaklarıyla içine girip çıkarken, üçüncü boğuma kadar ona çarptı ve parmaklarını onun sularıyla kapladı.

"O asla huzuru tadamayacak, sen de öyle," diye alay etti. "Nereye gidersen git, seni takip edeceğim. Geceleri pencereye tırmanacağım ve seni yan odada onunla birlikte becereceğim. Kendini ona teslim etsen bile seni yine de benim yapacağım. Ve onun için bacaklarını ayırdığın, *benim* olanı ona verdiğin her gece için, kışından çıkaracağım."

Sonuna yaklaşırken onun altında gerilerek haykırdı, iç kanalı titriyor ve onun etrafında kenetleniyordu. Parmaklarını son bir kez kadının içinde döndürdükten sonra hızla çekip çıkardı ve kadının kendinden geçmesini tüm yoğunluğuyla engelledi. Hayal kırıklığı içinde çılglık attı, pozisyonunu değiştirmeye çalıştı

Vücudu, onu tekrar içine almak için. Kalçalarından birine tokat atarak pembeleşmesini sağladı ve onu altında hareketsiz kalmaya zorladı.

"Henüz değil, küçük güvercin," diye alay etti. "Henüz harcayamazsın... buraya gelip beni yapmadığım şeylerle suçladıktan sonra değil... müstakbel nişanlına hava attıktan sonra değil. Önce bunun bedelini ödeyeceksin... sonra orgazmını hak etmene izin verebilirim."

Onun özüyle ıslanmış iki parmağını emdi, ereksiyonu onun tadıyla zonkluyor, duyuları artıyor, sadece onunla mümkün görünen bir şekilde canlanıyordu. Burun delikleri alevlendi, onun uyarılmışlığının kokusunu aldı, siki pantolonuna karşı özgürlük için savaştı, kıyafetlerinin katmanları arasından ona doğru ilerlemeye çalıştı.

Kıçına bir tokat daha atarak tombul küreciklerin titremesini sağladı ve onu bir kez daha keskin bir nefes almaya zorladı.

"Lanet olsun... sana," diye mırıldandı, belli ki hâlâ kendi bedeni ve zihniyle savaşıyordu, ikisine de ona ait olmadığı konusunda söylediklerine gerçekten inandığını kanıtlamaya çalışıyordu.

O kadar saçmaydı ki, yüzüne gülmek istedi.

Parmaklarını tekrar emdi, ıslattı, birini yanaklarının arasına sokmadan önce arka geçişinin sıkı büzülmesine bastırdı.

"Hayır, ama uslu bir kız olursan *seni* becerebilirim," dedi kıkırdayarak.

Adam parmağını dar deliğe sokup, tekrar daldırmadan önce döndürüp geri çekerek, daha önce sadece bir kez girdiği geçitle alay ederken nefesi kesildi, kalçaları yataktan yukarı kalktı. Adamın siki ağladı, kadının kıçına, taşaklarının derinliklerine batmayı düşündükçe pantolonunun önünü nem ıslattı.

Zevkinin elinden alınmasına sinirlendiği belli olan kız homurdandığında gülümseyerek geri çekildi. Ama az önce ona yaşattıklarından sonra bunu hak etmesini sağlamak konusunda söylediklerinde ciddiye.

Kadının kalkarak ayağa kalktı, hızla ceketini silkip kravatını çıkardı ve kadına tekrar uzanmadan önce her iki giysiyi de bir kenara fırlattı. Onu yatağın kenarına doğru çekti ve başını kenara doğru eğecek şekilde konumlandırdı. Bir eliyle onu uysallaştırmak için boğazını sıkarken, diğer eliyle de düşmesini engellemeye çalışıyordu. Altında küçük giysiler olmadığından, siki serbestçe düşüyor, kadının ağzından birkaç santim uzakta duruyordu. Boğazına masaj yaptı, başparmağını çenesine bastırmak için yukarı kaldırdı ve onu kendisine açtı.

"Al beni, küçük güvercin," diye mırıldandı, onun ayırık dudaklarını dürttü, dilini aradı. "Her santimini... hepsini al. O enfes ağzını hissetmeme izin ver."

Adam dudaklarını geçerken çaresiz bir inilti çıkardı, dişlerinin sürtünmesiyle inledi, ağzının amansız kısıkcı yol verdi ve onu içeri aldı. Tükürüğü onu ıslattı, dudakları onu sımsıkı sardı, ağzında dinlenirken dili alt tarafına süttü. Nefes almak için duraklayan adam, kadının onu sadece ağzında tutmasının verdiği hissi kaydederek hissetmesine izin verdi.

Sonra boğazını serbest bıraktı ve elleriyle başının iki yanını tuttu, tekrar içeri dalmadan önce yavaşça geri çekildi. Kadın öğürdü ve adamın sikinin etrafında umutsuz bir ses çıkardı. Sesin titreşimi, dilinin ve dudaklarının çekilmesi adamın derinliklerinden bir inilti çıkmasına neden oldu. Dizleri büküldü ama ayakta kaldı, onu yerinde tutmaya devam etti ve tekrar çekip içeri itti, taşaklarının vücuduna doğru sıkıca çekilmesine ve bağırsaklarının ilahi zevke tepki olarak sıkışmasına neden olan bir ritim buldu.

Soyunmayı bitirebilmek için onu bıraktı, hâlâ kalçalarını durmaksızın pompalıyor ve yeleğinin düğmelerini çözüp yırtarak yere atarken kızın ağzını beceriyordu. Pantolonunu tutan omuzlarından çıktı ve gömleğini sabırsızca yırtıp düğmelerini her yöne uçurduktan sonra başının üzerinden çekip çıkarırken onları giysiden sarkıttı. Artık belden yukarısı çıplaktı, ona dokunmaya devam etti, yüzünü, saçlarını okşadı, başparmağını zarif küçük çenesinin üzerinde gezdirdi. Kalçaları daha hızlı, daha sert ve amansız bir şekilde kızın dudaklarının arasına girerek boğazının arkasını aradı.

Ağzının etrafında öğürdü ve inledi, meme uçları sert noktalara dönüştü, sırtı kalçalarını yataktan çıkarmak için eğildi. İç bacaklarına bulaşan arzuyu gördü, zalimliğinin onu nasıl tahrik ettiğinin, onu nasıl , ona teslim olduğunda ona sunabileceği şeylerin daha fazlasını nasıl arzuladığının kanıtını.

Yaklaşan doruk noktasının tanıdık kıpırtısı, ağzına boşalmadan hemen önce onu uyardı ve hızla geri çekildi, kendini tuttu ve sıkı, çok erken bitmesini önlemek için bastırmaya çalıştı. Her ne kadar onun sıcak, ıslak ağzına boşalmak de, bu sınırdaki olma hissini seviyordu... işkencesini sürdürmek için buna ihtiyaç duyuyordu.

Onun altında aklını yitirmişti, iç çekip inliyor, dilini parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyor ve hassas parmaklarının üzerinde dolaştırıyordu.

Başını yarıktan uzaklaştırdığı bir parça tohumun tadıyla inledi. Nefes nefese kaldı ve saçlarından bir tutam almak için aşağı uzandı, artık diliyle ona ulaşamayana kadar çekip çekti.

"Yeter, seni küçük fahişe," diye homurdandı. "Beni çabucak boğaltmaya çalışmakla planladığım Geyden kurtulacağını sanıyorsan, bir kez daha düğünsen iyi edersin."

Onu yatağa geri itti, yatağın ayak ucuna doğru yürürken yan yatmasına izin verdi ve yatak perdelerini bağlayan püsküllü iplerden birini kopardı. Karşı direğe gidip bir tane daha aldı ve yatağın diğer tarafına geçti. Ayak bileğinden tutup kendisine doğru çekince, kadın sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak kaçmaya çalıştı.

Yatağa geri tırmanarak, onu bir bez bebek gibi manevra yaptı, dizlerinden birini altında bükülmeye zorladı ve bir bileğini ayak bileğine bağlayabilmek için kolunu çekti. Aynı hareketleri vücudunun diğer tarafında da tekrarladı, ta ki dizleri altında kıvrılana, bacakları iki yana açılana ve kızı havaya kalkana kadar. Öne doğru eğildi ve yanağını yatağa dayamaya zorlandı, ağırlığı omuzlarına düştü.

Hareketsiz. Savunmasız. Onun.

Pantolonunun askılarını gevşetmeye başlamak için aşağı uzanırken, kadının sunduğu görüntüye baktı; en mahrem yerleri ona açık ve çıplaktı, vücudu bükülmüş, onun iradesine boyun eğmeye zorlanmıştı.

Tam ona dokunmak üzereydi ki tezgâhın üzerinde yabancı bir nesne gördü; onu ilk yere attığında orada olmayan küçük bir tahta kutu.

Cebinden mi düşmüştü?

Mücevher kutusuna uzanarak, omzunun üzerinden ona bakan Daphne'ye baktı, gözleri panikle açılmıştı.

Kesinlikle onundu.

"Burada ne varmış?" diye mırıldanarak kutuyu yavaşça açtı.

Büyük, şatafatlı bir safir yüzük siyah kadifeyle kaplanmıştı ve komodinin üzerindeki lambanın ışığında parılıyordu. Yüzüğü ona göstermek için kutuyu çevirerek dudak bükte, ama onun zaten gördüğünden emindi.

"Bir nişan yüzüğü. Bunu kabul ettin mi?"

Gözlerini sıkarak kapattı ve başını salladı. "Evet... yani, hayır... yani... kararımı verene kadar saklamamı söyledi."

Küçük yüzüğü kadife yuvasından çıkardı, kutuyu dikkatsizce bir kenara fırlattı ve mücevher parçasını başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu.

"Sevdiğini iddia ettiği birine hiç de yakışmayan ucuz bir biblo," diye mırıldandı ve bibloyu kendisinden uzaklaştırıp kadının yüzünün hemen önündeki tezgâha bıraktı.

Onu kabul ettiğine pişman ederken gözlerini dikip bakmaya zorlanmasını istiyordu... onu akılsızca becerirken elinin uzanamayacağı bir yerde olmasını istiyordu. "O sümüklü küçük kızla evlenmek senin için ne büyük bir kayıp olurdu.

Milksop," diye homurdandı pantolonunun askılarını çözmeyi bitirip esnek deriyi bir elinin etrafına sarmaya başlarken. "Senin gibi ateşli küçük bir şeyle ne yapacağını pek bilemez. Ama ben biliyorum, küçük güvercin."

Yumruğunu kapadı ve diş telinin katlanmış ucunu bir avucuna vurarak kırdı, onun üzerindeki etkisini izledi. Kadın irkildi, omurgası gerildi, bacakları titredi.

"Sen benimsin," diye ilan etti. "Söyle."

"Lanet olsun sana," diye hırladı kadın.

Dişlerini sıkarak deriyi kızın kıkına indirdi ve kızın çığlığı ile derinin kızın teninde çıkardığı çatırtıların karışımını havaya savurdu.

"Sessiz ol, yoksa ağzını tıkamak zorunda kalacağım," diye tersledi. "Bana istediğimi verdiğinde bu iş bitecek. Benim olduğunu söyle."

Kalçalarının yumuşak derisini pembeleştirerek diş tellerini tekrar salladı.

"Seni kırmak zorunda bırakma beni, küçük güvercin," diye uyardı, sabrı Onu reddettikçe daha da inceliyordu. "Söyle. Söyle."

"Lanet olsun... çekil," dedi pantolonunun arasından, güzel bir çılgınlığın kıyısında gezinirken.

Bunu onun sesinden duydu; kontrolünün nasıl yıpranmaya başladığını, teslim olma dürtüsünün onunla savaşıma içgüdüsünün önüne geçtiğini. Onu cezalandırmaya devam ederken, deri kayışlarını tekrar tekrar kalçalarına vurarak, bozulmamış, porselen teninde kırmızı ve parlayan hafif yaralar bırakırken, teninde terler oluştu. Aleti sertleşiyor, vücudu bir yaylı tüfeğin ipi gibi geriliyor ve sarılıyordu. Ama zihni boşalmış, omuzlarındaki ağırlık kalkmış, içindekileri ona dökmüştü -öfkesini, kızgınlığını, kederini... ona hissettirdiği ezici duygu karmaşasını. Hissetmek *istemediği* duygular.

"Sen ne zaman hazır olursan bu iş o zaman biter, küçük güvercin," diye homurdandı ağır nefesler arasında, göğsü eforundan kabarmıştı. "Sadece bana itiraf et... kendine itiraf et."

"Ben... yapamam," diye soluk soluğa kaldı, sesi kesildi ve hıçkırıklara boğuldu. "Lütfen beni zorlama... lütfen, Adam."

Son noktaya geldiklerini görünce durakladı, deri kayışları bir elinde tutuyordu. "Neden olmasın? Gerçek bu, değil mi? Tek yapman gereken söylemek."

"Eğer söylersem... gerçek olur," diye bağırdı, titreyerek ve inleyerek, vücudu hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı. Uyarılmışlığı pratik olarak ondan damlıyor, uyluklarını ıslatıyor, pembe iç etinin davetkâr bir şekilde parlamasını sağlıyordu.

"Bundan daha gerçek ne var?" diye mırıldandı, parmaklarını kadının omurgasında gezdirmek için uzandı. "Sen, ben, şimdiye kadar bastırdığın ve hissetmiyormuş gibi davranmaya çalıştığın her karanlık arzu. Bunlar şimdiye kadar hissettiğin en gerçek şeyler, küçük güvercin. Var olan en gerçek şey."

Gözlerini sıkıca kapadı ve pozisyonunun elverdiği ölçüde başını salladı. "Senden nefret ediyorum... bunu biliyor musun? *Senden nefret ediyorum!*"

"Senden beni sevmeni istemiyorum," diye karşılık verdi. "Sadece boyun eğmeni
... benim olduğunu kabul etmek için."

Son bir darbe için elini kaldıran adam, sert bir homurtuyla deriyi indirdi ve tam dudakları bir çığlıkla ayrılırken eğilip kadının ağzını kapattı. Avucuna karşı uludu, sarsıldı ve altında kıvranmaya başladı, vücudu bükülmüş ve bağılyken istediği gibi hareket edemiyordu.

Adam elini anda, kadın ona istediğini verdi.

"Seninim," diye fısıldadı zayıfça, sonunda yenilmişti. "Ben seninim... olmak istemediğim zamanlarda bile."

Rahatlayarak içini çekti ve elini indirerek derinin parmak boğumlarından çözülüp yatağa düşmesine izin verdi. Eğilerek kadının işkence görmüş kalçalarından birini öptü ve ondan keskin bir tıslama duydu.

"Ne kadar iyi bir küçük güvercin," diye fısıldadı kızarmış tenine karşı, dudaklarını kışının kıvrımında ve bir uyluğun arkasında gezdirerek. "İşleri bu kadar ileri götürmek istememiştin ama sen beni zorladın. Ama istediğin buydu Daphne, biliyorum. Seni kırmamı, parçalamamı. Birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri istediğin buydu. Bunu itiraf etmekte sorun yok. Seni başka kimse duymayacak... sadece ben."

"Evet," diye ağladı, inledi ve Adam şişmiş, ıslak amcığını yalayıp dilini klitorisinin etrafında döndürürken nefes nefese kaldı. "Evet... Adam!"

Adının dudaklarındaki tatlı müziği neredeyse sonunun geldiğini kanıtlıyordu - daha çok sevdiği bir ses yoktu. Ama henüz işi bitmemişti. Kız yalvarıp yakarana kadar değil.

Onun tadına bakmak için acele etmedi, ellerini az önce cezalandırdığı sıcak teninin üzerinde gezdirdi, dili nazikçe onunla alay etti. Pozisyonunun izin verdiği ölçüde ona karşı sallandı, diline bindi, ağzını baş döndürücü, kadınsı tadıyla doldurdu. Onun tadını çıkarmak için saatlerini harcayabilir, dilinin durgun vuruşlarıyla onu kızdırabilirdi. Ama kadın titreyip karşı örtüye doğru inerken, bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Ağzını çoktan sikmişti ama küçük güvercininin daha fazlasına ihtiyacı vardı... ve sonra daha fazlasına. Onu mümkün olan her şekilde doldurmasına, sahip olmasına, ona asla yüksek sesle istemeye cesaret edemeyeceği şeyleri vermesine ihtiyacı vardı.

"Beni böyle mi istiyorsun, küçük güvercin?" diye dudaklarıyla klitorisini nazikçe çekiştirdi.

"Hayır... evet.. Bilmiyorum," diye kekeledi.

Kıkırdadı. "Evet, öyle. Buna ne dersin küçük güvercin... Bunu ister misin?"

Adam bir parmağını içine soktuğunda nefesi kesildi, sonra bir tane daha. Parmak uçlarında kıvranıp kıvranırken, parmakları sularıyla ıslattı. Yine de inlemelerinde bir parça hayal kırıklığı vardı. Bu yeterli değildi... onu bu kadar zorladıktan sonra yeterli olmayacaktı.

"Daha fazla," diye fısıldadı.

Kabul edercesine tekrar kalçasının arkasını öptü, ona üçüncü bir parmak verdi, derinlere, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan yerlere ulaşmak için parmaklarını büktü ve kıvrırdı.

"Böyle mi?" diye mırıldandı tenine karşı, parmakları içine girip çıkarken daha fazla öpücük ve dilinin daha fazla turuyla onu kızdırdı.

Onu yatağa attığı andan beri beklediği sözleri söylediğinde, artık suskunluğunun ve ona duyduğu nefretin ötesine geçmişti.

"Al beni, Adam," diye nefes nefese kaldı. "Ben seninim... sadece.. lütfen, ihtiyacım var

..."

İhtiyacını adlandırmaktan aciz görünüyordu - ama sonra, o asla . Dizlerinin üzerine çökerek onun arkasına geçti ve hızla uzanarak bileklerindeki püsküllü ipleri çözdü ve

ayak bilekleri. Kadın karnının üzerine düştü ve adam da onun üzerine yatarak sikini kadının kapalı bacaklarının oluşturduğu dar yarığa soktu. Bu şekilde daha sıkıydı, onu kazığa oturturken kılıfının etrafındaki sıkışması neredeyse acı vericiydi.

"İhtiyacın olan bu mu, küçük güvercin?" diye kulağına homurdandı, bir eliyle başını yatağa bastırıp saçlarına dolanırken, diğer eliyle ağırlığının çoğunu taşıyarak ona destek oluyordu. "Benim aletim, seni dolduruyor, geriyor mu?"

"Evet," diye inledi yatak örtülerine doğru, parmakları damasko kontrplağı kavırıyor, adam onu sürerken kumaşı büküp kıvrıyordu.

Yine o lanet yüzüğü gördü; lamba ışığında parıldayan ve onunla alay eden, ona eziyet eden safir. Dişlerini gıcırdatarak ona daha sert vurdu, içine girebildiği kadar girerek Robert'ı aklının, kalbinin ve ruhunun her köşesinden yok etmeye çalıştı. Onu bir zamanlar sevmiştii... bunu biliyordu. Belki de bir parçası hâlâ seviyordu. Ve onun sevgisini istememesine ya da ona ihtiyaç duymamasına rağmen, bu düşünce onu çileden çıkarıyor, içindeki sahiplenici canavarı dürtüklüyordu ve onun her parçasını talep etmek istiyordu... bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olsa bile.

Adam ondan aniden çekildi ve kadın soluk soluğa kaldı, omurgasını kamburlaştırdı ve kışını adamın leğen kemiğine doğru iterek onu tekrar içine almaya çalıştı. Onu hızla sırtüstü çevirirken içinden zalim kahkahalar döküldü, yüzünü görmesini istiyordu, iddiasını ortaya koyarken gözlerindeki bakışı.

Bacaklarını araladı ve aralarına girerek tekrar ıslak kılıfına girdi. Kadın onu karşıladı, kollarıyla ona sarıldı, parmaklarıyla saçlarını çekti, tırnaklarıyla sırtını tırmıkladı. Onu oymasının acısı onu ateşe verdi, etrafındaki amcığının sıcaklığı kanını sıvı ateşe çevirdi. Dişlerini sıkı ve kalçalarını döndürdü, pelvisini her vuruşta klitorisini uyaracak şekilde eğdi.

Kendini onun üzerine atarak, bir eliyle boğazını kavramak için uzandı, parmakları nabzının attığı damarları buldu. Gözleri büyüdü, yüzü kızardı ve dudakları birazdan geleceğini bildiği şeyin beklentisiyle aralandı - kimsenin ona onun gibi veremeyeceği bir unutuş.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı, dudaklarını dudaklarına bastırırken damarlarını hafifçe sıkıştırdı - sadece kalbinin daha hızlı atmasını, göz bebeklerinin genişlemesini ve nefesinin kesilmesini sağlayacak kadar. "Beni duyuyor musun, küçük güvercin? Eğer kendini ona *herhangi bir* şekilde teslim edersen... Onu öldürürüm. Sen izlerken çıplak ellerimle canını çıkarırım,

Sonra da cesedinin yanında seni becereceğim. Sana sahip olamaz.. olacak *asla* sahip olamayacaksın."

Parmaklarını kapattı, kadının hava akışını kesti ve ona sahip olduğu her şeyi verdi. Sabah kalçaları ağrıyacaktı ama bunu istiyordu... onu kendisiyle birlikte taşımasını, içinden çekildikten sonra bile onu hissetmesini istiyordu. Onun bakışlarını tuttu, gözlerinde kabaran, damarlarında sıkışan ve parmaklarına karşı saf bir arzu ritmi atan duyguların, zevkin ve acının çalkantılı yapısını izledi. Daha sert bastırdı, kızın gözlerinde gördüğü korkuyla beslenirken kendi nefesi de kesik kesik geliyordu; kızın yaşadığı o kısa şüphe anında, adamın onu bırakıp bırakmayacağını ya da kıskanç bir öfkeyle boğup boğmayacağını merak ediyordu.

Onu serbest bırakmadan önce, doruk noktasının ilk çırpınışlarını, vücudunun altında şiddetle titrediğini hissedene kadar bekledi.

"Nefes al," diye emretti.

Derin bir nefes alırken aynı anda kılıfı da onun etrafında sıkıştı. Sonra parçalanmaya başladı, amcığı adamın etrafında titreşirken vücudu onun altında sarsılıyor ve titriyordu. Ona yapıştı, parmakları saçlarını sıkıyor, kafa derisini acıtıyor ve omurgasından aşağıya daha da fazla ısı gönderiyordu.

Daphne'yle birlikte o da çözülüyordu, itiş gücü azalıyor, nefes almakta zorlandıkça göğsü yanıyordu. Tüm dünyası Daphne'ye daraldı, gözlerinde yaşlar, yanaklarında bir kızarıklık, zevkini inlerken ve adını söylerken dudakları ayrıldı.

Ona bakarken, onu Robert'ın altında, bacaklarını açmış ve güzel vücudunu ona sunarken hayal etti. Kocası, onunla şefkat ve özenle sevişecek bir adam... ve Adam'ın sahip olduğu kısımlarına asla dokunmayacaktı. Onun bebeğiyle birlikte büyüdüğünü, elbisesinin içinden şişmiş karnını ovalarken gülümsediğini ve mutlu olduğunu hayal etti.

İçindeki her şey bu fıkre karşı isyan etti, doruk noktası yaklaştıkça gevşemek yerine ona daha sıkı sarıldı - onu itmek yerine yakınında tuttu.

"Benim," diye inledi, taşakları kasılırken, sikinin içinden ısı ve ateş girdapları gönderdi.

Hiç bitmeyen bir gelgit gibi hissettiren bir şekilde ondan ve onun içine fişkırdı. Sıcak ve ıslak, onu doldurdu, kalçalarını pompaladı ve her damlayı açık ve savunmasız vücuduna aldığından emin olarak kendini kuruttu.

Sonra onun üzerine yığıldı, kollarını ona doladı ve hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onu kendisinden alamayacağı bir yere, yakınına topladı.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Daphne uyandı, atmosferdeki ani bir değişiklik derin uykusunu böldü. Ne olduğundan emin değildi ama gözlerini bir kez açtığında, oda hâlâ oldukça karanlık olmasına rağmen bir daha kapatamadı. Belli ki uzun süre uyumamıştı, çünkü ay en yakın pencerenin dışında belirmişti ve Adam'ın işkencesinin etkilerini hâlâ hissedebiliyordu. Kıcı şeytan gibi zonkluyor, kanalı şişmiş ve Adam'ın iddialarına doymuştu. Uyluklarının içi hâlâ Âdem'in tohumuyla kaygandı.

Onunla işi bittiğinde, yataktan kalkıp üstünü başını temizleyecek, kıyafetlerini giyip ondan olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde kaçacak gücü kendinde bulamadı. Bu yüzden, orada öylece uzanmış ve adamın onu yatak örtülerinin altına sokmasına izin vermişti. Sonra adam arkasına geçmiş, bir koluyla beline sıkıca sarılmış ve onu sahiplenmişti. Londra'ya döndüğünden beri ilk kez, daha önce onu her sabah soğuk terler içinde uyandıran türden rüyalar görmeden, mışıl mışıl, huzur içinde uyumuştı.

Ne de olsa artık canavarını hayal etmesine gerek yoktu... onunla aynı yatakta yatarken, koca bedeni fırtınaya karşı bir sığınak gibi etrafında kıvrılmışken olmazdı. Kendi yarattığı bir fırtına.

Kesinlikle deliydi. Adamın kollarına uzanıp yaptıklarını, söylediklerini, Robert'la ilgili tehditlerini kabul edebilmesinin tek nedeni bu olmalıydı. Normal bir kadın onun kabalığından iğrenir, onunla evlenirse Robert'i öldüreceğini söylemesinden korkardı. Oysa onun bir parçası... ruhunun karanlık dehlizlerinde sakladığı parçası, böylesine ilkel bir şehvetten zevk alıyordu. Tırmalanan bir kedi gibi geriliyor, sırtını kamburlaştırıyor ve böyle bir delilik noktasına kadar istenme düşüncesiyle zevkle mırıyordu.

Cinayet. Adam bir başkasının ona sahip olmasını engellemek için cinayet işlemeye hazırды. Şimdi bile, vücudundaki acıya rağmen, kendi şehvetinin işaretleri yüzeye çıkmaya başladı - meme uçları sıkı tomurcuklara dönüşüyor, amcığı onu tekrar içinde istemekten sıkılıyordu. Kendi nemi, adamın geride bıraktıklarıyla karışarak yolu kayganlaştırdı.

Sırt üstü dönerek, adamın yaptıklarını hatırlayınca derin bir iç çekti. O kadar kendinden geçmişti ki, adam içine oturup cesaretini ortaya döktüğünde, içini sahiplenme ve yaşamla doldurduğunda itiraz bile etmemişti.

Şu anda bile hamile olabilir miydi? Bu düşünce onu korkutuyordu. Eğer onun çocuğunu doğurursa, o zaman onu, Adam'ı ve Bertram'ı birbirine bağlayan bir ip daha olacaktı... ikisinden birinin diğerinden intikam almak için kullanabileceği yeni bir yol.

Hamile kalsa da kalmasa da, ikisinden de uzaklaşması gerekiyordu - Londra'dan ve *tonlarca* hor görülmekten. İkisi isterlerse burayı savaş alanı olarak kullanabilirlerdi ama çapraz ateşte durup kendisini yok etmelerine izin verirse lanetlenirdi. Londra'ya gelmek sadece Adam'ın Dunnottar'da kalacağını düşündüğü zaman iyi bir fikir olmuştu... ailesine karşı olan kan davasının nihayet sona erdiğini düşünmüştü.

Yatakta döndüğünde yanındaki boşluğu gördü. Çarşafklar artık sıcak değildi ama yine de Adam'ın kokusunu taşıyorlardı. Doğruluk odanın etrafına baktı ve sıcak tutmak için ocakta bir ateş yakıldığını gördü ama Adam'dan hiçbir iz göremedi.

Belki de onu uyandıran buydu, havadaki değişim ona yanındaki yatağın artık boş olduğunu söylüyordu. Tekrar uyumalı, şafakta yola çıkmak için gücünü toplamalıydı. Eve dönüp seçenekleri üzerinde düşünmesi, geleceğe yönelik rotasını çizmesi gerekiyordu.

Ancak, bir şey onu yorganı vücudundan uzaklaştırmaya, yataktan kalkmaya ve giysilerini aramaya itti. Adam'ın kalçalarını cezalandırmak için kullandığı deri askıların üzerinden geçerken ürperdi ve gözlerini onların halıya kıvrılmış büyüleyici görüntüsünden ayırdı. Hiçbir şeyin Adam'ın elinin hassas etine vurmasından daha eziyetli olamayacağını düşünmüştü ama Adam dün gece onun yanıldığını kanıtlamıştı.

Yakınlarda elbisesini bulup hızla içine girdi ve yardım almadan elinden geldiğince arkadan bağladı. Bu odayı ana süite bağlayan kapıya bakarak kaşlarını kırıştırdı, öfkesinin sisi azaldığı için önceki gece yaşananları daha net hatırlıyordu.

Olivia ile kal... afyon yok.

Adam'ın bu sözleri Niall'a söylediğini gerçekten duymuş muydu? Belki de Olivia yan odadaydı ve Adam kız kardeşine göz kulak olması için onu bırakmıştı.

Küçük alanı geçip kapıya gitti ve yavaşça düğmeyi çevirerek paneli dikkatlice itip açtı. Yumuşak gıcırtı odanın ötesindeki sessizliği neredeyse hiç bozmadı ve daha aralıktan bakmadan Adam'ın odada olmadığını anladı. Adam'ın somut varlığı yoktu ama ocaktaki ateşin ışığı ile dışarıdaki ay ışığının karışımı yatağı paylaşan iki bedeni aydınlatıyordu.

Gömleksiz ve sırtüstü yatan Niall'ı görünce kalbi acıyla sıkıştı, Olivia'nın hafif vücudu onun yanına doğru çekilmişti. Olivia'nın üst bedeni o iri göğsün üzerine yayılmış, koyu renk saçları omzuna dökülmüş, bir tutamı çenesindeki kirli sakala yapışmıştı.

Daphne'nin hatırladığından daha solgun görünüyordu, küçücük bedeni Niall'ın iri bedenine göre daha da küçüktü. Bileklerine ve kollarına sarılmış beyaz keten şeritler Daphne'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. Yaralanmış mıydı? Bu Londra'daki varlığını açıklıyordu. Eğer bir şekilde yaralandıysa, Dunnottar'ın hizmetkârlarının onu buraya, kendisine bu kadar iyi bakan adamlara yakın olabileceği bir yere getirmek istemeleri mantıklı olurdu.

Kapıyı yavaşça kapatarak geri çekildi ve ters yöne, koridora açılan kapıya doğru ilerledi. Koridora adımını attığı anda duyduğu müzik sesi Adam'ın evdeki konumunu ele veriyordu. Bu katın altındaki evin en büyük salonunda, annesi müzikallere ev sahipliği yaptığında sık sık çalınan enstrümanlar bulunuyordu. Adam'ı orada bulacağını biliyordu, elleri piyanoforte ile o unutulmaz melodiyi yapıyordu.

Merdivenlere hızla ilerledi, koridorlardaki soğuk onu odayı aramaya itti. Eğer odada Adam oturuyorsa, mutlaka bir ateş yakılmıştır.

Aralık duran kapının önüne geldiğinde Daphne ışık, sıcaklık ve bilinmeyen bir bestenin nağmeleri tarafından odanın içine çekildi. Müzik kalbini sızlattı ve boğazını daralttı, Adam'ın söylemediği her şeyi duyduğunda içinde binlerce isimsiz duygu kabardı; ona asla yüksek sesle itiraf edemeyeceği şeyleri. Onun işkencesi. Acısını. Kederini.

Kadın yaklaşırken sırtı kaskatı kesildi, onun varlığına verdiği tek tepkiydi bu. Sanki onu, kızın onu hissettiği kadar içgüdüsel olarak hissediyor, kız odaya girdiğinde ya da çıktığında odanın havasındaki değişikliği fark ediyordu. Yine de oynamayı bırakmadı, başını çevirip ona bakmadı bile.

parmaklarının tuşların üzerinde hafiflik ve zarafetle hareket edişini izliyordu.

Dunnottar'ın müzik odasında birlikte geçirdikleri anlar bir anı seli halinde gözünün önüne geldi; birlikte oynayarak geçirdikleri saatler, onu halının üzerinde perişan ettiği gece, onu piyanosunun üzerine yatırıp becerdiği zamanlar. Bu anılara renk katan düşkünlüğe, İskoç şatosunda sahip oldukları huzur ve yalnızlığa duyduğu özleme engel olamıyordu. O zamanlar her şey daha kolaydı, Londra'daki varlığının tüm imaları ve haklarında dönen dedikodular olmadan.

Belki de onu piyano sehпасının yanında dizlerinin üzerine çökmeye iten şey buydu - ki bu sehpa adamın tüm genişliğini kaplıyor, ona yer bırakmıyordu. Başını onun kalçasına yaslamasına ve kollarını baldırına dolamasına neden olan da buydu, hayata sımsıkı tutunup gözlerini kapadı. Müziğin içinden akmasına izin verdi, incinmiş tüm parçalarına dokunup iyileştirdi, ruhunu sular altında bıraktı ve Adam'ın güçlü özünün karanlık örtüsüyle ıslattı. Onun deliliğinde huzur, tuzağında rahatlık buldu. Adamın bedeni onun dokunuşuyla gevşedi, sert kalçasındaki gerginlik yanağını koyduğunda eriyip gitti, sahibinin ilgisini arayan bir kedi gibi pantolonunun kumaşına sürtündü.

Çalmayı bitirene kadar ona vermedi, müziğin son akorları gölgelerin içinde eriyip gitti ve onları rahatlatıcı bir sessizlik içinde bıraktı. Ancak o zaman eli başının üstüne indi, parmakları saçlarını okşayarak bir kulağının arkasına sıkıştırdı. Adam parmaklarını çenesinde gezdirirken yüzünün yan tarafında adamın bakışlarını hissetti, sanki teninin onunkine değmesinin tadını çıkarıyormuş gibi tekrar tekrar.

"Olivia'yı gördüm," diye fısıldadı. "Ana süitte. Ben... Ben bilmiyordum, Adam. Çok... özür dilerim."

Ona eziyet ettiğinde, ona kendi zalimlik markasını bile asla başarısız olmadı - her zaman ona süründü, her zaman affetmesi için yalvardı. Çünkü ona yaptığı şeyler onun acıyla başa çıkmasının tek yoluydu... her zaman geriye dönüp baktığında gördüğü bir şeydi bu. Kapısına dayanmış, ona suçlamalar ve hakaretler savurmuş, eve döndüğünde kız kardeşinin geldiği haberini aldığını bilmiyordu. Onu gördüğünde, ona savurduğu hakaretleri duyduğunda neler hissetmiş olmalıydı.

İçindeki suçluluk duygusu çalkalanarak bacağına daha sıkı sarılmasına neden oldu.

"Bilmiyordun," diye mırıldandı yanıt olarak, hâlâ ona dokunuyor, yanağını, saçlarını, kulağının kabuğunu okşuyordu.

O tekrar konuşana kadar uzun bir süre daha sessiz kaldılar.

"Bunu kendi kendine yaptı," diye fısıldadı, sesi alçaktı ve karanlıkta işkence çekiyordu. "Kollarındaki kesikler. O... ölmek istediğini sanmıyorum ama... ölebilirdi."

Alnını kırıştırdı, ona baktı ve gözlerini aradı. Adam ona bakmaktan kaçınıyor, gözlerini odanın diğer ucuna dikeyordu. Yine de, yerdeki pozisyonundan bile, karanlık derinliklerdeki kargaşayı gördü, kanında dolaştığını ve vücudunun en uzak noktalarına doğru aktığını hissetti.

"Şafak vakti bazı eşyalarınızı almaya göndereceğim," diye ekledi. "Mevcut koşullar nedeniyle, burada kalmanızın en iyisi olduğunu düşünüyorum... benim korumam altında."

Kanı dondu, omurgasından aşağı bir korku dalgası yayıldı. Ses tonu onu etkilemeyeceğini söylüyordu ve dün gece olanlardan sonra, tartışırca onu ne kadar zorlayabileceğinden korkuyordu.

"Adam..."

"Londra'nın erkeklerinin seni *satın* alabileceklerini düşünmelerine izin vermeyeceğim," diye tersledi ve sonunda ona baktı. "Anlıyor musun? Buna izin vermeyeceğim."

İç çekerek başını salladı. "Bir süre ortalıkta görünmeyeceğim."

Adam yine saçlarını okşadı ama kız bu hareketin içindeki ince tehdidi, adamın çenesini avucunun içine alıp yüzünü tutarkenki dokunuşundaki sertliği hissetti.

"Belki de kendimi yeterince açık ifade edemiyorum. Dedikodulara lanet olsun... hepsine lanet olsun. Sen buraya, bana aitsin ve burada kalacaksın. Dün akşam sana açıkça söylediğime inanıyorum ki seninle beyefendcilik oynamaktan bıktım. Tartışmayacağım ya da pazarlık yapmaya çalışmayacağım. Artık bu konuda hiçbir söz hakkın yok, küçük güvercin."

Adam'ın bu iddiası karşısında şok geçirdi ama yine de bir kısmı buna pek şaşırmadı. Adam'ın başkalarının zararına da olsa her zaman istediğini elde ettiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Eğer gitmeye kalkışırsa Adam'ın peşinden geleceğine tüm kalbiyle inanıyordu. Aklına ani bir düşünce geldi ve doğruldu, şaha kalkarak ondan uzaklaştı.

"Bu benimle ilgili değil," diye karşı çıktı, gözlerini ona dikerek. "Eğer burada kalırsam, o zaman herkesi ikna edebilirsin -Bertram'ı ikna edebilirsin-metresin olduğuma."

Ona bir kaşını kaldırdı. "En azından *tonun* yarısı öyle düşünüyor."

Ayağa fırladı, bacaklarına kan hücum ederken, derisi karıncalanırken ve ayakları zonklarken piyanonun kenarını kavradı. "Dün gece seni suçlamakla hata etmiş olabilirim ama söylediklerimin geri kalanı doğru. Bu sona ermeli, Adam. Buna daha fazla katlanamam. Bertram'a saldırmak için beni kullanmaya devam edemezsin."

"Yapabilirim," diye tersledi, yüzünü ona dönmek için bankta döndü. "Ve yapacağım. Bunun için kardeşini suçlayacaksın, küçük güvercin. Buraya ilk geldiğimde *senin* için geliyordum."

Başını sallayarak onun bakışlarından kaçındı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Adamın onu gerçekten önemseydiğini düşünmesine izin verdiği her seferinde... onu gerçekten kendisi için istediğini düşünmesine izin verdiği her seferinde, adam ona her şeyin Bertram'la ilgili olduğunu hatırlatacak bir şey yapıyordu, her şey onu ağabeyine karşı kullanabileceği uygun bir araç olarak yanında tutmakla ilgiliydi.

"Hayır," diye yanıtladı. "Bu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı. Sadece sen ve Bertram'la ilgiliydi. Senin için hiçbir şey olmadığımı açıkça belirttin... sadece bir amaç için bir araç. Bana sahip olmaktan hoşlanıyorsun çünkü bu her zaman avucunun içinde ondan bir parça olduğu anlamına geliyor... istediğin zaman tek bir hareketle ezebileceğin bir parça."

Ayağa kalktı, siniri çenesini sıkıyordu, gözleri yeşil ve kehribar rengi ateş dilleriyle alev alev yanıyordu. Elini tutarak onu kendine doğru çekti, bileğini büktü ve avucunu kasıklarına dayadı. Aletinin eline değen kabarıklığı kadının içinde küçük bir heyecan yarattı. Adam sıcak ve sertti, yıkıcı bir güç ve vaatle zonkluyordu.

"Gerçekten *Bertram*'ın *bununla* bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı, bakışları ağırlaşmıştı. "Son üç aydır onun yüzünden kendimi delirttiğimi mi düşünüyorsun... seni yatağında, altımda, dizlerimin dibinde istediğim için zar zor düşünebilirken?"

Sözleri, bakışlarının yoğunluğu, geri adım atmayı reddetmesi, elini sikine dayadığı yerden çekmesi, kadının duraksamasına neden oldu. Ona duyduğu şehvetin kanıtı inkâr edilemezdi. Ve yine de...

"Seçimini yap," diyerek çenesini kaldırdı ve onun meydan okumasına kafa tuttu. "Bana sahip olabilirsin ya da intikamının peşinden gidebilirsin. İkisine birden sahip olamazsın Adam, sonsuza kadar olmaz... birindeki hakimiyetini kaybetmeden olmaz. O yüzden seç."

Bakışları duraksadı, çenesi meydan okumasına karşılık verirken eli bileğinin etrafında sıkılaştı. Adam daha yakına eğilirken burun delikleri alevlendi ve kızın görüş alanını onun ötesinde hiçbir şey göremeyeceği şekilde daralttı.

"Kız kardeşim neredeyse kendini öldürüyordu," diye homurdandı. "Bu ilk kez olmuyor. Yeğenim babasının kim olduğunu bilmiyor ama bir gün sorduğunda, yeterince uygun bir cevap bulmak zorunda kalacağım... ve o zaman bile, sadece gerçeği talep edecek yaşa gelene kadar yeterli olacak. Niall, onu hak ettiği şekilde sevecek yeteneklere sahip olmayan bir kadının hayaletine aşık. Hiçbiri bir daha eskisi gibi olmayacak... ve sen beni sorumlu adamı yok etmekle sana sahip olmak arasında bir seçim yapmaya mı zorlayacaksın?"

Ses tonundaki zehir, sözlerindeki sert ısırik gözlerini yaktı. Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordu ve hançeri kalbinin daha da derinlerine sapladı.

"Evet," diye fısıldadı, onu zorlayarak, bir şekilde kendisine kanıtlamasını talep ederek sadece kendine zarar verdiğini bilse bile -herhangi bir şekilde- sadece *onu* istediğini. İntikamından başka bir şey için ona ihtiyacı olduğunu. "Seç, Adam. Beni mi... yoksa onu mu?"

O kadar uzun süre sessizce ona baktı ki, nefesini tutmaktan neredeyse bayılacaktı, son darbeyi indirmesini, kalbini söküp yemesini bekledi.

Hemen cevap vermediğinde, neredeyse umutlanmasına, cevabını duymak için eğilmesine izin verdi, bir kez olsun... sadece bir an için, onu seçmesi için dua etti. Uzun sürmese bile... fikrini değiştirse bile... bu bir yalan olsa bile.

"Sanki gerçekten bir seçeneğim *varmış* gibi benden taleplerde bulunuyorsun," diye mırıldandı, elini bıraktı, sanki onu yakmış gibi fırlatıp attı. "Bu o, küçük güvercin. Seçme şansım olsaydı bile, o olurdu... çünkü dinlenmeyeceğim, kalan her şeyiyle ödeyene kadar dinlenemem."

Piyano sehпасına çöktü ve gözyaşlarını görmesin, onu ne kadar derinden yaraladığını anlamasın diye gözlerini kaçırdı. Çünkü ona ondan nefret ettiğini söylediğinde bile, kendini inandırmaya çalıştığı yalan kadar yalan olduğu ortaya çıkmıştı - varlığının her zerresiyle onu arzulamadığı düşüncesi.

Sesi yine bir kırbaç şaklaması gibi kızın üzerine geldi.

"Ama seçim yapmayacağım," diye devam etti. "İntikamımı istiyorum ama seni de istiyorum... ve ikisine de sahip olacağım. Kalıyorsun ve bu iş burada bitiyor. Gitmeyi dene... İstersen beni test et. Sonucu beğenmeyeceksin."

Tek bir kelime daha etmeden ya da ona doğru bakmadan, salonun kapısından gürleyerek girdi ve onu orada yalnız bıraktı.

Kirpiklerine yapışan gözyaşlarını silerken, nefesinin altında bir yemin mırıldandı ve aptal olduğu için kendine lanet okudu. En başından beri, eğer izin verirse bu adamın onu yok edeceğini biliyordu; yine de kendini onun ellerine teslim etmekten, onun iradesine ve arzularına boyun eğmekten vazgeçemiyordu, sadece parçalanmak ve öfkesinin kalıntıları içinde yatmak için.

Ondan kaçmanın bir yolunu bulsa bile, asla gerçekten özgür olamayacağını en ufak bir şüphe duymadan bu şekilde biliyordu.

Daphne merdivenlerden yukarı, bir zamanlar annesinin odası olan yere çıkıp yatağına döndüğünde daha ne kadar uyuyacağından emin değildi. Adam'la yüzleşmesi onu çok yormuştu... duygusal olarak tükenmiş ve o kadar bitkin düşmüştü ki gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Bu yüzden, indirdiği göz kapaklarının arasından güneş gözlerini yakana kadar, yatak odasının pencerelerinden gelen sesler onu kendine getirene kadar uyudu. Kaşlarını çattı ve etrafını ve dışarıdan gelen sesleri anlamlandırmaya çalışarak soluk gözlerini kırıştırdı.

Bu odada, ailesinin satmak zorunda kaldığı evde olmak tuhaftı. Her şey hatırladığı gibiydi, yeni sakinleri tarafından çoğunlukla dokunulmamıştı.

Yataktan çıktı, önceki gecenin ve sabahın erken saatlerinin kargaşasına rağmen kendini şaşırtıcı derecede yenilenmiş hissediyordu. Gözlerini ovuşturduktan sonra, Adam'ın odaya dönüşünü ve gidişini işaret eden ince değişiklikleri fark etti. Yerde bıraktığı giysi artıkları temizlenmişti - deri askılar da dahil olmak üzere. Lavabo onun için hazırlanmış gibiydi; leğen doluydu ve etrafında çeşitli şişeler ve vardı. Bir yığın temiz çarşaf onun kullanımını bekliyordu.

Orada burada başka ufak tefek dokunuşlar da fark etti; sabahlığı paravanın üzerine atılmıştı, okuduğu bir yığın kitap pencerenin yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Hepsinden önemlisi... odanın ortasında, yerde duran büyük bir sandıktı. *Onun* sandığı.

Yaklaştığında, giysileriyle dolu olduğunu görünce midesi bulandı. Tıpkı söz verdiği gibi, eşyaları için birini göndermişti. Sandığı karıştırırken elleri titredi, çok çeşitli giysiler buldu - hemen hemen her olasılığı karşılamaya yetecek kadar. Tıpkı Dunnottar'da geçirdiği süre boyunca onu giydirenken olduğu gibi titiz davranmıştı.

"Ah, leydim!" diye cıvıladı odanın öbür ucundan bir ses. "Uyanmışsınız!"

Başını kaldırdığında Maeve'in kapıda durduğunu gördü, gülümsemesi parlaktı, ellerini göğsünde birleştirmişti. İçinde bulunduğu koşullara rağmen, İskoçya'da geçirdiği süre boyunca leydisinin hizmetçiliğini yapmış olan bu kadını gördüğü için mutluydu. Maeve kollarını açmış ona doğru koşarken ayağa kalktı. İkisi kucaklaştı ve Daphne'nin içinde bir şeyler koptu, uzak tutmaya çalıştığı duygular bastırabileceğinden daha hızlı bir şekilde yüzeye çıktı. Ne olduğunu anlayamadan ağlamaya başladı; yüzünü hizmetçinin omzuna gömerken vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Maeve ona sarıldı, saçlarını okşadı ve rahatlatıcı sözler mırıldandı, Daphne'nin içini dökmesine izin vermekten memnun görünüyordu.

"İşte, işte leydim," diye fısıldadı. "Biliyorum... her şey çok zor oldu. Sanırım en çok da sizin için. Hayal bile edemiyorum."

Başını sallayarak hıçkırdı, her şeyi içine atmaya, bastırmaya çalıştı. Maeve'in sorunlarını duymaya ihtiyacı yoktu; hele de Daphne Olivia'ya bakanın... o üzücü olaydan sonra onu Adam'a getirenin kendisi olduğundan şüphelenirken. Sorumlu olduğu kişiyi kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olduğu için kendisi de perişan olmuş olmalıydı.

Yine de, diğer kadının gözlerine baktığında, yüklerini bir başkasının ayaklarına bırakma dürtüsüne engel olamadı. Adam'la arasındaki bu bağı, onları birbirine bağlayan bu karmaşık acı ve intikam ağını anlayan biri.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Maeve," dedi kısık sesle, kendi gözyaşlarını kurutmaya çalışarak. "Her şey çok ... ne yapacağımı bilmiyorum."

Hizmetçi başını sallayarak ve ona sempatik bir bakış atarak omzunu sıvazladı. "Biliyorum. Neden yapabileceğimiz şeylerle başlamıyoruz? Şeyler

sıcak bir banyo ve bir şeyler yedikten sonra daha az karışık görünecektir."

Midesi yemek düşüncesine isyan etti ama banyo kulağa cennet gibi geliyordu. Adam'ın ona yaşattıklarından sonra, uzun ve sıcak bir banyo kendini yeniden bütün hissetmesini sağlayacaktı.

"Pekâlâ," diye yumuşadı, zoraki bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim Maeve."

Hizmetçi ona gülümseyerek mahremiyet perdesine doğru hafifçe itti. "Sen o elbiseyi çıkar ve sıcak tutan sabahlığını giy... Ben banyoyu hazırlayacağım. Göreceksiniz leydim, kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz."

Daphne hiç düşünmeden Maeve'e itaat etti, hem onun varlığına hem de kontrolü bu kadar kolay ele almasına minnettardı. Zihni öylesine karışık ki, çalkantılı düşüncelerinin ötesini zorlukla düşünebiliyordu, bir yılan yuvası gibi zihninin etrafında sürünüyordu.

Adam onu hamile bırakmış olabilir.

Kardeşi onu bir fahişe olarak tüm *tona* ifşa etmişti.

Olivia kendi canına kıymaya çalışmıştı.

İki adam arasındaki bu savaş, ortasında sıkışıp kaldığı bu savaş, kendini kurtarmak için bir şansı olmadan önce bitmeyebilirdi - kendini yok edilmekten kurtarmak için.

Adam onu köşeye sıkıştırmıştı ve şimdi onu kapana kısırmış, bırakmayı reddediyordu.

Ve onun çocuğunu taşıyor olabilir.

Düşünceler yüzüyor, zihninin köşelerini dövüyor, birbirlerine çarpıyor ve tahribat yaratıyordu. Bu zehirli bir kombinasyondur ve her şeye bir anlam vermeye çalışsa da -her şeyi yoluna koymanın bir yolunu düşünse de- başarısız oldu. Olaylar ne şekilde gelişirse gelişsin, katliam ve acıyla son bulacaktı. Bu durumdaki bir çocuk için nasıl bir son olabilirdi ki? Ona sahip olmak için intikam arayışını bir kenara bırakacak kadar onu önemsemeyen bir adamla kurduğu bağın yarattığı bir çocuk için?

Elbisesini çıkarıp ağır damasko bornozun içine girdiğinde, istediği tek şeyi verseydi ona ne isterse verebileceğini şaşırtıcı bir netlikle fark etti. Onu sevmesi bile gerekmiyordu, bunu yapabileceğini hiç sanmıyordu. Ama onu önemsediyini gösterebilirse... onu kardeşini yok etmek istediğinden daha çok istediğini gösterebilirse... belki de ona istediğini verebilirdi. Belki de kendisinin onun olmasına izin verebilirdi; korumak, kullanmak ve kirletmek için onun.

Perdenin arkasından baktığında, birkaç uşanın Maeve'in gözetiminde bakır küveti odaya taşımaya yardım ettiğini gördü. Küvetin dolmasını beklerken, bir an için kesilen ama şimdi yeniden canlanan sesler onu en yakın pencereye doğru çekti. Perdeyi çekip bahçevanın çeşit çeşit çiçekler yetiştirdiği aşağıdaki küçük avluya bakarken gülümsemekten kendini alamadı. Adam onun incelemelerine aldırmadan küçük alanda oradan oraya koşturuyor, tiz kıkırdamalar ve çığlıklar atarak elinden kaçan küçük kızı kovalıyordu.

Pencerenin pervazına çöktü, orada tünedi ve Serena'yı Adam'la birlikte izlerken başını cama yasladı, aralarındaki açık sevgi göğsünü ağrıtıyordu. Adam hâlâ bildiği canavarın her bir parçasına benziyordu; iri, heybetli, yarı giyinik ve saçları dağınık dalgalar halinde sırtından aşağı sarkan ahlaksız. Küçük kızı kovalarken bile hırlıyor ve kükrüyordu, çaresiz bir genç kızın peşindeki bir tür canavar gibi davranmak için çok fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu.

Yine de başka şeyler de gördü. Avlunun sağ tarafındaki, takılıp yaralanmasına neden olabilecek engebeli taşlardan onu bilerek nasıl uzaklaştırdığını. Sonunda onu yakaladığında tutuş şekli çok dikkatliydi, elleri çok değerli bir şeye dokunmak için nazikti ama de onun tüm ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlüydü. Onu havada salladığında çocuk ciyaklıyor ve gülüyordu, onu düşürebileceğinden asla korkmuyor gibiydi. Bu tür bir inanç ancak ona bakarak geçirdiği yıllardan gelebilirdi, onu barındırmak, korumak ve ona isteyebileceği her şeyi vermek için ona güvenilebileceğini eylemleriyle kanıtladı.

Adam'ın Serena'yı omuzlarına alıp avluda dört nala koşturmasını, onu çılgınca daireler çizerek döndürmesini, kahkahalarının pencereden ona doğru çınlamasını izlerken bir damla gözyaşı daha yüzünü ıslattı. Adam'ın omuzlarında oturan ve kollarını gökyüzüne doğru açan küçük kızın ne kadar şanslı olduğu, Daphne gibi biri Adam'ın kalbini ne kadar kolay kapıldığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Maeve onun yanında belirdi, elini tuttu ve pencereden çıkmasına rehberlik etti. Bakışlarını amcası ve yeğeninin iç açıcı görüntüsünden ayırarak küvete gitti, duyuları buharlı suyu koklamak için kullanılan yağlarla doldu. Daha adımını atmadan kasları gevşemeye başladı, lavantanın rahatlatıcı kokusu sarsılan sinirlerini yatıştırmak için uzun bir yol kat etti.

Hizmetçi kızın sabahlığını çıkarmasına yardım etti ve Daphne'nin cildinde hâlâ izleri olan hafif yaraları fark ettiyse de bir şey söylemedi. Onu küvete götürüp saçlarını sıcak ve güzel kokulu suyla ıslatmasına yardım ederken de hiçbir şey söylemedi.

Daphne rahatlayarak iç çekti, küvetin arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Maeve'in bakımına boyun eğdi, kasları sıcak suyun ve hizmetçinin cildini keseleyen hünerli ellerinin yardımıyla gevşedi. Sessizce çalışmaktan memnun görünüyordu, Daphne'nin banyonun tadını çıkarmasına izin verdi, saçlarını yıkayıp durularken ve yumuşak bir bezle yüzünü nazıkçe temizlerken bir şarkı mırıldandı.

Daphne'nin arkasına yerleşip ıslak saçlarındaki karışıklığı tarakla düzeltmeye başlayana kadar konuşmadı.

"İyi ki geldiniz leydim," diye mırıldandı, Daphne'nin huzurunu bozmak istemiyormuş gibi sesini alçak tutarak. "Efendi bunu asla kabul etmezdi... ama inanıyorum ki size ihtiyacı vardı."

Gözlerini açtı ve odanın diğer ucuna, az önce oturduğu pencereye baktı, artık onu göremese de Adam'ın diğer tarafta olduğunu biliyordu.

"Bu fikre nereden kapıldın?" diye mırıldandı.

Kendi 'ihtiyaç' tanımının Maeve'inkiyle uyuşmadığını hissediyordu. Elbette, kardeşine karşı kullanabileceği bir araç olarak ona *ihtiyacı vardı*. Başka ne vardı ki?

Hizmetçi, tarağı Daphne'nin saçlarında dikkatle gezdirirken, "Onu hâlâ bizim gibi tanımaya çalışıyorsun," diye cevap verdi. "Ama işler kötüye gittiğinde seni yakınında tutmak istediğini hiç fark etmedin mi? Dün gece Leydi Olivia'nın bu kadar kötü yaralandığını görmenin onu nasıl bir duruma sokacağından korktum. Sizin burada olmanız... eminim bu sabahki iyi ruh halinin sorumlusu budur."

Daphne homurdanarak doğrulup Maeve'in gözlerinin içine bakacak şekilde vücudunu çevirdi. "Ya da belki de benim aracılığımla kardeşime saldırmanın başka bir yolunu keşfetmiş olmasıyla daha çok ilgisi vardır."

Maeve tarağı bir kenara bırakıp içini çekerken bakışlarında ağır bir acıma duygusu vardı. "Anlamalısın... Efendi gibi adamlar... onlar diğerleri gibi değildir. Sert ve kabadırlar çünkü öyle olmak zorundadırlar, çünkü sevdiği herkes öldüğünde ya da seni sevmesini istediğin insanlar seni sadece küçümsediğinde hayatta kalmanın tek yolu budur. Ve sonra, *sen* gelirsın ve ona bir şeyler hissettirirsin. Hissetmek istemediği şeyler, ama o

kendine yardım edemiyor. Siz Dunnottar'dan ayrıldığınızdan beri perişan halde leydim, bana inanmalısınız."

"Yani buraya beni de kendisi gibi mutsuz etmek için mi geliyor?" Daphne meydan okudu. "Bu mudur yani?"

Hizmetçi başını salladı, gözleri geniş ve yalvarırcasına bakıyordu, sanki Daphne'nin anlamasına ihtiyacı varmış gibi. "Sadece onunla savaşmaya devam ettiğin için mutsuzsun. Eğer ona sadece-"

"Ona neyi vereyim?" diye araya girdi, sesi giderek yükseliyordu. "Benden geriye kalan birkaç parçayı, onları da yok edebilsin diye mi? Kalbimi, onu avucunun içinde ezebilsin diye mi? O seçimini yaptı, Maeve. I ..."

Söndü, öfkesi oluştuğu gibi hızla bedenini terk etti. Kalbi karnındaki çukura gömüldü.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Belki benim söz konusu olduğumda kendine engel olamıyor... ben de onun için aynı şeyi düşünüyorum. Ama ondan istediğim şeyleri bana asla veremez; hele Bertram'ın çöküşünün peşinden gitmeye bu kadar kararlıyken. Anlamıyor musunuz? Onu sevmek için kendime izin veremem... onu sevmek kesinlikle benim sonum olacakken olmaz."

Maeve kaşlarını çattı, yüzündeki üzüntü ifadesi hayal kırıklığıyla savaşıyordu. Daphne'yi uzun bir süre sessizce inceledikten sonra başını salladı ve bir kez daha iç geçirdi.

"Belki de haklısın," dedi, Daphne'nin sözlerini kabullenmiş görünüyordu. "Sadece ummuştum... Düşünmüştüm.. Ne düşündüğümün bir önemi yok, değil mi? Size bunlardan bahsettiğimi unutun leydim."

Maeve işine geri döndüğünde Daphne kaşlarını çattı, tekrar sessizliğe gömüldü ve Maeve onun küvetten çıkmasına yardım edip giyinmesini sağlarken göz temasından kaçındı.

Kadın ondan ne yapmasını bekliyordu? Kendi çıkarları için onu yok edecek bir adama olan aşkını itiraf etmesini mi? Maeve, Adam'ın onun üzerinde çok fazla güce sahip olduğunu anlamıyor muydu? bir kenara atmadan ve açtığı yaralardan kan kaybından ölmeye terk etmeden önce içini parçalayacak ve en savunmasız kısımlarını ortaya çıkaracak güce. Ondan asla kurtulamayacaktı.

Hizmetçi onu giydirmeyi bitirdikten sonra odadan çıktı ve iki süiti birbirine bağlayan kapıdan kaybolmadan önce Olivia'ya bakmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Bu odada, kendisini sadece hüzne sürükleyecek düşüncelerle kapalı kalmak istemeyen Daphne, Adam'ı aramaya çıktı. Ondan uzak durmak işleri daha da kötüleştirecekti ve eğer Adam'ın keyfi yerindeyken onunla yüzleşirse, belki onu ikna edebilirdi. Elbette, onu sonsuza dek burada tutmaya niyetli olamazdı. Bir noktada Olivia ve Serena'yı Dunnottar'a geri götürmek zorunda kalacaktı. O zaman onunla ne yapacaktı?

Sesleri takip ederek iki basamak indi ve avludan yeni gelmiş olan Adam ile Serena'yı koridorda hızla ilerlerken buldu. Küçük kız heyecanlı bir ciyaklamayla ona doğru koşarken Adam geride durdu.

"Daphne!" Serena kendini Daphne'nin bacaklarına atarak ve kollarını bacaklarına dolayarak haykırdı. "Adam Amca sen dinlenirken sessiz olmamız gerektiğini söyledi. Seni uyandırmadık, değil mi?"

Kumral saçlarından bir tutamı kızın yüzünden geriye doğru okşamak için uzanan Daphne gülümsedi. "Tabii ki hayır, tatlım. Bir süredir uyanıktım. Amcanla eğlenceli vakit geçiriyor musun?"

Serena geniş, kurnaz olmayan kahverengi gözleriyle ona baktı, tıpkı annesininkiler gibi, yürek parçalayıcıydı. "Ah, evet. Dışarıda oynamaktan yeni geldik. Eskiden bu evde yaşadığınızı ve bana oyuncakların nerede olduğunu gösterebileceğinizi söyledi."

Gözlerinde dans eden bir eğlenceyle öylece duran Adam'a bakmaya cesaret etti. Tekrar küçük yeğenine bakarak başını salladı.

"Elbette yapabilirim," diye cevap verdi. "Önce amcanla konuşmam için bana bir dakika ver."

Serena başını salladı ve onu serbest bırakarak koridorda zıpladı, sonra dönüp tekrar geri geldi. Daphne kızın halının desenini takip ettiğini, altın parçaların üzerinden atlayıp ayaklarını maviye basmaya çalıştığını fark edince kıkırdadı.

Başını kaldırdığında Adam'ın ona doğru geldiğini gördü, saçları darmadağınktı ve kıyafetleri dışarıdaki koşuşturmasından dolayı buruşmuştu. Adam'ın sinsi gülümsemesi karnının titremesine ve bacaklarının güçsüzleşmesine neden oldu. Adam ona doğru ilk kez yürüdüğünde olduğu gibi, kendini öldürülmeden önce takip edilen bir av gibi hissetmeye başladı.

Ona böyle hissettiremeyeceği bir zaman olabilir miydi? "İyi günler, küçük güvercin," diye mırıldandı, kızın sırtını kavrayarak boynunu ve alnını öptü. "Görüyorum ki eşyalarını bulmuşsun. Güzel."

Kadın adamın tutuşuyla gerildi ve boş yere ondan uzaklaşmaya çalıştı. Adam tutuşunu sıkılaştırdı, kadının omurgasından aşağı titremeler gönderdi ve onu hareketsiz hale getirdi. Adam bir gülümseme fırlatarak ondan Serena'ya ve tekrar ona baktı.

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandı, ağzı kulağına degecek şekilde başını eğdi. "Yeğenimizin önünde olay çıkarmamalıyız."

"Delirdin mi sen?" diye tısladı, Serena'nın duymaması için sesini alçak tutuyordu. "Beni burada esir tutamazsın, Adam."

Boynunun yan tarafına sokuldu ve bir gecelik kirli sakalıyla onu gıdıkladı. Nefesini içine çekerek onun kokusunu içine çekti, sonra teninde tüylerin diken diken olmasına neden olan bir iç çekişle nefesini bıraktı.

"Evet, küçük güvercin... Ben deliyim," diye fısıldadı. "Yoksa şimdiye kadar anlamadın mı? Seni istiyorum ve seni elimde tutuyorum. En iyisi bu fikre alışman ve işleri kendin için kolaylaştırman, ha?"

Başını sallayan kadın, adamın onu reddetmesini engellemek için elini daha da sıkmasıyla irkildi. "Beni her gün her saat izleyemezsin. İstersem bir yolunu bulabilirim."

Gözlerinin içine bakabilecek kadar arkasına yaslandı ve kıkırdadı, gözlerindeki yeşil benekler neşeyle dans ediyordu. "Evin her giriş ve çıkışı uşaklar tarafından korunuyor ve hepsi de benimle birlikte olmadığınız sürece dışarı çıkmınızı engellemek için açık talimatlarla donatılmış durumda. Gördüğün gibi küçük güvercin... Seni sürekli gözetim altında tutmama *gerek yok*."

Omzunun üzerinden avluya açılan kapıya doğru baktı ve tehdidinin kanıtını orada gördü. Ev halkıyla birlikte gelen uşaklardan biri olan James, kapının yanında pür dikkat duruyordu, bakışları sanki onları duymuyor ya da görmüyormuş gibi dümdüz ileriye sabitlenmişti. Aynı şeyi ön kapıda ve hizmetkârların girişlerinde de bulacağından hiç şüphesi yoktu.

"Şimdi," diye devam etti. "Benimle daha sonra münazara yapmak istersen, bunu yapmaya fazlasıyla hazırım ama şimdilik Serena'nın yakınlığından yararlanıp bu öğleden sonra onunla biraz vakit geçersen iyi olur. Çocuk odasını göstermek için sabırsızlanıyor."

Onu bırakarak koridorda ilerlemeye devam etti ve onu arkasına aldı. Yolda Serena'nın yanından geçerken başını okşadı ve merdivenlerde kaybolmadan önce ona 'Daphne için uslu durmasını' tembihledi.

Adamın gidişini izlerken dişlerini sıkı, peşinden gitme, onu yumruklama ve bu durumdan kurtulmayı talep etme dürtüsüne kapıldı.

Ev.

Ancak, Adam'ı bunun ona hiçbir şey kazandırmayacağını anlayacak kadar iyi tanıyordu... dün gece onu maruz bıraktığı türden daha fazla ceza dışında. Vücudu böylesine lezzetli bir işkence düşüncesiyle tepki verse bile, önceki akşamın etkisinden henüz kurtulamamıştı. Ayrıca, bu konuda aklını başına toplaması ve mantıklı olması gerekiyordu. Zamanını bekleyecek ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Sonra ne olacaktı? Ondan kaçmak için nereye gidecekti? Onu bulamayacağı, gidebileceği bir yer var mıydı?

Belirsizlikler kalbinin sıkışmasına neden oldu; yine de gülümsemeye zorladı ve sesine neşe katarak Serena'ya elini uzattı. Her seferinde bir adım atarak bunu çözecekti. Kurtulmanın bir yolunu bulacaktı, bu onu öldürse bile... çünkü kalbi onunla ne yapacağını bilmeyen bir adama karşı bu kadar açık ve savunmasız kalmak onu kesinlikle öldürecekti.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

ADam sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak kız kardeşinin yatakta titreyip kıvrınmasını izledi. Gün boyunca Niall'la nöbetleşe Olivia'nın yanında oturmuşlar, fırsat buldukça boğazına kaşıkla et suyu tıkamışlar, bir yudum su içmesi için onu ikna etmeye çalışmışlardı. Ama çoğunlukla, nöbetleri Olivia'nın acı çekmesini izlemekten, vücudu can attığı afyonun yoksunluk etkileriyle savaşıırken çaresizce yanında oturmaktan ibaretti. Daha düşük dozlara inmeyi, onu yavaş yavaş ilaçtan kesmeyi önermişti. Ancak Olivia aylardır olmadığı kadar aklı başında kaldı ve bunu kendi yöntemiyle yapması gerektiğinde ısrar etti.

Uzun zamandır kendisi için bir karar vermekten acizken, onun kararına saygı duymaktan başka çaresi yoktu. Güneş batmaya başlayıp akşam yaklaşırken, onun terden ıslanmış yüzüne baktı ve bir umut ışığı hissetti. Belki de bunca zaman sonra geri dönmek için savaşacak gücü bulmuş, elinden geldiğince yeniden kendisi olmaya çalışmıştı.

Oturduğu yerden kalkarak yatağa doğru ilerledi ve yavaşça onun yanındaki şiltenin üzerine çöktü. Kadın vücudunu ona doğru kıvrırdı ve dişleri gürültüyle takırdarken titreyerek gömleğini zayıf bir yumrukla kavramak için uzandı. Bir elini başının üzerine koyan adam, diğer eliyle komodinin üzerindeki kâseye uzandı. Soğuk sudan bir parça çamaşır aldı ve terini silmek için alnına götürmeden önce sıktı.

"Şşşt," diye mırıldandı, başını kucağına koyması için onu nazikçe hareket ettirdi. "Yanımdayım kelebeğim. Her şey yolunda."

Kadın ona karşı şiddetle sarsıldı ama adam yüzünü silmeye, saçlarını alnından geriye doğru düzeltmeye devam etti. Gözleri ona bakana kadar döndü ve genişlemiş gözbebeklerine rağmen, uzun zamandır görmediği kadar netti. Gülümsemeye zorladı ve ona tutunarak hareketsiz yatmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Titremeler onu çok kötü sarstığı için dinlenemiyordu.

Dişlerinin takırtıları arasında "Konuş benimle," diyebildi.

Kaşlarını çattı, hiçbir zaman anlamsız konuşmalardan hoşlanan biri olmamıştı. "Ne hakkında?"

Güldü, sesi çok titrediği için zayıf ve titrekti. "Herhangi bir şey... dikkatimi dağıtır."

Başını sallayarak odanın diğer ucuna baktı, hâlâ dalgın bir şekilde kızın saçlarını okşuyordu. "Pekâlâ. Serena burayı sevmişe benziyor. Daphne'yle birlikte evi keşfederken harika vakit geçiriyor. O yüzden kapınızın önünde oyalanması konusunda endişelenmenize gerek yok."

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. "D-Daphne? B-Bertram'ın kız kardeşi mi?"

bakarken kaşları çatıldı ve bunu ne zaman anladığını merak etti. Dunnottar'da Daphne'yle karşılaştığı birkaç seferde akli başında değildi ve Niall'la birlikte onları ayrı tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Alaycı bir şekilde homurdandı ve titreyen dirseğiyle onu dürttü. "Tıpkı Serena'ya benziyor... Bunu anlamak zor olmadı."

Adam iç çekti. "Affet beni kelebek. Anlayacağını düşünmemiştim. Daphne... Dunnottar'a cevaplar aramak için geldi ve ben de Bertram'dan intikam almak için onu kullandım. Sana yaptıklarının bedelini ödetmek için."

Olivia bir an için gözlerini kapattı, özellikle şiddetli bir sarsıntı onu sarstığında nefesi kesildi. Biraz sakinleşti ve tekrar ona baktı.

"Peki ya şimdi?" diye dürttü, tüm bunlar olmadan önce yaptığı gibi onun bakışlarını araştırdı. Onun en içteki düşüncelerini okuyabildiğini düşünmesine neden olan şekilde.

"Şimdi, onu elimde tutmak istiyorum," diye itiraf etti, onun incelemesinden kaçınmak için odanın diğer ucuna bakarak.

Küçük güvercinini düşündükçe, onun kendisine meydan okumaya devam etmesini, onu düşünmek istemediği bir seçim yapmaya zorlamaya çalışmasını düşündükçe hayal kırıklığı yumruğunu kıvırdı. İsteddiği şeyi istiyordu ve onun dokunuşuna, yakınlığına verdiği tepki, onun da bunu istediğini gösteriyordu. O halde neden özgür olmak istiyormuş gibi davranmakta ısrar ediyor, onu gerçekten anlayan birkaç kişiden biri olduğu halde ondan uzak kalmak için mücadele ediyordu? Şu ana kadar onu kalmaya ikna etmek için aklına gelen her şeyi yapmıştı ama yine de onu reddetmişti.

Gerçekten de ona bu konuda başka seçenek bırakmamıştı. Elini zorlamıştı ve şimdi canavar gibi davranıp onu kafeste tutacaktı. Kadının bu yüzden kendisinden nefret ettiğini söylemesi umurunda değildi... kadının dışarıda yalnız olmadığını, erkeklerin onu avladığını düşünerek biraz daha rahat nefes alabilecekken

Hakkında çıkan dedikodular yüzünden kolay bir hedef haline gelmişti. Onunla birlikte kalması, onu takip etmek zorunda kalmasından ve ona doğru bakan her erkeğin boğazını kesmesinden daha iyiydi.

Olivia, "Sen her zaman sevdiğin insanların üzerine titrerdin," diyerek onu hayal aleminden çıkardı.

Keskin bir nefes alışla tekrar ona baktı. Yoksunluğun getirdiği mutsuzluğa rağmen, ona nadir görülen bir glmsemi verdi. Çok bilmışti.

"Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok," diye ısrar etti. "Onun yatağımda olmasından hoşlanıyorum, o da öyle olacak. Hepsi bu kadar."

"Sadece, Londra'ya kadar onun için geldin," diye işaret etti.

Dışarı.

"Londra'ya Bertram için geldim," diye tersledi.

Ruh hali bu kadar iyiyken onu bu hale getirmek. "Ona saldırmanın en iyi yolu o."

Olivia başını salladı, vücudunu kontrol etmek için mücadele ederken sarsıntılı bir hareket yaptı. "Bırak gitsin, Hart. Yoksa yalnız leceksin."

Dişlerini sıkarak hırıltısını bastırdı. Ona bu yönde bir şey söyleyen ikinci kişi ydi ve bu, hazmetmesini kolaylaştırmıyordu... Özellikle de kız kardeşinden gelmesi.

"Sen ve Serena için adaleti sağladığımı bilerek öleceğim," diye cevap verdi.

Gözlerini kapadı ve artık ona bakmamak için başını çevirdi. "Yeterli değil."

Lanet olsun, bir adam tapusunda kendi adının yazılı olduğu bir evde biraz huzur bulmak için ne yapmalıydı? Daphne'nin olaylara bir son vermesi için ona yalvarmasına ihtiyaı yoktu ve kız kardeşinin de onunla aynı fikirde olmasına, suçluluk duygusunu kullanarak boyun eğmesini sağlamaya çalışmasına kesinlikle ihtiyaı yoktu.

İyi ve durmaya hazır olduğunda duracaktı.

Kapının hafifçe vurulma sesi dikkatini çekti ve içeri girmesini işaret etti. Kapı açıldığında bir elinde ağır görünümlü bir tepsi tutan Daphne'yi gördü. Odaya adım atarak kapıyı ayağıyla itti, ardından tepsiyi iki eliyle tutarak yatağa yaklaştı.

"Niall, Serena'nın akşam yemeğini yemesini sağlıyor, ben de Olivia ve senin için bunu getirmeye gönüllü oldum," dedi, yaklaşırken sesi yumuşaktı, tepsiyi su kabının yanındaki komodinin üzerine koydu.

Yemeğin cezbedici kokusu midelerini bulandırdı ve ona o sabahtan beri bir şey yemediğini, Serena'yla oynamakla meşgul olduğunu ve gününün çoğunu bu odada geçirdiğini hatırlattı.

"Teşekkür , küçük güvercin," diye mırıldandı, bakışlarının üzerinde gezinmesine izin verdi.

Onu.

Onu dinlenmiş bir halde görmesi nadiren mümkün oluyordu. uyuyordu, çünkü her zaman hareket halinde görünüyordu. Az önce saç tokası gevşemiş, canlı kıvılcık saçlarının kalın tutamlarının ensesini öpmesine ve ince tellerinin alnına doğru uzanmasına izin vermişti. Bütün gün giydiği yumuşak sarı sabahlık, saçlarını altın rengi vurgularla canlandırıyor, gözleri daha büyük ve koyu görünüyordu.

Ancak ona bakmıyordu, bakışları kucağındaki Olivia'nın yüzükoyun yatan formuna sabitlenmişti. Olivia baygın düşmüştü ama hâlâ adamın kucağında biraz .

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu, alnında gerçek olduğunu görebildiği bir endişe vardı.

Olivia'ya bakarak omuz silkti. "Şimdilik uyuyor ama bu uzun sürmeyecek. Nöbetler halinde dinleniyor, sarsıntılar görmezden gelemeyeceği kadar arttığında uyanıyor."

Daphne başıyla onayladı ve yatağa, ona doğru bir adım daha attı. Olivia'nın terini kovan ve dumanı tüten yemeğin kokusunu bile örten kokusu onu sardı.

"Belki ben de onunla oturabilirim, böylece siz de yemek yiyebilirsiniz," diye teklif etti. "Uzun bir gün oldu. Aç olduğunuza eminim."

Açlıktan *ölüyordu*. Olivia uyuduğuna ve artık onunla konuşmak için başının etini yiyemeyeceğine göre, kendi ihtiyaçlarını karşılamak için biraz zaman ayırabilirdi.

"Evet," diye rahatladı, Olivia'yı nazikçe yastıklarına yasladı ve ayağa kalktı.

O tepsiyi alıp Olivia'nın çorbasını komodinin üzerine bıraktıktan sonra ocağın yanındaki koltuğa yerleşirken, Daphne kız kardeşinin üzerine eğildi, alnına dokunup dağınık saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti.

Adam ilk lokmasını alırken, "Geceliği terden sıırılsıklam olmuş," dedi. "Değiştirilmesi gerekiyor, çarşaf da öyle."

Yakındaki çan tellerini işaret etti. "Maeve için zili çalın, o ilgilenenecektir."

Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatarak başını salladı. "Ben buradayım ve umurumda değil. Sadece bana eşyalarının nerede olduğunu söyle."

Çatalını Maeve'in Dunnottar'dan getirdiği sandığı işaret etmek için kullandı ve Maeve'in temiz bir gecelik bulmak için kazmasını saklamadan ilgiyle izledi. Lavabonun üzerine yığılmış temiz nevresimler bulunca birkaç tane alıp yatağa döndü.

Olivia'ya doğru eğilip düğmelerini çözmeye başladığında, kız kardeşini yalnız bırakmamak için bakışlarını aşağı indirdi. Midesindeki açlık hissi azalmaya başladı ve kaslarındaki gerginlik Daphne'nin çevresel görüş alanında hareket etmesiyle biraz gevşedi. Onun bir kol mesafesinde olduğunu bilmek ona hafiflik hissi veriyordu. Londra'ya geldiğinden beri yaşadığı tedirginliğin büyük bir kısmının, onu yanında, yakınında tutmanın bir yolunu bulduğu için hafiflediğini fark etti.

Tekrar baktığında Olivia'ya temiz ve kuru bir gecelik giydirmiş, onu fazla hırpalamadan çarşafı ustalıkla değiştirmeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde yeni çarşaf kız kardeşinin altına serilmiş, eskileri de yerde bir yığın halinde bırakılmıştı. İşi bitince lavaboya gitti ve bir tarak aldı. Az önce yatakta işgal ettiği yere yerleşerek Olivia'nın saçlarını taramaya başladı ve yatıştırıcı bir sesle mırıldandı.

"Yapmaya karar verdiğin şey için çok cesursun Olivia," dedi tarağı kız kardeşinin koyu renk saçlarında gezdirirken. "Kendimi bu duruma sokacak kadar güçlü olabilir miydin bilmiyorum. Seninle gurur duyuyorum, Adam ve Serena'nın da öyle olduğunu biliyorum."

O yabancı his göğsüne geri dönmüştü, acı verici bir şekilde sıkıyor ve duyularını tahrip ediyordu. Canını yaktığı kadar iyi de hissettiriyor, bir Fairchild'ın kız kardeşine dokunmasını ve ona nazik sözler mırıldanmasını izlerken nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Zihninin derinliklerinde, Daphne'yi babası, erkek kardeşi ve amcasıyla aynı kefeye koymanın haksızlık olduğunu fark etti. Onlardan o kadar farklıydı ki

-Zayıf oldukları yerde güçlü, aşağılık oldukları yerde nazik, canavarlarla dolu bir çukurdan yükselen saf, beyaz bir güvercin. Aslında o biraz mucizeydi. Bertram gibi bir erkek kardeşe ve Gilliam gibi bir babaya sahipken nasıl bu kadar bilge ve güçlü bir insan olmayı başarmıştı?

Asla bilemeyebilirdi ama bunu sorgulamamayı seçti. Tüm bunlar onu ona çeken, ona sahip olmak ve onu ele geçirmek istemesine neden olan şeylerdi.

"Serena çok sevimli bir kız," diye devam etti, o bakarken. "Onunla tanıştığım için çok mutluyum. Onun ya da senin için yapabileceğim bir şey olursa seve seve yapacağımı bilmeni isterim. Ben... ben yardım etmek istiyorum Olivia. Elimden gelen her şekilde."

Kız kardeşinin yorgunluktan bitap düşmüş olmasına rağmen, etrafında konuşulanları duyup duymadığını merak ediyordu. Daphne kesinlikle duyduğunu düşünüyor gibiydi, Olivia ile sanki onu gerçekten duyabiliyormuş gibi konuşuyordu.

Adam yemeğini bitirdi, sonra ayağa kalktı ve yatağa yaklaşmadan önce tepsiyi az önce oturduğu sandalyeye bıraktı. Daphne tarağı kenara koymak için ayağa kalkmıştı, bu yüzden arkasından yaklaştı, bir kolunu beline doladı ve onu vücuduna doğru çekti. Nefes nefese kaldı, gevşemeden önce bir an için sertleşti. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu; onu yerinde sabitlemek için kullandığı kolundan bunu hissedebiliyordu. Yüzünü boynuna doğru çevirerek burnunu saçlarının gevşek dallarına gömdü ve o kokuyu, o sabah hangi sabunla yıkandıysa onun altında kalan Daphne'nin özünü içine çekti. Bu, vücudunda kalan gerginliğin azalmasını sağladı ve onun sıcak bedeninin kıvrımlarına doğru eğildi.

"Daha ne kadar bu şekilde acı çekecek?" diye sordu sesini alçaltarak.

Boynunun kıvrımına doğru iç çekti. "Birkaç gün, sanırım. Uzun zamandır afyona bel bağlamış durumda, küçük güvercin. Ya teslim olana ya da üstesinden gelene kadar vücudu onu arzulayacaktır."

Başını salladı, sonra başını geriye doğru eğerek adamın omzuna yasladı. Şu anki pasif kabullenme hali onu bir an bile yanıltmamıştı. Onu fark ettiğinden çok daha iyi tanıyordu... kaçma girişiminde bulunacağı ana kadar uysal rolü oynayacağını biliyordu. Elbette böyle bir olasılığa karşı hazırlıklı olacaktı. Onu kovalamaya ve ait olduğu yere geri sürüklemeye... kendisinden kaçabileceğini düşünmeye cüret ettiği için onu cezalandırmaya hazırды.

Neredeyse dört gözle bekliyordu.

"Seninle birlikte onun başucunda oturmaktan mutluluk duyarım," diyerek aralarındaki sessizliği bozdu.

Sırıttı. "Öyle mi? Bana eşlik etmen ne büyük cömertlik. Tabii seninle aynı odada bulunmadığım zamanlarda sıkılmıyorsan."

Alay etti. "Kendini övme."

Kız bunu inkâr etme zahmetine girmeyince gülümsemesi daha da genişledi. Onu biraz sıktıktan sonra serbest bıraktı, kız bu kadar yakınında dururken kontrolü elinde tutmaya devam edebileceğinden emin değildi. Kız kardeşinin yattığı odanın karanlık bir köşesinde onu becermeyi tercih etmezdi.

Adam yatağın etrafında dönerek diğer tarafında durduğunda Olivia tekrar hareket etmeye başladı, titriyor ve uykusunda inliyordu. Adam nefesinin altından küfrederek, titremeler güçlendikçe yaklaştı ve onu tepeden tırnağa salladı.

"Tanrım," diye fısıldadı Daphne, yatağa doğru eğilip Olivia'ya dokunurken sesi acıma duygusuyla doluydu. "Böyle devam ederse zavallı şey hiç dinlenemeyecek."

Kadın çaresizce ona baktı ve adam başını salladı, bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Olivia'nın isteklerine karşı gelmek ve ona arzuladığı ilaçtan bir yudum vermek istiyordu... onu uyutacak, işkencesini hafifletecek kadar. Ama bunu yaparsa onu asla affetmezdi.

"Bir fikrim var," dedi Daphne aniden, gözleri irileşerek.

Eteklerini yukarı kaldırdı ve bir dizini yatağa dayayarak kız kardeşinin yanına tırmandı. Tekrar ona bakarak aynı şeyi yapması için işaret etti.

"Haydi," diye ısrar etti adam yeterince hızlı yanıt vermeyince. "Bedenlerimizi kullanarak onu iki yandan sıkıştırırsak, sarsıntıları yatıştırabilir... dinlenmesine yetecek kadar hareketsiz kalmasını sağlayabiliriz."

Adam bu tuhaf fikir karşısında kaşlarını kırıştırdı ama yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için razı oldu. Adam yan yatarken, Daphne Olivia'nın omuzlarından tuttu ve onu Adam'a bakacak şekilde yan yatması için çevirdi. Sonra, vücudu Olivia'ninkine arkadan bastırana kadar yaklaştı. Sonra aralarındaki ince bedene uzanarak Adam'ın kolunu tuttu ve Olivia ikisinin arasında sıkışana kadar onu kendine çekti. Adamın kolu ikisini de içine alacak kadar uzundu, bu yüzden kolunu Daphne'nin sırtına dayayarak ikisini de kendine doğru daha sıkı çekti. Daphne'nin kolu onun beline dayanmış, Olivia'nın üzerine sarkmış ve bağlantıyı tamamlamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika titredikten sonra Olivia sakinleşmeye başladı, iç çekti ve onu sarmalayan iki bedenin sıcak kozasına gömüldü. Başının üzerinden Daphne'ye bakarak kaşlarını kaldırdı.

"," diye teklif etti. "İşe yarayacağını nereden biliyordun?"

Bir omzunu silkti. "Sana bahsettiğim ateşi hatırlıyor musun... küçük bir kızken beni neredeyse öldüren ateşi?"

Başını salladı ve ağabeyinin onu sağlığına kavuşturmak için nasıl yardım ettiğine dair hikâyeyi hatırladı. Kardeşi daha sonra büyüüp bir serseri olacaktı.

"Şey, annem ve... ve kardeşim," diye kekeledi. "Ateşim ve titreme başladığında bana bunu yaptıklarını hatırlıyorum. I

titrememi durduramıyordum ve bu beni korkutuyordu. Yatağa girdiler ve bana böyle sarıldılar ve kendimi güvende hissettim... vücudum hareketsiz kaldı ve saatlerce uyudum."

Uyumak. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Önceki gece pek uyuyamamıştı, akşamki kargaşa ve Daphne'yle ilgili olanlar aklını kurcalıyordu. Olivia yanında, Daphne kucağında ve Serena da Niallın yanında güvendeyken, bütün gece uyuyabilecekmiş gibi hissediyordu.

Orada uzanmış onu izlerken göz kapakları ağırlaştı, sırtında duran elini yüzünü kavrayacak şekilde kaldırdı. İç çekerek gözlerini kapadı ve başını çevirerek avucuna yaslandı. Onun itaatini bu kadar kolay sağlayabilmesi, zihni uzaklaşması için onu uyarması gerekirken dokunuşuna bu kadar kolay boyun eğmesini sağlayabilmesi onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti.

Önce uykuya daldı, göz kapakları sarktı ve sonra tamamen kapandı, nefesi yavaşladı ve derinleşti. Adam da onu takip etti ve gözlerini kapatarak onun derin bir uykuya dalmış, dudaklarını ayırmış ve göz kapaklarını elmacık kemiklerine doğru yarım ay şeklindeki mükemmel bir yelpaze gibi yerleştirmiş sevimli görüntüsünü seyretti.

Gözlerini tekrar açtığı anda saatler geçmişti ve Niall kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde başlarında duruyordu.

"Bu nedir o zaman?" diye fısıldadı, kolunun altında uyuyan iki kadını işaret ederek.

Adam kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak etrafına bakındı ve kendini karanlığın içinde buldu. Saat oldukça erken olmalıydı.

"Daphne'nin fikri," diye mırıldandı. "İşe yaradı. Olivia gece boyunca uyudu."

Niall'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti ve Daphne'ye duyduğu isteksiz saygı ile Adam kadar uzun süredir içinde tuttuğu öfke arasında kalmış gibiydi. Daphne'yi geldiği aile yüzünden hor görüyordu ama Adam gibi onun da onlar gibi olmadığını öğrenmesi gerekecekti. Daphne bunu ona defalarca göstermişti ve bir gün Niall bunu kendi gözleriyle görmek zorunda kalacaktı. Daphne'nin artık onun olduğunu kabul etmek zorunda kalacak ve onu bırakmak konusunda kimseden tek kelime duymayacaktı.

"Yani, sanırım onu tutmaya karar verdin, öyle mi?" diye suçladı, Adam'ın düşüncelerini o kadar kolay okuyordu ki, bu esrarengizdi.

"Evet," dedi uşağa sert bir bakış atarak. Niall'a herhangi bir müdahaleden ne kadar az hoşlanacağını hatırlatan bir bakış.

Adam şaşkınlıkla homurdanarak başını salladı. "Konu ona gelince umutsuz vakasın, biliyorsun. Bunu görmeyen tek kişi

sensin, Hart."

İsa. Ona aşık olduğunu düşünen bir kişi daha. Zayıflamaya başlamıştı. Böyle bir açıklama yapacak bir sonraki kişi kendini onun yumruğunun diğer ucunda bulabilirdi.

"Şimdi onu ben alacağım," diye ekledi, yatağın yanına boş bir sandalye çekerek. "Sen ve genç kız gidip kendi yatağınızı bulun."

Bu erteleme ve Daphne'yi aralarında başka biri olmadan yatağa yatırma şansı için minnettar olan adam kendi tarafına yuvarlandı, sonra da Daphne'yi almak için diğer tarafa . Adam onu kollarına alıp göğsüne yasladığında Daphne boğazının arkasından kedi miyavlaması gibi küçük bir ses çıkardı. Sonra iç çekerek ona sokuldu ve yüzünü gömleğine gömdü.

Niall'ın yokluğunda Olivia'ya bakacağına güvenerek, ana süiti komşusuna bağlayan kapıya geçti ve tekmeleyerek açıp onu içeri taşıdı. Maeve buradaydı, yatak örtülerini indirmiş ve sadece köz haline gelmiş ateşi yakmıştı. Daphne'yi tezgâhın üzerine yatırdı ve bir anlığına ocağa kömür atıp ateşi yeniden canlandırdı. Sonra ona döndü ve yatağa yaklaşırken gömleğini çıkardı. Botlarını çabucak çıkardı, sonra da onu uyandırmadan giysilerini çıkarmaya başladı.

Uykusunda inliyordu, adam elbisesinin düğmelerini açmaya başladığında biraz kıvranıyordu ve adam onun rüyasında elbiselerini yırtıp onu kendi iradesine boyun eğdirdiğini görüp görmediğini merak ediyordu. Tanrı biliyordu ki tek düşünebildiği buydu. Eğer kızın bitkin görüldüğü gerçeği olmasaydı, istediği şeyi yapması için onu uyandırabilirdi. Onun yerine uyumasına izin verdi, onu tekrar almadan önce tamamen iyileşmesini istiyordu, zihni zaten ona yapmak istediği her şeyin düşünceleriyle doluydu.

Üzerinde tek bir giysi bile olmadan onu yatak örtüsünün altına sokan adam, pantolonunu çıkardı ve onu takip etti. Aleti canlandı, kıcının yumuşak kabarıklığına bastırdı ve kalçalarını esneterek omzunun arkasına doğru bir inilti bastırdı. Birkaç santim daha alçalıp kalçalarını bir kez daha ittiğinde kadının içinde olacaktı.

Yine de kendini tuttu, sadece onu vücudunun sığınağına çekti ve orada tuttu. Elini kızın düz karnına koydu ve bir gece öncesini, kızın amının sıcak sığınağından çekilmeyi ihmal edip tohumunu içinde harcamayı seçtiği o patlayıcı anı düşündü. İddiasını ortaya koyduğu için pişmanlık duyacak bir şey bulamadı..

Onun çocuğuna hamile olduğu ortaya çıkarsa daha da az pişman olacaktı. Bu, onu ona bağlayan ve asla gerçekten zgr olamamasını sağlayan bir şey daha olacaktı.

Onu sıkıca kavradığında, aslında bunun doğru olmasını istediğini fark ederek şok oldu. Kendisinden bir parçanın içine yerleşmesini, kolay kolay dışarı atamayacağı bir şey olmasını istiyordu. Belki de o zaman kaderini kabul etmek zorunda kalacaktı... onu istediği kadar tutacağını ve bunun çok uzun bir süre olacağını anlayacaktı... bu herkes için en iyisi olacaktı.

Zamanla mutlu olacaktı. Ona ne vereceğini, ne yapacağını biliyordu. Onunla birlikte yaşamayı kabul edecek ve her şey gerektiği gibi olacaktı.

Gözlerini kapatarak uykuya daldı, saatler sonra onu uyandırıp kahvaltı boyunca uyuduklarını ve şimdi neredeyse öğlen olduğunu söyleyene kadar uyanmadı.

Yıllardır bu kadar uzun süre uyumamıştı.

Daphne sonraki birkaç günü Adam'la birlikte Fairchild Evi'ndeki hayata alışmaya çalışarak geçirdi. Aslında Olivia herkesin o kadar çok zamanını alıyordu ki, genç kadını rahat ettirmek için elinden geleni yapmaktan başka bir şey düşünecek zamanı olmuyordu. Adam'ın kız kardeşinin acı çektiğini ama afyon bağımlılığına karşı bu kadar dirençli bir şekilde mücadele ettiğini görmek kalbini kırmıştı. Kızın daha iyi bir şey istemesine, bir şişe iksirin sağlayabileceği uyuşukluktan daha fazlasına ihtiyaç duymasına hayranlık duyuyordu. Serena'yı ocuk odasında oyalamadığı zamanlarda Olivia'nın yayını paspaslamaya yardım ediyor, zihnini meşgul etmek için ona kitap okuyor, geceliklerini ve çarşaflarını değiştiriyor ve onu et suyu ve suyla beslemeye yardım ediyordu.

Niall'in onunla vakit geçirmek için odaya girip çıkarken merakla ona baktığını fark etti. Bir zamanlar ona karşı beslediği düşmanlık gitmiş, yerine açık bir merak gelmişti. Çoğunlukla onu görmezden geldi, onu herhangi bir yöne itmek istemedi ve sadece davranışlarının Olivia'ya zarar vermek istemediğini göstermeye yeteceğini umdu. Eğer burada olması gerekiyorsa, Adam'ın kız kardeşini iyileştirmek için üzerine düşeni yapacaktı... ya da bu şartlar altında olabildiğince iyi olacaktı.

Bazı öğleden sonraları Adam'la birlikte yatakta uzanıyordu, Olivia aralarında durgunluk ve dinlenme bulmasına yardımcı olmak için onu kafesliyordu. Sık sık orada yatıyor, Adam'ın bakışları dikkatle üzerine dikilmişken uyuyamıyordu, bakışları aynı anda hem araştırıyor hem de dalgındı. Adam'ın ne düşündüğünü bilmemek onu tedirgin ediyordu, özellikle de Adam'ın yakında Bertram'a yaptıklarından dolayı misilleme yapmanın bir yolunu bulacağını bildiği için.

Geceleri onu kendisiyle birlikte karanlığa çeker, kollarında bulabileceği dolambaçlı mutluluğu hatırlatırdı. Bu onu Dunnottar'a, ona, kendi temel arzularına teslim olduğu, savaşmadan onun iradesine boyun eğdiği o gecelere geri götürdü. Bunun için onu iyi ödüllendirdi, ona tanıdık zevkleri hatırlattı, sonra yenilerini öğretti. Her gece iyice doymuş, bazı yerleri ağrımış, parmak izleri ve ısırık izleriyle kaplı olarak uyuyordu... ve o kadar bitkin düşüyordu ki sabaha kadar deliksiz uyuyor, her gün onun kollarında uyanıyordu.

Hafta sonunda Olivia iyileşmeye başlamıştı, yoksunluk sancıları eskisi kadar sürekli değildi. Odasından çıkmasına izin verilmesi için yalvardı, bu yüzden sırayla kolundan tutup koridorda bir aşağı bir yukarı gezdirdiler, vücudunu çok erken bir zamanda çok fazla aktiviteye zorlamak istemiyorlardı. Annesinin yataktan kalktığını fark eden Serena, Olivia ile vakit geçirmekten mutlu görünüyor, yürüyüşlerinde onu takip ediyor ve o gün yaptığı çeşitli şeyler hakkında sohbet ediyordu.

Olivia merdivenleri çıkabilecek kadar güçlendiğinde, Daphne onu küçük enstrüman koleksiyonunun saklandığı salona götürmeye başladı. Orada, Adam Serena'ya piyanoforte çalmanın temellerini öğretmeye başlarken genç kadın mutlu bir şekilde bir kanepeye uzanıp onu izliyordu. Adam, Serena'ya çeşitli gamları ve akorları öğretirken, Serena Adam'ın bu konuda yetenekli olduğunu hiç düşünmediği bir sabır gösteriyordu. Yine de bunun Adam'ın küçük yeğenine her zamanki şefkat ve özenle yaklaşma biçimine uygun olduğunu düşündü.

Bir gün, Serena çalışmasını bitirdikten sonra Adam onlara doğaçlama bir performans sundu, Serena annesinin kucağına tırmanırken birkaç beste çaldı. Daphne yakındaki bir koltukta otururken Niall kapının yanında durmuş, her zamanki gibi Olivia'ya odaklanmıştı.

alması tüm odayı esir almış, dünyayı kapatıp onları salonun içine hapsetmiş gibiydi. Daphne keşfedilme korkusu olmadan Adam'ı izlemesine izin verdi, çünkü Adam uzun zamandır kendini müziğin içinde kaybetmiş, fildişi ve abanoz tuşlardan gönderdiği notalarla bir olarak var olduğu bir yere düşmüştü.

En azından, onun kendisini incelediğini fark etmediğini düşünüyordu. Birkaç şarkıdan sonra adamın başı döndü ve bakışları onunkilerle buluştu. Yeşil ve altın rengi prizmalarda boğulan gözlerinin içine çekilmenin verdiği ani şaşkınlıkla nefesi kesildi. Adam konuşmadı ama başını odanın bir köşesinde duran arpa doğru eğdiğinde, vücudu kendi iradesiyle hareket etti, bacakları açıldı ve onu arpa doğru itti. Yastıklı koltuğa çöktü ve babasının bir süre önce onun için satın aldığı sade bir enstrümana uzandı. Dunnottar'daki güzel, altın arpın eline su d kemezdi ama telleri aynı müziği yaratabilirdi.

Adam tanıdık bir d ete başladığında -daha önce de birlikte almışlardı- onunla birlikte müziğe daldı, gözlerini kapadı ve parmaklarını tellere geçirdi. Çalarken gülümsedi, Adam'la ve notalarla bir olma hissini özlediğini fark edince şaşırdı - Adam'ın notaları Adam'ınkilerle birlikte havada dalgalanıyordu. Onunla ikisine de zarar vermeyen ya da incitmeyen bir şey yapmayı özlemişti... ikisine de huzur ve neşe getiren tek şeyi paylaşmayı.

Yanlarından birkaç beste daha geçti ve odanın diğer sakinleri kıpırdamadan durup dinlemekten memnun görünüyorlardı.

Ta ki Olivia ayağa kalkıp Serena'yı bir kenara bırakarak yavaşça odanın içinde ilerleyene kadar. Daphne yaklaştığını fark etti ve durakladı, çaldığı son notalar kaybolurken piyanoforte devam etti, Adam odadaki değişimden habersizdi. Bakışlarıyla arpı okşayan Olivia'ya baktı, kaşları zihninde bir şeyler çözmeye çalışıyormuş gibi atıktı. Olivia uzanıp tellerden birini okşadığında Daphne ellerinin kucağına düşmesine ve orada kalmasına izin verdi, dokunuşu bir nota oluşturmak için çok hafifti ama yine de tanıdık enstrümanla bağlantı kuruyordu.

Adam uyumsuz bir nota çaldı ve Daphne'nin sustuğunu fark edince hızla başını çevirdi. Keskin bir nefes aldı ama

sessiz kaldı. Olivia'nın hareket etmesini, konuşmasını, *bir şeyler* yapmasını beklerken tüm oda nefesini tutmuş gibiydi. Onlara tamamen kaybolmadığına dair umut vermek için.

Yine de zihninde kaybolmuş gibiydi, bakışları dalgalanıyor ve elleri titremeye başladığında alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyordu. Tellerden uzaklaşmadan Daphne uzanıp elini kavradı ve yavaşça enstrümana geri götürdü. Konuşurken sesini alçak ve hafif tutarak gülümsedi.

"Çok güzel çaldığınızı duydum," dedi. "Sanırım hepimiz sizi dinlemeyi çok isteriz."

Diğerlerinin bakışları Daphne'yi sıkıyordu ama o onları görmezden gelerek Olivia'ya odaklandı. Adam'ın kız kardeşi bir uçurumun kenarında, kaybettiği pek çok şeyden birini yeniden kazanmanın eşiğinde duruyordu.

Cevap vermeden önce yutkundu ve boğazını temizledi. "Ben... Nasıl olduğunu hatırladığımı sanmıyorum."

Daphne küçük bir iç çekti, Olivia'nın hâlâ onlarla birlikte ve akli başında olduğuna dair bir işaret bulduğu için rahatlamıştı. Yavaşça oturduğu yerden kalktı ve Olivia'ya yer açmak için yana kaydı. Sonra diğer kadının kolunu nazikçe tuttu ve onu dikkatlice sandalyeye oturtmaya başladı.

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Denemek ister misiniz? Eminim bir kez denediğinizde, zihniniz bir zamanlar olduğu gibi kolayca kabul edecektir."

Olivia ona bir bakış attı, koyu renk gözleri belirsizlikle doluydu. Daphne cesaret verici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle karşılık vermekle yetindi. Olivia hâlâ kıpırdamayınca Daphne dönüp odaya doğru sendeleyerek ilerleyen Niall'a baktı, gözleri irileşmiş, ağzı büzülmüştü. Elini sallayarak onu gelmeye davet etti. Adam bir an için kendisiyle savaşıyor gibiydi ve Daphne onun iç mücadelesini anladı. Adam Livvie konusunda ona güvenmiyordu ama aynı zamanda bunun nereye varabileceğini de merak ediyor gibiydi.

"Lütfen," diye fısıldadı, bakışlarıyla ona yalvarıyor ve samimiyetini görmesini umuyordu. "Bence bu konuda ona hepimizin yapamayacağı şekilde yardım edebilirsin."

Niall içini çekti ama başını sallayarak onayladı ve hızla onlara doğru ilerledi. Yanlarına yaklaştığında Daphne elini uzattı ve adam irkilerek ona ters ters bakınca sıırttı. Onun değerlendirici bakışlarını görmezden gelerek elini Olivia'ninkine doğru uzattı. Adam iri, sert parmaklarını Olivia'nın ince parmaklarının etrafında kıvırdı ve Daphne geri adım atarak ona yaklaşmasını işaret etti.

"Ellerini tellere koy," diye fısıldadı, bakışları birleşmiş iki ele kilitlenmişti - odadaki herkese birbirlerine ait olmadıklarını hatırlatan keskin bir yan yana duruş.

Niall'ın elleri, hayatı boyunca el emeği ile çalışmış adamın ellerine benziyordu.

-Büyük ve nasırlı, parmak eklemlerinde yara izleri vardı. Buna karşılık Olivia'ninkiler minyon, solgun, uzun parmaklı ve pürüzsüzdü. Yine de onun dokunuşuna karşılık veriyor, parmakları bükülüyor, sonra düzeliyor, ne yapacaklarını hatırlamak ister gibi hareket ediyordu.

Uşak Daphne'ye sorgulayan bir bakış attı ve Daphne ona gülümsedi. "Sorun değil... sadece hatırlamasına yardım et. Denemesine yardım et."

Başını salladı ve Olivia'ya dönerek onun arkasında pozisyon aldı. Bir eliyle Olivia'nın parmaklarını tellere doğru yönlendirirken diğer eliyle de omzuna destek verdi.

"Nasıl yapıldığını biliyorsun, *mo ghradh*," diye mırıldandı. "Eskiden çok güzel müzik çaldığını hatırlıyorum. O yanın hâlâ oralarda bir yerde."

Daphne onun söylediği sözler karşısında gülümsemekten kendini alamadı; Gal dilinin kaba tonları olduğu açıktı. Bunun bir tür sevgi ifadesi olduğunu anlamak için ne anlama geldiğini bilmesine gerek yoktu.

Olivia'nın parmakları kıpırdadı ve bir an için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sonra tekrar seğirdiler, bu sefer bir teli kopardılar ve havada süzülen hafif bir müzik notası gönderdiler. Tekrar denediğinde gözleri fal taşı gibi açıldı ve aynı teli bir kez daha çekmeye başladı. Niall yerinde kaldı ve diğer elini onun karşı omzuna koydu.

Daphne Adam'a baktı ve onu piyano sehpasının kenarında, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış halde buldu. Parmaklarını o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu ama kıpırdamadan durmuş, nefesini tutmuş izliyordu.

Olivia farklı telleri deneyerek notaları test etti. Başını eğerek kaşlarını çattı ve sanki uzun zamandır kayıp olan bir anıyı yeniden yakalamaya çalışıyormuş gibi her birini dinledi. Diğer eli de birincisine katıldı ve daha cesur davranarak her seferinde iki ve üç teli test etti, çeşitli akorlar buldu. Yüz ifadesi denedikçe değişiyor, kaşlarındaki çatıklar düzeliyor ve ağzının kenarları kıvrılıyordu.

Daphne her şeyin bir anda aklına geldiğini gördü; başı doğru açıyla eğildi, gözleri kapandı, parmakları hızlı ve hafif hale geldi

tıpkı ismini aldığı kelebekler gibi. Ve herkesin bakışları arasında gerçekten çalmaya başladı. Daphne, Francios-Adrien Boieldieu'nün *Arp Sonati*'nin başlangıç nakaratını hatırlayarak gülümsedi. Kız sanki hiç durmamış gibi çalıyor, her nota parmaklarından zahmetsizce dökülüyordu.

Niall'ın başı Daphne'ye doğru kaydı ve şaşkınlıkla ona baktı, ağzı şoktan bir karış açık kalmıştı. Her zamanki kapalı bakışları açılmış, o anda hissettiği sevinç ve rahatlamanın her zerresini ona göstererek kendi gözlerinin de yaşlarla dolmasına neden olmuştu.

Adamı onaylamak için sadece başını sallayabildi, boğazı düğümlendi, ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek ona baktı. Olivia *Arp Sonati*'ni bitirdi, ama devam etti, sorunsuz bir şekilde başka bir kompozisyona ve sonra bir başkasına giden yolu buldu. Yılların bastırılmış yeteneğini ortaya çıkarırken, zihni çaldığı her şarkının anısını çağırıyor gibi görünürken, odanın diğer sakinleri onun için var olmayı bıraktı.

Üçüncü kompozisyonda Niall'ın gözlerinde yaşlar ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı - Daphne'nin o güne kadar gördüğü ilk gülümseme. Olivia'dan uzaklaşıp odanın öbür ucundan ona doğru ilerlerken, Daphne Niall'ın ona hissettirdiği her zamanki tedirginliği aklına getiremedi. Hele de adam ona sanki ayı avuçlarının içine almış gibi gülümserken.

Yüksek boyundan aşağı eğildi ve onu kendine doğru çekerek kollarını omuzlarına doladı ve sıkıca kucakladı. Nefes nefese kaldı, bir an için afalladı ama hemen toparlandı ve ellerini onun sırtına koyarak sevgisine karşılık verdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kulağına, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Bana onun bir parçasını geri verdiğin için teşekkür ederim, genç kız."

Gözyaşları yanaklarını ıslatırken gülümsedi. Bu belki de şimdiye kadar hissettiği en sıcak kucaklaşmaydı ve daha önce soğuk olan bu adamın şefkat gösterebilmesine sevinmeli miydi yoksa şok mu olmalıydı bilemiyordu.

"Saçmalık," diye boğazındaki yumrunun içinden çıkmayı başardı. "Bunu yapan sendin, ben değil."

Geri çekilip ona baktı, omuzlarını sıkıca tuttu ve başını salladı. "Senin hakkında yanılmışım, biliyorsun."

Gülümsedi ve omuz silkti. "Sadece daha iyisini bilmiyordun. Bunun için suçlanamazsınız."

"Belki de değil," diye rahatladı. "Yine de... seni ağabeyin gibi biri sanmıştım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Onu bırakarak Olivia'nın yanına döndü ve sandalyesinin yanında yere dizlerinin üzerine çöktü. Sanki odada başka kimse yokmuş gibi öne doğru eğildi ve başını Olivia'nın kalçasına yaslayıp derin bir iç çekerek kucığına yaslandı. Olivia gözlerini açıp ona baktı ama oynamayı bırakmadı, üzerine düşen ve ölü bir parçasını hayata döndüren büyüü bozamıyor gibiydi.

Daphne geri çekilerek onlara yer açtı ve Adam'ın piyano bankında oturduğu yere doğru yaklaştı. Adam'a bu kadar yakın olmak kaçınılmaz olarak bakışlarını ona ve Adam'ın kız kardeşini değil kendisini izlediğini fark etti, yüz ifadesi her zamanki gibi esrarengizdi.

Yine de onun bir şey söylemesine ya da gözlerinin duygularını ifade etmesine ihtiyacı yoktu. Çünkü ona uzandığında, dokunuşu daha önce hiç hissetmediği kadar nazikti, onu dizine yatırırken elleri belini sıyrıyordu. Sonra onu kendine doğru çekerek başını omzuna yasladı, yüzünü elbisesinin kumaşına gömdü ve rahatlamış bir şekilde nefesini içine çekti.

Onu orasından öptü, sonra başını çevirip ona yasladı, iki kolunu ortasına dolayarak onu yakınında tuttu.

", küçük güvercin," diye fısıldadı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Livia yorgunluktan neredeyse bayılıp Niall'ın kollarına yığılana kadar arp çaldı. Kâhya ayağa kalkıp onu kaldırarak kendine yaklaştırdığında, Livia ona sarıldı, gözleri parlıyordu ve dudaklarında geniş bir gülümseme vardı. Niall onu yatağa götürüp dinlenmesini sağlamakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Daphne Adam'ın kucağındaki yerini bırakıp Serena'nın yanına gitti, öğleden sonraki uykusundan önce biraz dışarıda vakit geçirmeyi umuyordu.

Adam da onlara katılma niyetini beyan edince, üçü birlikte hem kendileri hem de Serena için soğuktan korunmak üzere birer iskarpin aldıktan sonra arka avluya doğru yola koyuldular. Havadaki keskin soğuğa rağmen, bulutların ya da sisin olmaması güneşin küçük alana doğru parlamasına izin veriyor ve günü bir öncekinden daha keyifli hale getiriyordu.

Adam onları izlemek için taş bir banka yerleşirken, Daphne ve Serena birkaç gün önce buraya bıraktıkları atlama iplerini aldılar. Birlikte kıkırdadılar, terlikleri avludaki taşlara vurarak atlama alıştırmaları yaptılar - Serena bu konuda Daphne'den çok daha iyi olduğunu kanıtladı. İp, Daphne'nin elbisesinin eteklerine ve ayak bileklerine dolanıp duruyor, bu da onu oldukça kötü yapıyordu.

Onları izlerken Adam'ın gözlerinde eğlence parlıyordu, duruşu ve ifadesi onu tanıdığından beri görmediği kadar rahattı. Burada bulunmasının onun ruh hali üzerinde bir etkisi olup olmadığını merak etti. Londra'da ortaya çıktığından beri onunla karşılaştığı diğer zamanlarda olduğundan kesinlikle daha az asık suratlı görünüyordu. Az önce ağzının küçük bir gülümsemeyle kıvrılmasının, gözlerinin yeşilinin böyle rahat bir haldeyken daha canlı olmasının onunla bir ilgisi olduğuna inanmak istedi.

Saçmalıyorsun, dedi kendi kendine.

Elbette bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Kız kardeşi ve yeğeni yanındayken ve Olivia afyon ilacını bıraktığına göre artık çok iyi durumda olduğu için çok memnundu. Onu esir tutuyor ve gitmesine izin vermiyor olsa bile, onun için gerçekten mutluydu. İçinde bulunduğu durumun gerçekliğiyle yüzleşmişti... ve kendine itiraf edebilirdi ki

onun tutsağı olmayı çok önemsiyordu. Tekrar Fairchild House'da yaşayabilmek, tanıdıklarla, onunla ve ailesiyle çevrili olmak. Onun yatağını paylaşmak. Onunla Bertram arasında bitmekten çok uzak olan bu kan davasının sona ermesi dışında hiçbir şey istemiyordu. Her günün Adam'ın harekete geçtiği gün olup olmayacağını merak ettiği için tamamen rahat olmasını engelliyordu.

Anlaşıldığı üzere uzun süre merak etmesine gerek kalmadı.

Serena atlama ipini bıraktı ve Adam'ın onları yakalayamayacağını söyledi, Adam da kesinlikle yakalayabileceğini iddia etti. Bunun üzerine Daphne kendi ipini bırakıp kızın elini tuttu ve ikisi birlikte Adam'ı avlu boyunca kovalamaya başladılar. Yeşilliklerle kaplı ferforje bir kemerden geçip küçük bahçenin arka tarafına doğru giden küçük bir patikadan aşağı inerek Adam'ı atlattılar.

Orada, kapının yanında duran bir adam figürü buldular, ellerini metal parmaklığa dayamıştı, demirin etrafına sarılmış sarmaşıkların üzerinden onlara bakarken ağzı eğlenceli bir sırıtişla bükülmüştü.

Daphne tökezleyerek durdu, eli Serena'nın elini öyle sıkıca kavradı ki küçük kız inledi ve kıvranarak adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Ama adam kapıyı iterek açıp sırtarak avluya girerken Daphne çocuğa yapışıp onu geri çekti.

Kahretsin, kırık mandalı unutmuştu... yıllar önce tamir edilmesi gereken bir şeydi ama babası bu kadar zor durumdayken pek çok şey yapmak zorunda kaldığı için ihmal etmişti.

"Bertram," tükürdü, aşağılık kardeşine burnunu kırıştırarak.

Sanki çukurdan yeni çıkmış gibi görünüyordu, giysileri kırışmış ve tahmin etmek istemediği şeylerle lekelenmişti. Saçları diken diken olmuş, kızarmış yanakları ve donuk ifadesinden önceki geceyi ve sabahın büyük bölümünü aşırı yemek yiyerek geçirdiği anlaşıyordu.

"Sevgili kardeşim," dedi, hafif tonu kelimelerindeki zehirle gölgelenmişti. "Yürüyüşüm sırasında tesadüfen buradan geçip seni burada bulduğumda ne şaşırdığımı tahmin edersin."

Ona kaşlarını çattı ve Serena'yı arkasından itmeye çalıştı, tesadüfen karşılına çıktığına inanacak kadar aptal değildi. Onun burada olacağını biliyordu.

Arkalarındaki patikadan gelen ağır ayak sesleri onu Adam'ın yaklaştığı konusunda uyarmış, omurgasını sertleştirmiş ve nefesini hızlandırmıştı. Gerçi onun aptal

hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Sanki kendi kendini koruma duygusunu yok etmiş, onu cinle boğmuş gibiydi.

Adam'ın eli dışarı fırladı, Bertram'ın gömleğinin önünü yumrukladı ve onu öne doğru çekti. Kardeşinin ayakları neredeyse yerden kesiliyordu ki Adam ağzını hırıltılı bir hırıltı kapladı.

"Boynunu kırmadan önce mülkünden çıkmak için on saniye var," diye homurdandı, sesi kendini zar zor kontrol ettiğini söyleyen bir güçle titriyordu ve muhtemelen sadece Serena yüzünden orada durup Daphne'nin kıyafetlerine yapışıyordu.

Tehlikeli konumuna rağmen Bertram güldü. "O zaman sanırım işimi çabucak anlatmalıyım. Bir zamanlar babamın kâhyası olarak görev yapmış bir adamla karşılaştım... *Siz Fairchild Evi'ne yerleştikten sonra işten çıkarıldığını söyleyen bir adam.*"

Bertram'ın daha geri kalanını açıklamadan önce onları fiçinin üzerine oturttuğunu fark eden Daphne'nin midesine bir batma hissi yerleşti. Bir evin hizmetkârları o evin pek çok sırrını bilirdi ve genellikle ketum davranacaklarına güvenilebilirdi. Ama babası için çalışmış ve evin yeni sakini tarafından kovulmuş bir adam, evin yeni sakinine karşı hiçbir sadakat hissetmezdi.

"İçki hizmetkârlarla düşüp kalkacak kadar alçalmış olman neden umurumda olsun ki?" Adam tükürdü, başına geleceklerden habersiz görünüyordu, Daphne ise bunun fazlasıyla farkındaydı.

Bertram bir kaşını kaldırdı ve başını eğdi. "Kâhyanızdan son haftalığını almaya gelirken duyduğu ve gördüğü şeyler ilginç... gecenin bir yarısı burada beliren bir kız kardeşle ilgili şeyler... şuradaki çocuğun tarifine uyan bir çocuk."

Daphne Serena'ya kalkan olmak istercesine koruyucu bir kolunu uzattı ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bertram çoktan kıza iyice bakmıştı.

Adam kaskatı kesildi, omuzları o kadar gerilmişti ki gömleğinin dikişlerinin yırtılmaması şaşırtıcı değildi. "Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et."

Bertram ondan uzaklaştı, ince bedenini sarsan sert bir kahkaha attı. "Hayır... burada dikkatli olması gereken kişi sensin. Gördüğünüz gibi, uzun yıllar boyunca İskoçya'da saklanmış olan bu çocuğun yüz hatlarını ve rengini çok ilginç buluyorum. Tam olarak beş yıl, değil mi?"

Adam'ın eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve sanki vuracaktı gibi geri çekti, göğsünün derinliklerinden bir hırıltı koptu. "Seni öldüreceğim-"

"Elli bin pound," dedi Bertram kendini beğenmiş bir tavırla, yüzünü mahvetmek üzere olan devasa yumruktan sadece biraz korkmuş görünüyordu.

Adam durakladı, kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sessizliğim için," diye ekledi Bertram. "Geri dönmek, eve gitmek ve kız hakkında sessizliğimi korumak için ihtiyacım olan şey elli bin pound."

Bunun olacağını bilmesine rağmen Daphne'nin omurgasını öfke kapladı ve öne doğru bir adım atarak iki adamın arasına girdi ve parmağını Bertram'ın göğsüne sapladı.

"Bize şantaj yaptığınıza inanmalı mıyım?"

Kardeşi alay etti. "Oh, şimdi *biziz*, öyle mi? Söyle bana Daphne, sana gerçekten onun küçük ailesinin bir parçası olduğunu hissettirecek ne söyledi ya da ne yaptı... sanki onun yatağını ısıtan bir fahişeden başka bir şeymişsin gibi?"

Kendi elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve neredeyse ona karşı kullanacaktı ama Adam'ın üst kollarındaki elleri onu durdurdu. Arkasına dönüp baktığında Adam'ın Bertram'a öfkeyle baktığını, vücudunun öfkesinin gücüyle neredeyse titreştiğini gördü.

"Gördüğünüz gibi, bir sulh yargıcısıyla görüştüm bile," diye ekledi Bertram, bakışlarını kendini beğenmiş bir sırıtişla Adam'a çevirerek. "Ve bana kanunun benim olduğunu garanti etti. Çocuk açıkça benim ve bunca yıldır benden saklanıyor. Annenin Bedlam'a uygun olduğu söylendi, bu yüzden çocuğun benim gözetimime verilmesi onun yararına olacaktır."

Adam, Daphne'nin sırtına doğru kayarak, "çiğnemeniz gerek," diye homurdandı.

Bir elini adamın orta kısmına bastırarak onu sakinleştirmeye çalıştı, öfkesini Bertram'ın üzerine boşaltırsa duramayacağını biliyordu. Serena'nın böyle bir şiddete tanık olmasına gerek yoktu.

Bertram tek omzunu silkti. "O kadar ağır bir ödemeye ihtiyacım yok Hartmoor. Elli bin pound yeterli olacaktır. Yanımda sulh yargıcısıyla tekrar ziyaret etmeden önce parayı teslim etmeniz için size üç gün süre veriyorum."

Uzaklaşmak için döndü ama Niall'ın aniden ortaya çıkması avluyu kaosa sürükledi. Kâhya patikadan tepinerek indi, yüzü öfke içindeydi, elleri etli yumruklar halinde sıkılmıştı.

"Sen," diye homurdandı, suçlayıcı bir parmakla Bertram'ı işaret ederek.

Göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi kapattı, Bertram'ın yakalarını kavradı ve onu bir bez bebek gibi salladı. Sonra yumruğu geri çekildi ve kardeşinin yüzüne çarparak çok tatmin edici bir kan püskürmesine neden oldu. Ancak bu tatmin uzun sürmedi, çünkü Daphne Niall'ın durmaya niyetli olmadığını fark etti.

Serena ıgılık atarak yüzünü Daphne'nin eteğine gömerken, Niall Bertram'ı  itlere doğru fırlattı ve yumruklamaya başladı. Bertram homurdandı ve inledi, uşağın gömleğini sıkıca tutmasından kurtulmaya çalıştı ama başarılı olamadı, yüzüne, kaburgalarına ve karnına inen iri yumruklardan kaçamadı.

Adam'a baktığında onu sessizce bakarken buldu, yüzü ifadesizdi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Adam'ın kolunu tuttu ve onu sarstı; Adam'ın hiçbir şey yapmak istemediğini anlayınca gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Adam, bunu durdurmalısın!" diye ısrar etti.

Bakışlarını ona çevirdi ve gözlerini kısıarak üst dudağını alaycı bir ifadeyle geriye kıvırdı. "Kardeşini kurtarmayı bu kadar çok mu istiyorsun, küçük güvercin? Devam et o zaman. Durdur onu."

Elleri titriyordu, biri hâlâ onun kolundaydı, diğeri ise titreyen ve hıçkırarak Serena'ya sarılmıştı. "Yeğenimizin  n nde Bertram'ı öldürmesine izin verecek misin? Kardeşim bir akran ve Niall onu öldürürse asılacak! Onu durdurmak zorundasın!"

Adam'ın taştan yüzü, Serena'nın endişesinin kardeşi için değil, koşullar ne olursa olsun bir kraliyet üyesini öldürmekten asla kurtulamayacak olan Niall için olduğunu anlamış gibi duraksadı. Serena'ya bakarak kaşlarını çattı ve sonra içini çekti.

İki adama doğru ilerlemeden önce nefesinin altından "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Niall, bu kadar yeter!"

Kâhya artık onu duymuyor gibiydi, Bertram'ın yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde yere   melmış, elleri onu boğmaya hazırlanıyordu. Diğer adamın iri parmakları boynuna dolandıığında Bertram inledi, tekmeledi ve çırpındı. "Başka tarafa bak, tatlım," dedi. mırıldandı, sağlanması Serena'nın yüz eteklerine gömülü kaldı.

"Lanet , Niall!" Adam homurdanarak onu kollarının altından kavradı ve Bertram'dan uzaklaştırdı. "Tanrım, bir çuval kaya kadar ağırsın, seni inatçı piç. *Bırak* onu dedim!"

Adam Niall'la boğuşarak onu uzaklaştırmayı başardı, adam kudurmuş bir köpek gibi öfkesini kusarak altında kıvranırken homurdanıyor ve nefesinin altında k f rl r mırıldanıyordu.

"Fikrimizi değiştirip onu serbest bırakmadan önce defol git buradan," diye tısladı Bertram'a. Ayağa kalkmaya çalışırken kan ve çamura bulanmış görüntüsünden iğrenmişti.

Yola tükürdü, kırmızıya boyadı, kolunu şişmiş ve kanlı dudağının üzerinde gezdirdi. "Üç gün," diye geveledi. "Bana saldırdığı için o ahmağı mahkemeye vermemi istemiyorsan altmış bin olsun."

Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru tökezledi ve kapıyı açarak gözden kayboldu.

"Çekil , lanet olası!" Niall homurdandı.

"Ancak içeri girip kendine çeki düzen vereceğine söz verersen," dedi Adam sakince, bir dizini Niall'ın omuzları arasında tutarak. "Gidip başını belaya sokmana izin vermeyeceğim. Livvie'nin sana ihtiyacı var."

Niall bu hatırlatma karşısında sakinleşir gibi oldu ve sert bir iç çekişle hareketsiz kaldı. "Söz veriyorum."

"Ciddiyim, Niall," diye cevap verdi Adam, adamın kalkmasına izin vermeye isteksiz görünüyordu. "Söz veriyorum dedim, seni lanet olası aptal. Şimdi in aşağı!"

Adam ayağa kalktı ve Niall dizlerinin üzerine çöktü, kaşlarını çatarak kalçalarının üzerine oturdu. Çürük parmak eklemleri Bertram'ın kanıyla lekelenmişti ve gömleğinin önü ile manşetlerine de aynı kan sıçramıştı.

Adam'a dik dik bakarak, Bertram'ın az önce geçtiği yoldan aşağıya doğru baktı, elleri tehditkâr kasılmalarla açılıp kapanıyor, sırtlarındaki damarların şişmesine ve zonklamasına neden oluyordu.

"Peki o zaman," diye tükürdü Niall. "Bu konuda ne yapacaksın Hart?"

Adam'ın yanıtı karşısında Daphne'nin kanı dondu, Adam'ın sözleri ağır bir yük gibi midesine inerken içini bir titreme kapladı.

"O piçi öldüreceğim."

Adam, Daphne'yle paylaştığı odanın kapısını fırlatıp açtı; içeri girmesinin şiddetiyle duvara çarpan bir parça ahşap panel yerinden fırlayıp havada süzüldü. Bir büfeye doğru yürüdü.

Niall o sabah daha yeni stok yapmıştı ve konyak sürahisini kaldırarak tıpasını çıkardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Nereye düştüğünü görmedi ama paramparça olduğunda camın çınlamasını duydu. İçkiyi doğrudan kutusundan içti, likörün yakıcılığı boğazından bağırsaklarına doğru ateşli bir yol açtı. Öfkesinin alevleri sıcak bir şekilde kükredi ve tüm odayı parçalamamak için yapabileceği tek şey buydu. Derisinin yüzeyi çok gergin hissediyordu ve kalbi kana susamış bir ritimle atıyordu.

Kapı aralığındaki hareket, bakışlarını, açıklıkta durup onu sert bir ifadeyle izleyen Daphne'ye çevirdi. Ağzı sert bir çizgi halindeydi, ellerini önünde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturmuş, başını eğmişti.

"Adam, bu konuda mantıklı olmalıyız," dedi, sesi alçak ama kararlıydı.

Bu, avludaki açıklamasından beri ona söylediği ilk şeydi ama duymayı beklediği kelimelerdi. Çünkü elbette onu bu konuda mantıklı olmaya ikna etmeye çalışacaktı. Onun artık mantığın ötesinde olduğunu asla anlayamazdı. Dikkatli planları ve savaş stratejileri, o fahişe Serena'sına göz koyduğu anda tuzla buz olmuştu.

"Mantıklı," diye alaycı bir ifadeyle tükürdü. "Onu gördü, Daphne. Hayatta olduğunu ve onu bunca zamandır sakladığımı biliyor."

Başını sallayarak odaya girdi ve ona yavaşça yaklaştı... sanki onu incitebileceğinden korkuyormuş gibi. Şu anki durumunda hiçbir söz veremezdi, bu yüzden mesafesini koruması en iyisiydi.

"Biliyorum," dedi, sesini alçaltarak ve bakışlarını onunkilere kilitleyerek. "Ama bu şekilde bitmek zorunda değil, Adam."

Parmakları sürahinin boynunu sıkıca kavradı ve bir yudum daha içmek için kaldırdığında eli titredi. Sinirlerini yatıştırmak için çok az şey yapmıştı. İçi dışına çıkmış ve dış etkenlere maruz kalmış bir sinir uçları yumağı, patlamaya hazır bir barut fıçısıydı.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Onu benden alabilecek bir konumda," diye mırıldandı. "Onu annesinden uzaklaştırmak için. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

"O zaman onu alt etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek," diye akıl yürüttü. "Bunca zaman bunu yaptın. Yapabileceğini biliyorum-"

"Kanunen onun babası," diye tersledi başını sallayarak. "Ve eğer Olivia'nın bir akıl hastalığından muzdarip olduğu duyulursa... Hayır, bunu riske atamam. Ve eğer ona ödeme yaparsam, bu beni sadece onun merhametine bırakır. Para koparabilir

benden ölene kadar saklayacak. Eğer teslim olursam, sırlarımızı saklamak için daha da fazlasını isteyecektir."

"Ona ödeme yapmamanız gerektiğine katılıyorum," diye cevap verdi. "Ama önerdiğiniz şey-"

Adam ona doğru ilerleyip elindeki konyak şişesini yere bıraktığında kadının sözleri bir solukta kesildi. Botlarının üzerinden akan ve halıyı lekeleyen içkiyi görmezden gelerek kadının omuzlarını kavradı ve onu sarstı, dişleri öyle sıkılmıştı ki çenesi ağrıyordu.

"Hâlâ kardeşinden başka birini korumaya çalışıyormuş gibi mi yapacaksın, küçük güvercin?" diye homurdandı, kanı kaynıyordu ve Niall'in bariz sadakatının kanıtıyla karşılaştığında midesi şiddetle bulanıyordu. "O burada değil ve Niall artık darağacıyla yüzleşme riski altında değil, yine de onun hayatını kurtarmaya çalışıyorsun. Kıymetli Bertie tüm yaptıklarından sonra bile senin için hâlâ çok önemli? Belki de senin hakkında haklıydım, sonuçta... masumiyetini ve küçük kafesini sana gösterdiğim gerçeklere tercih ediyorsun!"

Adamın elinden kurtuldu ve öyle sert bir tokat attı ki, adamın sol gözü sulandı, yanağında sinir bozucu bir acı belirdi. Ona tekrar vururken, gözleri mavi ateşle parlayarak alay etti.

"Seni piç kurusu," diye homurdandı, iki elini adamın göğsüne dayadı ve onu iterek yere düşen konyak sürahisinin üzerine tökezlemesine neden oldu. "Seni kalpsiz, umursamaz orospu çocuğu! Bana yaşattığın onca şeyden sonra hâlâ sana inandım, hâlâ senin tarafını tuttum... Aileme sırtımı döndüm ve hâlâ bu yeterli değil mi? Artık masumiyetim kalmadı! Kafesim yok edildi! Yıkтыğın dünyadan başka hiçbir şeyim yok, sanki senin için bir böcekten daha önemsizmişim gibi beni enkazın içinde bıraktın!"

Sözleri, ona sadakatini kanıtladığı tüm yolları hatırlatsa bile, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Sadece kendisini daha kötü hissetmesine neden oldular, istenmeyen suçluluk duygusu bir kez daha içini kemirmeye başladı. Bu duyguyu acımasızca geri itti ve ona bu kadar masum ve saf gelmesinin kendi hatası olmadığını kendine hatırlattı. Olsa olsa, ailesindeki şarlatanların gerçek yüzlerini ortaya çıkardığı ve onu yaldızlı kafesinden kurtardığı için ona teşekkür etmesi gerekirdi.

"Ölmek zorunda," diye karşı çıktı. "Hatta bunu hak ediyor."

"Evet," diye kabul etti. "Öyle. Ama araya girmemin, beni tüm dünyaya fahişe olarak ifşa eden adamı umursadığım anlamına geldiğini düşünüyorsanız

Ton, onlarca kadını umursamadan mahveden... o zaman gerçekten bilmiyorsun, değil mi? *Seni* kurtarmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Kaşlarını çattı ve kadının sözlerini anlamaya çalışırken birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Beni kurtarmak mı? Neyden? Kardeşinin bana karşı hiç şansı yok."

Gözlerini ama gözlerindeki yaşların parıltısını fark etmeden önce değil. Bu manzara karşısında karnı sıkıştı, siki pantolonunun düşüşüne karşı kabardı. Kadının gözünün kenarındaki deriyi öpmek, onu konyakla ıslatılmış halıya götürmeden ve taşaklarına derinlemesine dalmadan hemen önce acısının tuzunu tatmak istedi. Öfkesinin nesnesi artık görüş alanında olmadığından, kaslarının gerilmesine neden olan gerginliği hafifletmek için çok az çaresi vardı.

"Belki de öyle değildir," diye yumuşadı. "Peki ya *Serena* ya da *Olivia*? Bana ne olacak? Bu eylemin sonuçları bizim üzerimize kalırsa-"

"Olmayacak," diye araya girdi, en iyi kararına karşı uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Duyuyor musun? Olmayacak, çünkü sen benimsin ve ben benim olanı korurum."

Adamın parmakları çenesine battığında irkildi, adamın tutuşu o anda içini kaplayan ezici sahiplenme duygusunu anlatıyordu. Kardeşini öldürme dürtüsü onu ele geçirdiğinde bile, başka, daha içgüdüsel bir arzuyla savaşamadı ... ona kendisinin olduğunu ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini hatırlatma ihtiyacı.

"Sana kanlı ellerle dokunmam seni rahatsız ediyor mu?" diye mırıldandı, vücudu onunkine değene kadar yaklaştı. "Kardeşinin kanıyla yıkanmış olarak döndüğümde beni reddedecek misin? Öyle mi, küçük güvercin?"

Kadın titriyordu, korkudan mı yoksa arzudan mı bilemiyordu. Umurunda da değildi. Kızın bu konudaki hisleri ne olursa olsun, istediği zaman ona sahip olacaktı. İkisi de onun korkusunu ne kadar kolay şehvete dönüştürebileceğini biliyordu.

"Beni ilgilendiren senin ellerin değil," diye fısıldadı. "Ama senin ruhun, Adam. Bir adamın canını almak, onun geçim kaynağını yok etmekle aynı şey değildir. Bir adamın kafasına silah dayayıp tetiği çekmekle, onu bunu kendi başına yapmaya zorlamak aynı şey değildir. Yaptıktan sonra geri alamayacağınız bir eylemde bulunmayın."

Kadının sözleri onu bir kez daha şaşkına çevirmiş, onu -çok iyi tanıdığı ama pek çok açıdan anlayamadığı bu kadını- anlamaya çalışırken başı dönmüş ve midesi bulanmış bir halde bırakmıştı. Yaşadığı karmaşadan sonra bile

Babasının ve ağabeyinin yaptıklarından sonra, hayatının bir parçası dokunulmamış ve saf kalmıştı. Onda iyi bir şey kaldığına, hatta kurtarılmaya değer bir ruhu olduğuna gerçekten inanıyor muydu?

"O akıl hastanesinde Olivia'yı gördüğüm gün ruhumdan geriye kalanlar da öldü," diye fısıldadı. "Gördüğün gibi küçük güvercin, boşuna endişeleniyorsun. Bertram'ı öldüreceğim ve bunu zerre kadar tereddüt, pişmanlık ya da üzüntü duymadan yapacağım. İşim bittiğinde hepimiz Dunnottar'a döneceğiz, sen de dahil. Yolculuk için eşyalarınızı hazırlamaları için hizmetkârlarınıza haber vermenizi öneririm. Onları Londra'dan çıkarken temin edeceğiz."

Kızın şaşkın ifadesi karşısında sırttı.

"Şimdi bile gitmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" diye alay etti, başparmağının ucunu dudaklarının üzerinde gezdirerek. "Hiç şansın yok, küçük güvercin."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Elbette, seninle birlikte İskoçya'ya dönmemi, senin... senin... olmaya devam etmemi bekleyemezsin."

"Orospu mu?" diye bitirdi, bu kelimenin yanaklarını pembeleştirmesine ve göz bebeklerini büyütmesine bir kez daha gülmekten kendini alamadı. İsteddiği kadar nefret ediyormuş gibi yapsın, bu kelimenin onun ahlaksız doğasına nasıl hitap ettiğini, güneşin battığı ve karanlığın müstehcen eylemlerini maskeleyiği her gece onun fahişesi gibi davranmaktan nasıl zevk aldığını biliyordu.

Kaşlarını çattı. "Adam-"

Çenesindeki tutuşunu sıkılaştırarak itirazlarını susturdu. "Ben her zaman istediğimi alırım, küçük güvercin. Gerçekten benimle dövüşmek ve bunu sana bir kez daha kanıtlamam için beni zorlamak mı istiyorsun?"

Bakışlarını indirdi ve içini çekti, ama başını salladı ve adam bundan memnun olarak onu serbest bıraktı. Belki şu anda ona kızgındı ama yakında bunun en iyisi olduğunu anlayacaktı. Bertram anlaşmalarını tüm *tonlara* ifşa ettiği için henüz cevap vermemişti ve şimdi de Serena'yı alıp Olivia'nın durumunu da ortadan kaldırarak ailesini yok etmekle tehdit etmişti. Buna izin verilemezdi. Bertram yaşadığı sürece her zaman bir tehdit olacaktı.

Böylece bu işe bir son verecek, sonra da ait olduğu yere, İskoçya'ya dönecekti. Küçük güvercini de oraya aitti ve orada güvenli bir şekilde yerleştiklerinde her şey eskisi gibi olacaktı ve o da hatırlayacaktı. Ona teşekkür edecek, minnettar olacak ve onun olacaktı.

O akşam yemekten sonra Daphne, Adam'ın piyanoforte ve bir şişe konyakla birlikte salonda saklanması ve saatlerce süreceğini umduğu bir süre için kendini kapatmasını bekledi. Sonra da Niall'ı aramaya çıktı. Bütün gün midesi çalkalanmış, elleri o kadar kötü titremişti ki, karnını doyurabildiğine bile şaşırmıştı. Adam'ın sözleri zihninde durmaksızın yankılanıyordu.

Bertram'ı öldüreceğim... zerre kadar tereddüt, pişmanlık ya da üzüntü duymadan.

Elbette ona inanıyordu. Bertram'a duyduğu öldürücü öfkenin bir gün fiziksel bir tehdide dönüşmeyeceğinden kuşku duyması için ona hiçbir neden vermemişti. Doğrusu, işin bu noktaya daha önce gelmemiş olmasına şaşırmıştı.

Bunun kaçınılmaz olduğunu bilmesine rağmen, içindeki huzursuzluğa engel olamıyordu... Adam kez bu eylemi gerçekleştirdiğinde, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı hissine kapılıyordu. Koruması altındaki insanları Dunnottar'a geri götürmek ve her şey eskisi gibiymiş gibi davranmak meseleleri düzeltmeyecekti. İçindeki öfke asla yatışmayacaktı, hâlâ kemiğe sarılmış kuduz bir köpek gibi onu bırakmayı reddederken değil. Belki de kardeşi ölmeyi hak etmişti ve evet, tüm bunları kendi başına o getirmişti. Yine de bir yanı bununla savaşmak, Adam'ın kardeşini öldürmeye gidişini izlemek zorunda kalmadan bu ikilemi çözmenin başka bir yolunu bulmak istiyordu.

Bertram'ın yaşamasını istediği için değil, bunun Adam'a neler yapabileceği ihtimali kalbini sızlattığı için. Bu o kadar saçmaydı ki, neredeyse kendi kendine yüksek sesle gülecekti. Aptal Daphne, yumuşak kalbi onu asla gerçekten sevmeyecek bir adama özlem duyuyordu, hele de adı onu ölümcül düşmanına bağlamışken. Bertram'ı öldürse bile Adam onu asla bir Fairchild'dan, tüm dünyasını yok eden adamların kızı, kız kardeşi ve yeğeninden başka bir şey olarak göremeyecekti.

Ne olursa olsun. Ona hiçbir zaman onun kendisine baktığı gibi bakamayacak olsa bile, onu kurtaracaktı. Daha sonra onu bir kenara fırlatıp atsa, onu istemekle ilgili fikrini değıştirse bile onu kendinden kurtaracaktı. Onu küçümsese bile. Bunun için ondan nefret etse bile.

Niall'ı şarap mahzeninden gelirken buldu, bir zamanlar babasının en iyi bordo şarabı olan bir şişe tek yumruğundaydı. Şimdi, bu duvarların içindeki her şey ona ait olduğu için, bunun Adam'ın en iyi bordosu olduğunu düşünüyordu... kendisi de dahil.

"Leydim," dedi, yukarı baktı ve koridorun ortasında durdu. "İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

Adamın kendisine resmi bir şekilde hitap etmesine gülümsedi. Kendisine Daphne demesini tercih ederdi ama 'hanımefendi' demesinin, genellikle maruz kaldığı sessiz bakışlardan çok daha iyi olduğunu düşündü.

Adam'ın kolundan tutarak onu en yakın kapıya doğru itti ve görülmediklerinden ya da duyulmadıklarından emin olmak için omzunun üzerinden baktıktan sonra kapıyı arkalarından kapattı. Salondan hâlâ müzik sesi geliyordu, bu yüzden Adam'ın onları fark etmesinden endişe etmedi.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi sırtını kapıya dayayarak.

Niall kaşlarını kaldırarak bordo şarabı yakındaki bir masaya koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım onu için sana yardım etmemi istiyorsun."

İçini çekti ve bir elini dağınık saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bunu yapamaz, Niall. Sen de kardeşimden en az onun kadar nefret ediyorsun ama bunu sen bile görmelisin."

Kâhya uzun bir süre sessizce onu inceledi, morarmış parmak eklemleri o öğleden sonra avluda yaşananları hatırlatıyordu. Bütün o kanı, Bertram'ın şişmiş yüzünü ve uzaklaşırkenki dengesiz yürüyüşünü hatırlayınca ürperdi. Niall kardeşini çıplak elleriyle öldürebilecek durumdaydı.

"Hart zor adam çünkü öyle olmak zorunda kaldı," diye cevap verdi Niall. "Ama o bir katil değil."

Kâhyanın da onunla aynı fikirde olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. "O zaman bana yardım edeceksin."

Alay etti. "Ve bütün öfkesini bana mı yöneltecek? Ben aptal değilim, genç kız. Hart bir şeyin yapılması gerektiğini bir kez kafasına koydu mu, onu durdurmak mümkün değildir."

Parmaklarını şakaklarına bastırarak giderek artan baş ağrısını bastırmaya çalıştı. "Bunu biliyorum! Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Niall onun keskin ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı, sonra sırtıttı, bakışları bilmiş bir hal aldı. "Vay canına. O piçi gerçekten seviyorsun."

Onun bu çıkarımı karşısında kaşlarını çattı. "Elbette bilmiyorum. Yaptığı onca şeyden sonra nasıl yapabilirim ki?"

"Seni seviyor, biliyorsun," diye cevap verdi omuz silkerek. "Bunu bilemeyecek kadar aptalım ama bu doğru. Yoksa neden birbiriniz için bu kadar deli olasınız ki? Mantiğa meydan okuyor."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama sonra adamı asla ikna edemeyeceğini bildiğinden ağzını kapattı. Elbette Adam'ı sevmiyordu - onu kader anlaşmasına zorlayan ve vücudunu mümkün olan her şekilde harap eden adamı. Sırf kardeşini daha da çileden çıkaracağını bildiği için eline geçen her fırsatta onu yok etmeye çalışan adamı.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu ellerini kalçalarına dayayarak. "Bunu sensiz yapamam çünkü Adam evden yalnız çıkmama asla izin vermez ve planımı uygulayabilmek için evden çıkabilmem gerekiyor."

Dudaklarını büzdü ve sanki düşünüyormuş gibi işaret parmağıyla çenesine vurdu. "Yani bir planın var, öyle mi?"

Başıyla onayladı. Bu fikir akşam yemeğinde aklına gelmişti; Adam kendi planını uygulamaya fırsat bulamadan araya girebilecekleri bir yol.

"Anlıyorum," diye yanıtladı. "Ve bu işe yarayacak, ama sadece Adam'ı kendi eşyalarını hazırlamak için konağıma gitmem gerektiğine ikna edebilirsek. Bunu hizmetkârlarıma yaptırmamı istiyor ama benim yapmam için bir neden bulmalıyız... ve eğer bana eşlik edebileceğin konusunda ısrar edersen, o zaman yumuşayabilir ve gitmeme izin verebilir. Lütfen, Niall."

Uzun bir süre daha sessizce ona baktıktan sonra ağır bir iç geçirdi ve isteksiz görünse de başını salladı. "Peki o zaman. Sana yardım edeceğim. Ama eğer yakalanırsak, bunun cezasını sen çekeceksin, genç kız."

Sırtıttı ve kendini ona doğru attı, kollarını boynuna doladı ve yüksek sesle yanağını öptü. Adam homurdanarak kızın sırtını sıvazladı, sonra da onu kendisinden uzaklaştırdı. Kulakları kızarmıştı ama ona ters ters .

"Bunun bizi arkadaş yapacağını sanmıyorum, sen ve ben" diye homurdandı.

Ona sinsi bir sırıtış attı ve kıkırdamasını bastırdı. "Oh, asla öyle değil, Niall."

Tekrar homurdanarak bordoyu aldı ve onu geride bırakarak odadan çıktı. Bir elini karnına bastırdı ve derin bir nefes aldı, artık bir suç ortağı olduğu için zihni rahatlamıştı. Şimdi planının ilk bölümünü hayata geçirmeliydi... Adam'ın onu gözünün önünden ve Fairchild Evi'nin dışına çıkaracak kadar sakinleşmesini sağlamalıydı.

Omuzlarını dikleştirerek odadan çıktı ve salona doğru yola koyuldu. Eğer onun pes ettiğini düşünürse, o zaman gerçekten onun emirlerini pasif bir şekilde kabul edeceğine inanabilirdi. Bunu yapabilmesinin tek bir yolu vardı.

Misafir odasının kapısını iterek açtığında, onu hâlâ piyanonun önünde otururken buldu. Kapı aralığında oyalanıp onu izlerken kalbi göğsünde tekledi. Adamın duruşu, sadece gömlek kolları ve pantolonuyla enstrümanın üzerine eğilmiş, konyak sürahisi uzanabileceği bir yerde duruyordu. Adamın çok az içtiğini görünce şaşırdı, sanki onun bir parçası gibi görünen müziği yaratmaktan yeterince besleniyor gibiydi.

Kıpırdamadan durdu, parmakları tuşların üzerinde tıpkı Dunnottar'daki o uğursuz gecede olduğu gibi durakladı, ona saldırmış, damarlarında dolaşan tüm vahşi tutkuyla bekaretini yok etmek için onu müzik odasına sürüklemişti.

Hatırladıkça ürperdi, adam bir bacağına bankın üzerine atıp yüzünü ona döndüğünde olduğu yerde donakaldı. Konuşmadığından ya da ses çıkarmadığından emindi; yine de adam onun odadaki varlığına, sanki onun kendisinden haberdar olduğu kadar haberdarmış gibi karşılık vermişti.

Anahtarları örten muhafazaya yaslanarak başını eğdi ve sessizce onu inceledi. Az önce en sevdiği eğlenceye dalmış olmasına rağmen, gerginlik vücudunu kaskatı kesmiş, boynunun gergin tellerinde ve ağzının sert çizgisinde kendini göstermişti. Öylece oturmuş ona bakıyor, sanki onun bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

O da ona uyararak kapıyı arkasından kapattı ve ona doğru ilerledi. Adımları hafif ve emindi, ona yaklaştıkça ve şehvetinin kanıtlarını fark ettikçe endişesi eriyip gidiyordu; dar pantolonunun içinden ağzını sulandıran bir şekilde görünen sikini. Her zaman olduğu gibi, adamın sadece kendisini gördüğünde duyduğu arzusun gücüne hayret etti.

Kız tam önünde durup halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktüğünde, bakışları kızın üzerine dikildi. Adamın keskin nefes alışını duydu ama gözlerini yere indirdi, başını eğerek boyun eğdi. Adamın uzun bacakları iki yana açılmış, dizlerinden bükülmüştü ve kızın arasına sığabileceği kadar boşluk bırakmıştı.

Elleri adamın güçlü kalçalarında duruyordu. Sert kaslar avuç içlerine doğru gevşedi, kadın onu okşadıkça nefesi daha da hızlandı; parmak uçlarını dizlerine doğru indirdi, sonra kasıklarına doğru kaldırdı. Görebildiği her santimi gevşemiş ve çözülmüştü ve küçük bir gülümsemeye engel olamadı.

Kabul istemese de ona ihtiyacı vardı. Onu umursamıyor olabilirdi ama onda ihtiyaç duyduğu, hatta arzuladığı bir şeyler vardı. Yoksa neden kavga ettiğinde bile onu bu kadar acımasızca kendisine bağlı tutsun ki?

Bu gece kavga olmayacaktı. Adam ona doğru uzandığında boynunu bükte, yanağını adamın avucuna koydu ve gözlerini kapatarak kendini teslimiyete bıraktı. Onun güvenini kazanmak için yapması gereken buydu.

Hatta belki de doğru şeyi yaptığından emin olmak için buna ihtiyacı vardı. Bunu onun için yapıyordu... her şeyi onun için.

Adam yanağını okşarken, başparmağı dudaklarını okşarken teni sıcaklıkla karıncalandı. Başını geriye doğru eğdi, böylece gözlerinin içine baktı, ifadesi açıldı ve şehvetini, ihtiyacını, muhtemelen onun görmesini istemediği çatışmayı tasvir ediyordu. Onu aşk ve acının, zevk ve işkencenin, doğru ve yanlışın böylesine değişken bir karışımı yapan savaşıyan duygular.

Ağzını onun için açtı, başparmağını okşamak için dilini dışarı çıkardı. Birlikte inlediler, gözleri kilitlendi, bir ürperti ikisini de aynı anda etkiliyor gibiydi.

Adam başparmağını kızın dudaklarının arasına soktu ve kız da ağzını parmağın etrafına yapıştırıp gözlerini kapatarak emmeye başladı.

"Lanet olsun, küçük güvercin," diye fısıldadı, sesi şehvet ve hayranlıkla doluydu. "Çok geçmeden beni çıldırtacaksın, biliyorsun. Korkarım çoktan delirttin bile."

Onun bu itirafı göğsünü sızlattı, bir yanı onun şefkatini arzuluyordu ve sanki ışıkla yıkanmış gibi çiçek açıp büyüyordu. Kendince, ona karşı olan zayıflığının bir itirafıydı bu.

Gözlerini açtı ve tekrar ona baktı, başparmağını bıraktı ve yaklaştı. O kadar yakındı ki, başını onun kucağına doğru eğebilirdi. Tam da öyle yaptı, avucunu ereksiyonunun üzerine getirdi ve dudaklarını büzerek aynı ucunu öptü. Adam , kalçalarını salladı, kadın ona kıyafetlerinin arasından masaj yaptı, burnunu soktu, kokusunu içine çekti ve parmak uçlarında sertleştiğini hissederek zevk aldı. Önce

Uzun bir süre sonra uzandı ve bir eliyle saçlarını, diğer eliyle de sikini kavrayarak düşüşünü açtı.

Gözlerini bir kez daha kapatarak onun kontrolüne teslim oldu ve boğazının arkasına doğru iterken çenesini gevşetti. İnledi, başını aşağı bastırırken kalçaları banktan kalktı, onu boğdu, olabildiğince derinlerine girmeye çalıştı, şimdi zevkten akılsızdı.

Kendisini kullanmasına izin , dudaklarını onun etrafında kapadı ve emdi, onun kontrolüne karşı hiçbir direnç göstermedi. Meme uçları karıncalanıyor, sıkı yumrulara dönüşüyor, amcığı açlık ve ihtiyaçtan zonkluyor ve sıkılıyordu. Doyuracağı bir açlıktı bu, ama ancak istediğini elde ettikten sonra. Saatler gibi gelen bir süre boyunca kızın ağzını sikti, inledi ve titredi, sonra aceleyle boşaldı, nefesinin altında yeminler mırıldandı ve kızın saçlarını okşadı.

"Ne kadar iyi bir küçük güvercin," diye fısıldadı, kız onu ağzından bırakıp nefesini tutmaya çalışarak bacağına yaslandığında. "Çok iyi."

Adamın kalçasına sokuldu, onun övgüsünden zevk aldı, onun memnuniyeti kendi memnuniyeti haline geldi. Vücudu serbest kalmak için çığlık atarken bile, onun rahatlamış halinden, buna neden olmuş olmaktan memnuniyet duyuyordu. Uzun bir bu şekilde oturdular, adamın parmakları kızın acıyan kafa derisini yatıştırdı ve çekiştiren parmaklarının tacizini ovarak yok etti.

Sonra onu kollarının altından tutup kucağına kaldırdı. Adam bacaklarını onunkilerin üzerine sarkacak şekilde açtığında nefesi kesildi, elbisesini kaptı ve kalçalarını kavradı, birbirlerine bağlanmaları için onu çekti, aleti mons'una karşı yeniden canlandı. İç geçirdi, yüzünü onun boynuna gömdü, burnunu soktu, öptü, ısırды, tüm bunları yaparken onu kendine doğru sürttü ve ıslaklığıyla kendini kapladı.

Adam omzunu ısırıp göz kapaklarının arkasında yıldızların ve ışık noktacıklarının patlamasına neden olurken, kadın adamın tutuşuyla titredi, gözlerini kapadı ve başını geriye eğdi. Göğüslerini ortaya çıkarmak için korsajının önünü aşağı çekti, bir elini elbisesinin altından bir tanesini avuçlamak için getirdiğinde nefesi cildine karşı yarışıyordu, yoğurdu ve çığlık atana kadar meme ucunu sıkıştırdı. Ardından, dilinin fiskeleri ve dudaklarının yumuşak çekişleriyle onu yatıştırıyor, sonra da dişleriyle onu kazıyarak kendi işkencesini uygulamaya devam ediyordu.

Tekrar içine girebilecek kadar sertleştğinde, onu kıvranan, nefes nefese bir hayvana dönüştürmüştü. Onu pençeledi, kucağında dalgalandı, adam ulaşabildiği kadar uzağa itti, rahminin derinliklerine zevk şimşekleri göndermekten asla vazgeçmeyen kısımlarına dokundu.

Kalçalarını kavrayarak parmaklarını içeri soktu ve klitorisini uyarmak için pelvisini mükemmel bir açıyla kendine doğru çekti. Nefes nefese kalmıştı, zaten parçalanmaya o kadar yakındı ki karşı koymakta zorlanıyordu. Adam da bunu fark etmiş gibiydi, tekrar tekrar yaparken bakışlarını onun yüzünde tutuyor, onu istediği gibi hareket ettiriyor, kalçaları onunkilerle tatlı bir kontrpuan oluşturunuyordu. Yanağına karşı nefes nefese kaldı, dudakları ve dişleri çenesinin çizgisini ısırdı. Sonra onu öpüyor, dili ağzını istila ediyor ve dudakları iniltilerini bastırıyordu.

Öpücük onun felaketini kanıtladı ve serbest kalmasını tetikledi. Şiddetle sarsıldı, kalçaları onunkilere çarparken ağzına doğru inledi, iç kısımları onu sıkarak daha derine çekti. Adam cevap verir gibi bir ses çıkardı ama kadının ağzından içmeye devam etti, kadın tamamen boşalana kadar çekilmeyi reddetti, sessizleşti ve hareketsiz kaldı. O zaman sadece ona tutunabildi, adam ayağa kalkıp yerde dizlerinin üzerine çökerken başı omzuna yaslandı, sonra onu sırtüstü yatırdı ve üzerine çıktı - hepsi de aralarındaki bağı koparmadan. Dizlerini açıp sırtını kamburlaştırarak kendini ona iyice açtı ve adam avuçlarını onunkilere dayadığında ellerini açtı.

Kısa bir süre için ellerini tuttu, parmaklarını sıktı, sonra bileklerini başının üzerinde tutacak şekilde tutuşunu değiştirdi, kolları gergin bir şekilde çekildi. Sonra, onu ciddi bir şekilde beceriyordu, vücudu onunkiyle çarpışıyor, onu haliya vuruyordu. İlkini hemen ardından başka bir doruk noktası belirdi ve boğazında bir çığlık yandı, onu yıkamasını beklerken tuttuğu nefes tarafından hapsedildi.

Adam bir göğsünü ağzına almak için başını eğdi, çekirdeğinde hissettiği çekişlerle emdi, onu ele geçirmekle tehdit eden çarpma spazmlarını şiddetlendirdi. Uyluklarının iç kısımları ağrımaya başladı ve sabaha morarmış olacaktı, omuzları bu şekilde tutulmaktan ağrıyordu, boynu ve göğüsleri Adam'ın ağzından ve dişlerinden izler taşıyordu. Ama hepsini istiyordu, Adam'ı şu an olduğu gibi istiyordu... acımasız, talepkâr ve güzel.

Boşaldığında çığlığı nihayet serbest kaldı, ikinci doruk noktası ilkinden daha da şiddetliydi, sırtının yerden kalkmasına ve ayak parmaklarının haliya kıvrılmasına neden oldu. Sonra, onu takip ediyor, pelvisini kalçalarının beşiğine yaslıyor ve bir kez daha içine giriyor, tohumuyla içini yakıyor, iç kanalını özüyle yıkıyordu.

Bir iç çekerek Daphne'nin bileklerini bıraktı ve başını eğerek boynunun kıvrımına yasladı. Daphne onun altında yatıyordu, sert nefesi onunkiyle birlikte çınlıyordu. Bu, tohumunu onun içine ikinci kez döküşü olacaktı ve bu sefer tutup tutmayacağını merak etti... eğer ilk sefer çoktan içine kök salmışsa.

Gözlerini kapatıp Adam'ın ve kendisinin kokusunun baş döndürücü karışımını içine çekerken, yüzüncü kezmiş gibi gelen bir aptallık için kendine lanet okudu. Sadece Niall'ın sözleri kabul etmek istediğinden daha doğru olduğu için değil, aynı zamanda Adam'ın bir parçasının içinde büyümesi düşüncesi olması gerektiği kadar korkutucu olmadığı için.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ADam, kendisini Darphane'ye getiren kiralık arabadan indi; terk edilmiş ve bakımsız kalmış konaklardan, meyhane ve han kalıntılarından ve yangınlar yüzünden yanmış ve kavrulmuş ahşap evlerden oluşan, Tanrı'nın unuttuğu bir gecekondu mahallesiydi. Dilencilerin, fahişelerin ve hırsızların kötü şöhretli yuvası.

İki gün önce Bertram'a şantaja boyun eğeceğini bildirdiğinde, diğer adamın buluşmaları için seçtiği yer onu memnun etmişti. West End'den fark edilip tanınacağından endişe etmesine gerek bırakmayacak kadar uzakta olan bu yer, planladığı suikast için de mükemmel bir ortam sunuyordu. Bertram'ın canını alacak silah sesini duyan kimse koşarak gelmeyecek, kaçıışı da engellenmeyecekti. Şehir bekçileri şehrin bu tarafıyla hiç ilgilenmezdi. Sevddiği insanları mahveden adam olması gerektiği gibi ölecekti... en karanlık ve en kirli oluklarda.

Paltosunun cebine uzanarak oraya sakladığı tabancayı buldu; çalışma odasındaki sedir sandığında sakladığı ikiz setten biriydi bu. Bu seti Dunnottar'dan getirmişti, yolda kendini daha güvende hissediyordu. Onları atış talimi dışında kullanmak için hiç nedeni olmamıştı ama iyi bir nişancıydı. Iskalamayacaktı.

Yangında yok olmuş bir binanın açık girişine doğru ilerledi, çökmüş çatısı dolunayın ışığının içeri girmesine izin veriyordu. Binanın dışındaki yanmış afiş, buranın Bertram'ın o sabah ona gönderdiği adres, yani buluşma yeri olduğunu gösteriyordu.

Bir zamanlar mobilya parçası olabilecek bir tahta yığınının üzerinden geçerken başını kaldırıp baktı ve bulduğu şey karşısında afallayarak neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu.

Yıkılmış girişin ortasında onu bekleyen Daphne, koyu yeşil elbisesini örten siyah, kapüşonlu bir pelerinle duruyordu. Kumral saçlarının ışıltısını ortaya çıkarmak için kukuletayı indirerek ona acımasız bir ifade verdi.

"Merhaba, Adam."

Adam kaşlarını çattı ve kızın koluna girmek için öne çıktı. "Burada ne işin var senin?"

Bu arada, nerede buluşacaklarını nereden biliyordu? Neden Fairchild House'da, gidip almasına izin verilmesi için ısrar ettiği şeylerle birlikte beklemiyordu?

Çenesini o sinir bozucu tavrıyla kaldırarak kolunu adamın elinden çekti. "Sadece küçük sorunumuzu çözmek için başka bir yol bulduğumu söylemeye geldim."

Çenesi sıkıştı, dişleri birbirine çarparak toz haline gelmelerinden korktu. Onu gözünün önünden ayırmaması, Niall'in ayak işlerinde ona eşlik etmesine izin verirse uslu duracağı konusunda ısrar etmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Başından beri onun yolundan çekilmeyeceğini bilmesi gerekirken, çekileceğini düşünmesine neden olduğu için ona lanet olsun.

"Başka yolu yok," diye bağırdı. "Gitmen gerek, şimdi, daha önce-"

Niall'in gölgelerden gelen tanıdık sesi, "Ufaklıklarını çöz Hart," diye homurdandı.

Başını çevirdiğinde kâhyanın yakınlarda durduğunu gördü; bir zamanlar ocak olan şeyin gövdesine yaslanmış, elleri paltosunun ceplerindeydi.

"Bu ne biliyor."

Adam sözde arkadaşına kaşlarını çattı. "Sen de mi bu işin içindesin?" "Evet," diye onayladı Niall. "Eğer sadece dinleseydin-"

"Dinlemek istemiyorum, lanet olsun," diye bağırdı. "Onun buradan gitmesini istiyorum ve işimi bitirdiğinde onu boğacağım, sonra da seni öldüreceğim!"

Daphne, kabadayılık taslamasından hiç de korkmadan etrafından dolaştı ve girişe doğru ilerledi. Bir elini saçlarında çekiştirdi, kendini kontrol altına almak için mücadele ederken kafa derisi acıyordu. Kadının cüretkârlığı hayranlık uyandırdığı kadar onu çileden de çıkarmıştı. Küçük güvercini de en az kendisi kadar inatçı olabiliyordu.

Döndüğünde onu sade siyah kıyafetler giymiş bir adamla selamlaşırken buldu, yanında en az kendisi ve Niall kadar iri yarı iki kişi daha vardı. Neler oluyordu böyle?

"Ah, Bay Cunningham," dedi Daphne hafifçe, sanki bir suarede karşılaşan tanıdıklarmış gibi. "Geldiğiniz ve tam zamanında geldiğiniz için teşekkür ederim. Bir erkeğin dakikliğine hayranım."

Adam kızardı ve hızlı bir selam verdi. "Sorun değil leydim. Lordum."

Adam, Daphne'ye gösterdiği saygıyı ona da göstermek için öne çıkan bu Cunningham'a kaşlarını çatarak baktı. "Sen de kimsin be?"

Daphne sırtarak, "Sabırlı ol, Adam," dedi. "Diğer konuklarımız geldiğinde başlayabiliriz. Oh, işte geldiler! Winifred, hayatım, umarım buraya sorunsuz bir şekilde gelmişsindir."

Bertram'ın eski nişanlısı olduğunu anladığı bir kadın yaklaşırken Adam'ın ağzı bir karış açık kaldı, onu birkaç kişi daha izledi. Burada en az bir düzine insan daha olmalıydı, çoğu kadın, geri kalanı da onlara eşlik eden erkekler.

Winifred kollarını Daphne'ye uzattı ve ikisi kucaklaşarak birbirlerinin yanaklarını okşadılar.

"Tanrım, sanki bir romandan fırlamış gibi," diye haykırdı genç kadın, karanlık, yanmış binaya hayranlıkla bakarak. "Her şey oldukça heyecan verici."

Diğer kadınlar yumuşak kıkırdamalar ve fısıldaşmalarla aynı fikirdeyken, Daphne sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi ona bakarak öylece durdu.

Tekrar ona doğru gelerek kolundan tuttu, onu kendine çekti ve kulağına fısıldamak için başını eğdi.

"Daphne, sabrımı zorluyorsun," diye hırladı. "Sana açıkça söyledim-"

"Ve sana söyledim," diye araya girdi, başını çevirip ona baktı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim... başka bir yol varken olmaz. Daha iyi bir yol varken."

Tam ona ne halt ediyor olabileceğini sormak için ağzını açmıştı ki tanıdık bir ses daha dikkatini çekti.

"Hartmoor, oluyor?"

Bertram aralarında belirttiğinde tüm grup sessizliğe büründü, solgun yüzü sıkıntı ve endişe maskesiyle sabitlenmişti, donuk gözleri Daphne'nin toplanmış misafirlerini incelemek için etrafta geziniyordu. Winifred'in yanı sıra Adam'ın daha yakından bakınca tanıdığı birkaç kadını daha görünce yüzü kızardı. Leydi Cassandra Lane en yakınında, Bertram'ın fetih koleksiyonunun en önünde duruyordu. Her biri ona, fırsat bulsalar onu topuklarının altında ezecekmiş gibi bakıyordu... Sanki onların gözünde bir böcekten daha değersizmiş gibi.

Bakışlarını Daphne'ye çeviren Bertram kaşlarını çattı. "Ne halt ediyorsun Burada ne yapıyorsun?"

Daphne kollarını önünde kavuşturdu ve onu karşılamak için bir adım öne çıktı. "Sizi bekliyordum elbette. Artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz."

Adam nefesini tutmuş, eli hâlâ cebinin derinliklerinde, parmakları tabancasının kabzasında, bu değiş tokuşu izliyordu. Düşmanı tam önünde duruyordu, aralarında ne kimse ne de hiçbir şey vardı. Tabancasını şimdi çekerse, temiz bir atış yapabilirdi. Ama bunu şimdi yapması aptallık olurdu, arkasında bir yargıç ve Bow Street Runners olduklarından emin olduğu iki adam dururken.

"Benim işim Hartmoor'la," diye ısrar etti Bertram, ses tonuna belirsizlik sinmişti.

Neler olup bittiği hakkında Adam kadar az şey biliyordu.

Daphne, hemen arkalarında duran adamı işaret ederek, "Aslında işinizin niteliği değişti," diye cevap verdi. "Sulh yargıcı Bay Cunningham'ı tanıyor musunuz? Londra'nın en dürüstlerinden biri olduğu söylenir, rüşvet alamaz ya da yasaları kendi ihtiyaçlarına göre eğip bükmeye zorlanamaz. Ona Hartmoor Kontu'nun sizi bir suçtan dolayı yargılamak istediğini söylediğimde, bu akşam bana eşlik etmekten çok mutlu oldu."

Bertram'ın gözleri bir an için irileşti, ama kısa bir süre sonra kendini topladı ve her zamanki kendini beğenmiş ve kibirli tavrını takındı. "Suç mu? Ne suçu, sevgili kardeşim?"

Daphne, "Neden, tecavüz tabii ki," dedi.

Adam'ın bakışları Daphne'den, olduğu yerde kalıp tüm sahneyi ilgiyle izleyen Niall'a kayarken kalbi duracak gibi oldu. Demek ikisi birlikte Fairchild House'dan kaçıp Adam'ın arkasından iş çevirmek için böyle bir şey yapmışlardı. Cunningham dürüst biri olsa da, adamın hizmetlerinin karşılıksız olmadığını da biliyordu, zira yargıçlara işlerini yapmaları için çok az ya da hiç ödeme yapılmazdı... onun gibi, suçları soruşturması için ona tazminat ödeyebilecek nüfuza sahip kişiler dışında. Daphne bunu yapması için ona ne kadar ödemişti?

"Tecavüz," diye alay etti Bertram, küçümseyici bir elini havada sallayarak. "Kızlığını teslim eden ve sonrasında pişmanlık duyan bir kadının tecavüz diye ağlamaya hakkı yoktur."

Yaklaştı, önce Daphne'ye, sonra Adam'a baktı, dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ayrıca, bana dava açmanız Olivia'yı tanık olarak ortaya çıkmaya zorlamanız anlamına gelir," diye fısıldadı sadece ikisinin duyabileceği şekilde. "Onun ne kadar deli olduğunu ortaya çıkarmak zorunda kalacaksın."

Adam'ın şaşkınlığı karşısında Daphne'nin gülümsemesi daha da genişledi ve sanki Bertram az önce dünyanın en eğlenceli fikrasiını anlatmış gibi güldü.

"İşte burada yanılıyorsunuz," diye ilan etti. "Görüyorsunuz, burada duran kadınların her biri sizin onları zorladığınıza dair tanıklık etmeye hazır... herkesin önünde."

Bu kez Bertram, kayıtsız maskesini yerinde tutamadığını kanıtladı, Daphne'yi itip en yakındaki kadına yaklaşırken paniği ortaya çıkmaya başladı. Leydi Cassandra Lane, Bertram çok yaklaştığında nefesi kesildi ve geri geri gitmeye başladı, ta ki Winifred'e çarpana kadar; Winifred onun omuzlarından tuttu ve onu sabit tutmak için yatıştırıcı sözler fısıldadı. Zavalılık korkudan ne yapacağını şaşırmıştı.

"Buna cüret edemezsiniz," diyerek Cassandra'ya tükürdükten sonra kötü niyetli bakışlarını diğer kadınlara yöneltti. "Bana karşı tanıklık etmek kendinizi herkesin önünde mahvetmek olur. Herkes sizin ne kadar fahişe olduğunuzu bilecek."

Leydi Cassandra kendini boyuna kadar çekerek Winifred'in koruyucu tutuşundan kurtuldu ve eldivenli eli bir yilandan daha hızlı bir şekilde Bertram'ın suratına çarptı.

"Herkes *seni* yalancı, entrikacı bir zampara olarak tanıyacak," diye ilan etti Cassandra, sesi öfkesinin şiddetiyle titriyordu. "Hiçbir erkeğin bana teklifte bulunmaması umurumda değil... Senin asıldığını görecek'im."

Başka bir kadın onun yerine geçerek parmağını Bertram'ın göğsünün ortasına dayadı. "Bana yapılanların benim hatam olduğuna inandırdın beni. Dedikodular başlayana ve Winifred nişanınızı bozana kadar başkalarının da olabileceğini fark etmemiştim. Artık daha iyi biliyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım ve sen de hak ettiğini alacaksın."

Diğer kadınlar teker teker söz alarak, kendilerine yapılanları dünyaya anlatacaklarına ve Daphne'nin hakkını almasını sağlayacaklarına söz verdiler. Sözlerini bitirdiklerinde Daphne tekrar ona yaklaştı, bu kez gülümsemesi düpedüz yırtıcıydı. Adam'a avlanırkenki halini hatırlattı, öldürmek için yaklaşıyor, avının kaçamayacağını anladığı anın tadını çıkarıyordu. Adam, Daphne'nin kendisine hissettirdiği gurur dalgasına, omuzlarının dikleşmesine ve dudaklarının kıvrılmasına engel olamıyordu çünkü onun gözlerinin önünde çiçek açmasını, her zaman olabileceği kadın haline gelmesini izliyordu.

"İşte oldu, Bertram," diye mırıldandı. "Olivia'nın ya da Serena'nın adını anmana bile gerek kalmadan battığını görecekim. Onları ve Londra'daki diğer kadınları senden koruyacağım. Ne onlar ne de benim üzerimde bir daha asla güç kullanamayacaksın."

Ondan uzaklaşan Bertram başını salladı. "Hayır... *hayır!* Böyle olmaması gerekiyordu."

Adam şimdi öne çıktı ve Daphne'nin yanındaki yerini aldı. Öldürmeye geldiği adam acınacak bir yaratık olduğunu kanıtlamıştı, ne zamanını ne de öfkesini hak ediyordu. Bunu neden hiç görememişti?

"Bunun olmasını nasıl bekliyordun?" diye sordu. "Yaptıklarının yanına kâr kalacağını mı sandın? Eylemlerinin sonuçlarından kaçabileceğini mi?"

Bertram ona ters ters baktı, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkarken geriye doğru bir adım daha attı ve Bow Sokağı Koşucularından biri tarafından yolunun kesildiğini gördü. Adam tek çıkışı kapatmak için etrafından dolanmıştı ve başını hafifçe sallayarak Bertram'a baktı.

"Sen!" Bertram suçlayıcı bir parmakla Daphne'yi göstererek tükürdü. "Benden nefret ettiğini hep biliyordum. Bir erkek, bir varis, *önemli* biri olarak doğduğum için beni hep kıskandın!"

Adam'ın yanında, Daphne sanki Adam ona vurmuş gibi irkildi, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Adam onu rahatlatmak için bir elini sırtının alt kısmına koydu, her ne ikisi de bunun onun hatası olmadığını bilseler de... bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Bunca yıldır benim hakkımda böyle mi düşünüyordun?" diye sordu, sesinde incinmişlik vardı. "Seni bu kadar sevdikten, seni kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olduktan sonra böyle şeyler söylediğine inanamıyorum. Birini incitmiş olsaydın bile, gerçekten üzgünsen seni affetmeye hazırdım."

Bertram alaycı bir tavırla onun ayaklarına tükürdü. "Üzüldüğüm tek şey bana değer verdiğini düşünmüş olmam."

Koşucu Bertram'ın kolunu tuttu ve Bertram bir hırıltıyla adamın elinden kurtuldu.

"Çekin ellerinizi üzerimden!" diye bağırdı, üzerine doğru gelen iki iri adamdan kaçmaya çalışırken acınacak bir görüntü sergiliyordu. "Ben bir *kontun* oğluyum! Bana bunu yapamazsınız!"

"Haydi bakalım delikanlı," dedi yargıç iç çekerek, öne çıktı ve Koşuculara onu kontrol altına almalarını işaret etti. "Burası

duruşmaya kadar seninle hapishanede kalacağım. Bu konuda centilmen olalım, tamam mı?"

"Hayır!" Bertram kendisini gözüne almaya çalışan Koşucu'nun savurduğu kolun altından eğilerek ısrar etti. "Hayır, bunu yapmanıza izin vermeyeceğim! Bu doğru değil!"

Adam cezasından kaçan, küçük bir kız gibi ağlayan, gözleri yaşlarla dolan ve zayıf çenesi titreyen adama dudak büktü. Bu zavallı adamın kendisi için gerçek bir tehdit oluşturduğuna inanamıyordu. Her şey o kadar gülünçtü ki, neredeyse yüksek sesle gülecekti.

Ta ki Bertram ceketinin göğüs cebine uzanıp bir tabanca çıkarana kadar.

Bertram silahını sağa sola sallarken kadınlar nefes nefese geri çekildi, gözleri çaresizlikten irileşmiş ve vahşileşmişti.

"Geri çekilin," diye emretti, silahı en yakındaki Runner'a doğrultarak. "Dolu ve ateş *edeceğim!*"

Adam'ın eli kendi tabancasına dolandı ama yeterince hızlı hareket edemezse Bertram'ın daha silahını çekmeden ateş edeceğini bildiği için kendini tuttu. Daphne'nin zarar görmesini engellemek için omzunu kullanarak öne doğru eğildi.

"Bertram, aptallık etme," dedi sesini sabit tutarak. "Her şey bitti. Kaybettiniz. Bunu olması gerekenden daha kötü hale getirme."

Adam silahını çevirip Adam'a doğrulturken eli titriyor, burun delikleri açılıyor ve dudakları geriliyordu. "Bunların hepsi senin suçun. Onu bana karşı kıskırttın ve sen... sen... Eğer ölmem gerekiyorsa, seni de yanımda götüreceğim."

Adam, Bertram'ın niyetini anladığı anda tabancasını çekti. Tabancayı sağ eliyle kaldırdı ve arkasında duran Daphne'yi korumak için vücudunu sola doğru eğdi. Ama sonra bir çift el sırtının alt kısmına bastırarak dengesini bozdu. Silahı üzerindeki hakimiyetini kaybetti ve silah Bertram'ın elinde patladığı sırada Daphne'nin tiz çığlığı duyuldu.

"*Hayır!*"

Adam bir an için rüzgârın etkisiyle yere yan üstü düştü. Bertram deli gibi bağırıp çağırırken, etrafındaki kadınlar çığlık çığlığa bağırıyor, erkekler homurdanıyor ve inliyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu ama vurulduğu kesindi. Neden hiçbir şey hissedemiyordu?

Sırt üstü yuvarlandı ve başını salladı, kulakları silah sesinden çınliyordu. Sonra başını çevirdi ve bakışları

Daphne, ondan birkaç metre ötede yerde yatıyordu. Geniş, sersemlemiş gözleri onunkilerle buluştu ve titreyip sarsıldı, dudakları sessiz bir çığlıkla ayrıldı.

Kan, elbisesini ve pelerinini lekeledi, altındaki taşların üzerine döküldü.

On

u. "Daphne," diye homurdandı, ellerinin ve dizlerinin üzerine geldi ve onları ayıran boşlukta sürünüyor.

Niall diğer taraftan yaklaşarak dizlerinin üzerine çöktü ve kravatını çıkarıp omzundaki yaradan akan kanı bastırmak için kullandı. Adam karanlıkta bile bunun ağır bir yara olduğunu, göğsüne çok yakın olduğunu ve muhtemelen bir atardamara isabet ettiğini görebiliyordu. Kan kaybından ölebilir ya da kolunu tamamen kaybedebilirdi.

"Hart!" Niall yere diz çökmüş, bakışlarını ona dikmiş, gözlerinde yaşlarla yerdeki kadına uyuşmuş bir halde bakarken haykırdı. "Hart, onun bir doktora ihtiyacı var, *hemen!*"

Bunu biliyordu... biliyordu. Ama olduğu yerde donup kalmıştı, rüzgâr hâlâ onu savuruyordu, midesi o kadar çok düğümlenmişti ki, hesap sormadığına şaşırdı. Başını ona doğru sallayarak kaşlarını çattı, nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlayamıyordu... neden kendisi için hazırlanmış bir kurşunu isteyerek yediğini.

Odanın diğer ucunda Bertram, kendisini gözaltına alan ve bileklerine demir prangalar takan iki adamın tutuşuna karşı mücadele ediyordu. Neredeyse ağzından köpükler saçıyor, bu işi bitirebilmek, kendi kız kardeşini vurmasına neden olan adamı öldürebilmek için bırakılmasını haykırıyordu.

İkisinin arasında, yerde, Adam'ın elinden düşmüş olan tabancası duruyordu. ulaşabilirdi... ateş edebilirdi. Temiz bir atışı vardı. Adam Daphne'ye zarar vermişti... onu öldürebilirdi. Bu affedemeyeceği bir suçtu.

Bir atış ve her şey bitecekti. En başta yapmak için geldiği şeyi yapmış olacaktı.

Son intikamını alacaktı.

Ama Niall onu çağırıyordu ve küçük güvercini kan kaybından ölmek üzereydi. İkisi için de zamanı yoktu... seçim yapmak zorundaydı.

Seç, Adam... ben mi, o mu?

Bir amaç için bir araç olan silahtan, bu gece onu bir değil iki kez kurtaran kadına bakarken, kadının sözleri zihninde yankılandı.

Seç, Adam...

Titreyen eliyle uzandı ve tereddüt etmeden kararını verdi.

Karanlık Daphne'nin görüş alanını kaplamış, sanki tüm dünyasını kuşatmış, diğer tüm sesleri ve kokuları yok etmişti. Göz kapaklarının arkasında bir şeyler titreşiyordu, belki de anılar. Ya da rüyalar. O kadar hızlı geçip gittiler ki, tek bir tanesine bile uzun süre tutunamadı. Tek bildiği kaos olduğuydu; çığlıklar, silah sesleri, sert zemine vuran ayaklar. Ve kan vardı, her yerde çok fazla kan vardı, yapışkan ve ıslaktı, kokusu burun deliklerini bakırimsı bir tang ile sokuyordu.

Hareket vardı; kollar onu kaldırıyor, taşıyor, koşuyordu. Zıplama ve itiş kakış omzunu incitmiş, koluna ve göğsüne ateşten acı dalları göndermişti ama bunun için minnettardı... bu ona yaşadığını kanıtlıyordu. Karanlık bir gelip bir gidiyor, bir an her şeyi boğuyor, sonra rahatlıyor ve bir sonraki an etrafını görmesine izin veriyordu.

Üstünde gece gökyüzü, sonra kiralık bir kulübenin içi, sonra Fairchild House'daki bir yatak odasının tanıdık tavanı. Nazik, mavi gözlü bir adam ona bakıyor, cesur olduğunu söylüyor, canının yandığını bildiğini ama ameliyat etmesine izin vermesi gerektiğini mırıldanıyordu. Sonra... acı. Adam yarasına bir şey sokarken, o kadar kuvvetli kazıyordu ki, kolunu koparabileceğini düşündü. Kelimeler bulmaya çalışmış, ona kolunu alabileceğini, yeter ki içini bu şekilde kurcalamayı bırakmasını söylemeye çalışmıştı. Ama ya konuşmayı becerememişti ya da görmezden gelinmişti, çünkü adam kazmaya, kesmeye, onu parçalara ayırmaya devam etmişti... yani, bir şeyin peşindeydi. Tam olarak ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadı, çünkü acı onu tekrar karanlığa gömmek için yeterli olmuştu.

Bundan sonra başka şeyler de oldu... tanıdığı ama çıkaramadığı sesler. Uzandığı yumuşak yatağın etrafındaki hareketler ve boğazından aşağı dökülen afyon ve ispirtonun tadı.

Uyudu. Kan, acı ve eziyet dolu rüyalarla, tüm bunların ortasında yeşil ve altın ateşten gözleri olan güzel bir canavarla dolu bir uyku.

Günlerce sürecek gibi görünüyordu, çözemediği baş döndürücü bir karmaşanın içinde kaybolup gidiyordu.

Sonunda, parlak bir ışık karanlığın içinden ona doğru fırladı, bir iğne ucu kadar büyüdü ve şişti, yüzünü buruşturdu ve bir iniltiyle başını çevirdi. Bir pencereden süzülen güneş ışığı... bunca karanlıktan sonra çok parlaktı.

"Perdeleri kapat," diye emretti kaba bir ses... tanıdığı bir ses
İyi.

Göz kapaklarının ardındaki aydınlığın acısı geçene kadar bekledi, sonra memnun bir iç çekişle gözlerini açtı. Çevresine bakarken loş ışık daha başışlayıcı oldu. Fairchild Evi'nde Adam'la paylaştığı odaya geri dönmüştü, devasa yatakta yatıyordu ve örtüsü çenesine kadar çekilmişti. Başını ters tarafa çevirdiğinde, omzunda patlayan ve göğsüne saplanan acıyla irkildi.

Bir sızlanmayı bastırdı ve ani acı yüzünden solmaya başlayan görüşünü odaklamak için mücadele etti. Nefes alarak bilincini korumaya, karanlıktan çıktıktan sonra onu karşılayan sesin kaynağını bulana kadar odayı aramaya çalıştı.

Bakışları, yatağının başucundaki sandalyede kambur duran adamın iri cüssesine takıldı. Darphane'deki o meşum gecede giydiği kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

-Paltosuz, günlerdir uyumamış gibi görünüyordu; saçları yüzüne dağılmıştı, gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayarken ağzı gergindi.

Gözleri saf altın rengindeydi, yorgunluk ve hüznle dolup taşıyordu. ... ve asla çözemeyeceği yüzlerce farklı gizem. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, kadın yatağında kıpırdamadan durdu, adam öne doğru eğildi, bakışları kadının yüzünün her çizgisini ve düzlemini izliyor gibiydi.

Sonunda bir elini uzattı, parmakları nazikçe çenesinin çizgisini okşadı, yukarı ve sonra saç çizgisine doğru açı yaptı. Bu dokunuş kıvılcım yarattı

İçindeki sıcaklık ve acı, şefkatli okşamasının ardından uzak bir düşünce haline geldi.

"Küçük güvercin," diye fısıldadı başını eğerek. "Geri döndün."

Başını sallamaya çalıştı ama acıyı hatırlayınca vazgeçti. Bunun yerine ona zayıf bir gülümseme verdi. "Öyle görünüyor. Nasıl... ne zamandır?"

"Üç gün," diye yanıtladı, bu sözlerin ardından çektiği iç çekişin ağırlığı her günün ağırlığını taşıyordu.

Bir an için gözlerini kapattı, odanın dönmesini ve ağzının kurumasını düşünmemeye çalıştı. Susamıştı, acıkmıştı ve her yeri ağrıyordu... sanki kurşun tüm vücuduna girmiş ve dokunduğu her yere zarar vermişti.

"Ne..." Gözlerini açıp ona bakarak konuşmasını sonlandırdı. "Ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Vuruldun."

Bu onu güldürdü, sonra irkildi ve inledi, ona sert bir

Parla

ma. "Bunu bir daha yapma," diye azarladı.

Bir kahkahayı daha bastırmak için titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet,

Vurulduğumun gayet farkındayım. Oradaydım, hatırladın mı?"

İç geçirdi, başını eğdi ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Bunca zamandır onun yanında mıydı? Sanki son üç günün her saatinde o sandalyeyi işgal etmiş gibi görünüyordu.

"Sonra... hızla soluyordun," dedi yavaşça, ellerine bakarak. "O kadar çok kan kaybettin ki... hayatta kalamayacağını düşündük."

Aynı korku, omzunda bir kurşunla orada yatarken de aklına gelmişti, dünyası kararıyordu.

"Niall'la birlikte Darphane'ye götürdüğünüz hack'in hemen dışarıda beklemesi büyük şans," diye devam etti. "Aksi takdirde sizi buraya asla zamanında getiremeyebilirdik."

Buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışarak alnını kırıştırdı ama bir arabanın sallanmasından ve itilip kakılmanın verdiği acıdan başka bir şey hatırlayamadı. Ondan önce sadece Niall'ın kravatını yaraya bastırarak kanı durdurması ve Adam vardı... Adam, o orada ölürken şaşırtıcı bir sessizlik içindeydi.

"Beni dışarı mı taşıdın?"

Hâlâ onun bakışlarından kaçınarak başını salladı. "Evet. Sen... sen ölecektin. Ve ben... sana izin veremezdim."

Sözleri göğsüne battı, uykuda tutmaya çalıştığı bir şeyi uyandırdı... teslim olmaktan daha iyi bildiği duyguları. Sahip olamayacağı şeyleri özlemesine, onda olmayan şeyleri görmesine izin vermesi aptalcaydı. Ama, ah, orada uzanıp adamın yüzüne baktıkça, onun kendisine tekrar bakmasını, arzuladığı sözleri söylemesini bekledikçe bu duygu nasıl da büyüdü ve kabardı.

Sonunda başını kaldırıp bakışlarıyla buluştuğunda, orada bulduğu şey karşısında şaşkına döndü. Genellikle o yeşil ve altın rengi derinliklerde taşıdığı azap her zamankinden daha keskin görünüyordu, ona doğru yayılıyordu... bu *öfke* miydi? Ona *kızgın* mıydı?

"Neden?" diye homurdandı, inanamıyormuş gibi başını salladı. "Neden, küçük güvercin?"

Ah. Anlamıştı. Kendini tehlikeye attığı, onu uzaklaştırdığı ve onun için o kurşunu yediği için ona kızgındı.

O gece yaşananları düşünürken cevap vermesi biraz zaman aldı, Bertram'ın silahı Adam'ın göğsüne doğrulttuğunu fark ettiği anı hatırladı. Niyetini görmüştü, tetiği çekeceğini biliyordu, kurşunun Adam'ın kalbini parçalayıp onu öldüreceğini biliyordu. İçindeki bir şey içgüdüsel olarak tepki vermiş ve orada durup onun ölümünü izleyememişti.

Ağızındaki korkunun tadını, Bertram'ın onu öldüreceğini anladığı anı hatırladıkça kalbi şimdi bile acıyordu. Bertram ona ne kadar kızgın olursa olsun, geriye dönüp baktığında kendini şaşırtıcı derecede vicdansız buluyordu. Aynı seçenekle karşı karşıya kalsa yine aynı şeyi yapardı.

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldadı, onun bakışlarını tuttu ve bunu görmesini, kabul etmesini istedi.

Biliyordu... bir süredir biliyordu, gerçeklerden aktif olarak kaçındığı zamanlarda bile. Bilmek zorundaydı. Tüm olanlardan sonra, o hâlâ onundu, her zaman onun olacaktı.

Başını tekrar salladı, burun delikleri genişledi, göğsü sanki nefesini tutmuş gibi kabardı, bekledi... onun söylemesini bekledi.

İç çekerek gözlerini kapadı ve yutkundu. Lanet olsun, onu bunu söylemeye, kelimeleri atmosfere sokmaya ve onları gerçeğe dönüştürmeye zorlayacaktı.

"Bana bak," diye tersledi, daha yakına eğildi, ona dokunmak için uzandı yüz.

İtaat etti, çünkü o istediğinde hep yapardı. Gözyaşları gözlerini yaktı, bir tanesi gözünün kenarından sızarak kulağına doğru aktı.

"Adam..."

"Söyle," dedi, bir gözyaşını daha silerek, geri adım atmayı reddederek. "Söyle bana."

Çenesi titredi ama sesini buldu, kelimeler hıçkırıklarla döküldü.

"Çünkü... seni seviyorum. Çünkü sen her şeyi yok ettikten, beni incittikten ve aşağıladıktan sonra bile... beni kullandıktan sonra bile... Orada durup senin varlığını bu dünyadan silmesine izin veremezdin. *Benim dünyamdan.*"

Uzun bir süre sessizce ona baktı, yüz ifadesi her zamanki gibi taş gibi ve okunaksızdı, gözleri onun gözlerinin içine bakıyor ve onu esir alıyordu.

"Lanet olsun," diye inledi, eli tekrar saçlarına gitti ve sıktı, çekti, aralarındaki mesafeyi kapatmak için kayarken kafa derisinin karıncalanmasına neden oldu.

Sonra onu öpüyordu, dudakları onunkilere karşı sert ve amansızdı, dili tadıyor, dişleri ısıyor, parmakları saçlarını sahiplenici bir şekilde tutuyordu.

"Seni aptal," diye hırladı onun ağzına karşı. "Seni aptal... yapamazsın ..."

"Seni seviyorum," diye inledi onun ağzına karşı, gözyaşları içine akıyordu.

Ciddiyim.

Onu reddetmesi, derisini yüzüp ölümcül darbeyi indirmesi ve onu ölüme terk etmesi umurunda değildi. Şimdi bunu söylediğine göre, her zamankinden daha doğru olmuştu ve artık bunu inkâr edemezdi... ne kendini ne de onu inkâr edebilirdi.

"Yapamazsın," diye ısrar etti, hâlâ onu öpüyor, hâlâ onu mutluluğa boğuyordu.

"İstiyorum," diye karşı çıktı, yaralanmamış elini Adam'ın çenesini kavrayacak şekilde kaldırdı. "Biliyorum, Adam."

"Yapmamalısın," diye mırıldandı, yanağını, alnını, burnunun köprüsünü öperek.

"İstiyorum," diye tekrarladı. "Her zaman yapacağım."

Sanki yanmış gibi ondan uzaklaştı, sandalyesinin arkasına yaslanırken keskin bir nefes aldı. Kendisiyle savaşıyor, içinde savaşılan güçlerle mücadele ediyor gibiydi.

"Senin de aynı şekilde hissetmeni beklemiyorum," diye ekledi ve tavana bakmak için arkasını döndü. Onun gözlerinin içine bakmaya ve onu

onu reddetmek. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve bunu anlayabilirim-" "Ama ben borçluyum," diye araya girdi.

"Her şeyi sana borçluyum."

Ona tekrar bakmaktan kendini alamadı; Adam'ı şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşısında dururken buldu. "Adam, yapma..."

"Yapmalıyım," dedi ve uzanıp saçlarını okşadı. "Görüyorsun ya, omzunda o kurşunla düştüğünde, bir anlık bir aydınlanma yaşadım."

Ona baktı, kaşları çatılmıştı, ne söylediğini, bunun nereye varabileceğini anlamaya çalışırken kalbi çarpıyordu.

"Bertram'ı öldürmek için yanımda getirdiğim silah tam orada, elimin altında duruyordu," diye devam etti. "Ve neredeyse onu alıyordum. Neredeyse seni orada ölüme terk edecektim ki onun hayatına son verecek kişi ben olabileyim. Bu hakkı kazanmıştım... bu *benim hakkımdı*."

Anlayışla başını salladı, onun çatışmasını anlıyordu. "Evet."

Yanıt olarak başını salladı. "Ama seçim yapma zamanı geldiğinde, onun gitmesine izin verip seni kurtarmak ya da istediğimi elde edip ölmene izin vermek... Tek gerçek seçeneğin olduğunu anladım. Sen, küçük güvercin. Seni seçtim."

Bir hıçkırık daha onu sarstı, bu seferki sevinçten geliyordu ve onun eline doğru eğildi, yanağını onun avucuna dayadı ve orada rahatladı. Karar vermeye zorlandığında onun kendisini seçeceğini düşünmemişti ve o da yanıldığını kanıtlamıştı. Belki de umut etmek doğrudu ...

"Ve şimdi, seni son bir kez seçeceğim," mırıldandı, başparmağı yanağını okşarken, gözleri hâlâ yüzünü okşuyordu.

Ve onun neyle ilgili olduğunu anladı. Onu hafızasına kazımak, uzaklaşmadan önce son bir kez daha içine çekmek için ona bu şekilde bakıyordu.

"Yapma," diye yalvardı gururunu düşünemedi. "Adam, lütfen..."

Şaşkınlıkla ona gülümsedi, sonra belinden eğilerek onu tekrar öptü, tam ağzının kenarından. "Yapmak zorundayım, küçük güvercin. Seni tutmak benim içindi. Bu bencilceydi ve artık buna hakkım yok... her halükarda bunu hak ettin. Sen beni kurtardın, şimdi ben de seni kurtarıyorum."

"Yapma," diye bağırды. "Ben kurtarılmak istemiyorum. İstiyorum... İhtiyacım var..." Başını sallayarak onu bir kez daha öptü, sonra doğruldu,

ellerini arkasında birleştirdi. "Hiçbir zaman pişman olduğumu söylemeyeceğim. Ama şimdi, konu ilk kez sana geldiğinde doğru olanı yapmalıyım. Bir daha asla hayatını mahvedeceğimden korkmana gerek yok, küçük güvercin."

Adam yataktan uzaklaştı ve kadın boğuk bir çığlıkla yukarı doğru sıçradı, vücudundaki acı onu engellemeye çalışıyordu. Yine de hiçbir şey onu yataktan çıkmaktan, onun ardından yalınayak sendelemekten ve gömleğinin arkasını kavramak için uzanmaktan alıkoymazdı.

Dönerek onu yere yığılmadan hemen önce yakaladı; su, et suyu ve afyondan başka bir şey içmediği günlerden sonra vücudu tahmin ettiğinden daha zayıftı.

"Dikişlerini yırtacaksın," diye uyardı, az önce kalbini söktüğü düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede sakin kalarak. "Yatağına geri dön."

Başını sallayarak ona sarıldı, en kötü türden bir aptal gibi görünmesi gerektiğini umursamıyordu. Çaresizlik tüm gururunu, tüm mantığını çalmıştı. Bir şekilde onun o kapıdan çıkıp gitmesine izin verirse, onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

"Bunu yapamazsın," diye ağladı, yüzünü onun göğsüne gömdü ve gözyaşlarıyla gömleğinin önünü ıslattı. "Seni sevmemi sağladıktan sonra olmaz... *sana ihtiyaç duymamı sağladın.*"

Adamın eli kadının çenesindeydi, yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine bakmasını sağladı. Tüm çalkantılar derinlikleri terk etmiş, onları sakinleştirici bir kehribar rengine dönüştürmüş, yeşil alevler bir kez olsun kül haline gelmişti. Sanki bu karar ona doğru geliyor, huzur veriyordu. Ama o parçalanırken, omzundaki acı kalbindeki acıyla kıyaslanamazken nasıl huzurlu olabilirdi ki?

"Hayır," diye çıktı. "Artık daha güçlüsün. Kimseye ihtiyacın yok ve artık ben bile yoluna çıkmayacağım. Kafes artık açık, küçük güvercin... git ve uç. Özgür ol."

Onu nazikçe kaldırdı ve yatağına geri yatırdı, ayrılmadan önce bir hemşirenin tüm özeniyle onu yatırdı.

Başını yastığa gömüp hıçkıra hıçkıra ağlarken, adamın uzun adımları onu odadan çıkardı. Arkasından kapanan kapının tıkırtısı kalbine saplanan bir hançer gibi içini parçaladı ve onu asla yerinden çıkaramayacağından korktu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Altı hafta sonra...

Daphne, Fairchild Evi'nin salonundaki ocağın önünde durmuş, ısınmak için ellerini ateşe doğru tutuyordu. Eve yeni gelmişti ve dışarının soğuşundan korunmaya ihtiyacı vardı. Bahar hızla yaklaşıyordu ve son soğuşu da kovduğı zaman minnettar olacaktı. Doktorun iyi bir şekilde iyileştğini söylemesine rağmen, hava soğuk ve nemli olduğunda onu rahatsız eden omzunu rahatsız ediyordu. Sırtını ısıtmak için kıpırdandıkça siyah bombeli etekleri hışırıyor, çirkin, şekilsiz giysisi onu sonsuza kadar rahatsız ediyordu.

Yine de kişi, kardeşinin idam sehpasına çıktığı gün, bir an bile yas tutmayı planlamamış olsa bile, edep sınırlarını aşmalı ve yas kıyafetleri giymelidir.

Bertram'ın duruşması günler önce sona ermiş, cinayete teşebbüs de dahil olmak üzere kendisine yöneltilen tüm suçlardan suçlu bulunmuştu. Yaralı kolunu beyaz bir askıyla sararak mahkemeye çıkması, Cunningham'ın davasına ve zarar verdiği kadınların ifadelerine yardımcı olmuştu. Asılarak idam cezasına çarptırılmıştı... tam da o sabah halka açık bir olay gerçekleşmişti.

İnfaza siyah matem kıyafetleriyle, yüzünü örten peçeli şapkasıyla katılmıştı ama yine de diğer seyircilerin gözlerini üzerinde hissediyor, izliyor, değerlendiriyordu. Bertram'ın işlediğı suçların herkesçe bilinir hale gelmesiyle birlikte onun mahvoluşuyla ilgili anlatı da değişmişti ve artık onu küçümsemek yerine acıyor, kardeşinin yaptıkları yüzünden alçalmış trajik bir yaratık olarak görüyorlardı.

Aslında küçümsenmeyi tercih etmiş, kendisine yaralı bir hayvanmış gibi bakılmasından nefret etmişti.

Onların acıyan bakışlarını ve açık bakışlarını görmezden gelmiş, kalabalığın arkasında durmuş ve kardeşinin kitlelerin önüne çıkarılıp son sözlerini söylemesine izin verilmesini izlemişti. Yapacağını bildiğı gibi kendini pasta yapmıştı, haksız yere suçlandığını ve sert bir şekilde yargılandığını ve Hartmoor Kontu'nun kötü niyetli bir şekilde başarılı olduğunu ilan etmişti.

Ona karşı kan davası. Sonunda bunların hiçbirini onu kurtaramadı ve ilmik boynuna geçirilerek öne çıkarıldı.

Daphne onun ölümünün her saniyesini izlemiş, kol çekilip Bertram tuzak kapısından düşerken, vücudu ipin ucunda sarsılıp kıvrılırken gözünü kırpmayı bile reddetmişti. Boynu kırılmadı ve bu yüzden sonuna kadar acı çekti, sonunun şiddeti başkalarına verdiği acıya uyuyordu.

O da oradaydı... her ne kadar yüzünü görmemiş olsa da. Etkinliğe bakan caddede arabayı görmüştü, perdeler içine bakamayacağı kadar sıkı çekilmişti. Ancak kapının üzerindeki Hartmoor arması onu ele vermişti ve bu yüzden arabanın ardından bakakalmış, Bertram'ın ilmikte yığılıp kaldığı, öldüğü anda yoğun trafiğin içinde kayboluşunu izlemişti.

İdamı izlemek için kaldığını tahmin ediyordu. Şimdi İskoçya'ya dönecekti, çünkü burada kalmak için başka bir nedeni yoktu.

Vurulduktan sonra uyandığı sabahtan beri onu görmemişti... ona olan aşkını itiraf ettikten sonra onu kendi gözyaşları içinde bırakıp gittiğinden beri.

andan itibaren kendisine hizmetçilerden başka kimseyi görmemişti; bunlardan biri de Yarım Ay Sokağı'ndaki evinden çağrılan Clarice'ti. Doktor birkaç kez gelip yarasını kontrol etmiş ve oldukça iyi iyileştiğini bildirmişti. Sinirlerin zarar görme ihtimalinden bahsetmişti ama yaralanma sağ kolunda değil de sol kolunda meydana geldiği için bunun onu çok fazla engelleyeceğini düşünmemişti. Parmakları biraz halsizdi ama pratik yaparak onları işbirliği yapmaya alıştırdı. Eskisi kadar güçlü olmasa da sol eli bir şeyleri kaldırıp kavrayabilecek kadar iyi işliyordu ve bu da onu tatmin ediyordu. Ölebilirdi ya da tüm uzvunu kaybedebilirdi... sınırlı hareket diğer olasılıklarla karşılaştırıldığında önemsiz bir şey gibi görünüyordu. Hatta yeniden arp çalmaya başlamıştı ve bunun el becerisini geliştirdiğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Bir hafta boyunca yatağından çıkamamıştı ama bir kez çıktığında Callahan'ların Fairchild Evi'ni tamamen boşaltmış olduğunu fark etmişti. Onlardan geriye tek bir iz bile kalmamıştı ve hiçbirini veda etmeye bile gelmemişti. Adam'ın işi olduğunu düşündü. Onu görürlerse, fikrini değiştirmeye yardım etmeleri için onları zorlayabilirdi. Adam onu iyi tanıyordu.

Geride bıraktığı tek şey, çalışma odasındaki masanın üzerinde duran ve içinde Fairchild Evi'nin tapusunun bulunduğu zarftı.

Onun adına, özgür ve temiz bir şekilde yerleştirilmişti.

Onu bulduktan sonra saatlerce ağlamıştı, hem böyle bir hediye için ona kızmış hem de minnettar olmuştu.

O zamandan beri günleri dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyor, vücudu iyileşirken bile kalbi zayıflıyordu. Onu dinmeyen bir acıyla özliyordu... piyanonun evin içinde yankılanan melodisini, merdivenlerdeki ayak seslerini, onu yere atıp bedenini harap etmeden hemen önce kulağına gelen sesinin kaba törpüsünü.

Onun bulunduğu yerlerde olmak ve oraları boş bulmak her zaman bu kadar acı verecek miydi? Onun aynı şekilde hissetmediğini bilse bile kalbi her zaman onu özleyecek miydi?

Her şey söylenip bittikten sonra çekip gitmeyi bu kadar kolay bulmuşken nasıl yapabiliirdi ki? Bertram gitmiş, Fairchild mirası paramparça olmuş, Olivia'nın intikamı alınmış, sırrı güvende ve Serena korunmuştu. Artık onun işine yaramıyordu... bir çöp yığını kadar kullanışsızdı.

Kâhya odaya girip onu dalgın düşüncelerinden çekip çıkarınca, iç çekerek başını kaldırdı. Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdığında, uşak boğazını temizledi ve misafir odasının kapısını işaret etti.

"Saygıdeğer Bay Robert Stanley," diye ilan etti.

Bu ismi duyduğunda yaşadığı şoku atlatmaya fırsat bulamadan adamın kendisi karşısına dikildi, saçları rüzgârdan savrulmuş, paltosunun yakası yamuk duruyordu. Her zamanki gibi yakışıklıydı, romantik bir romandan fırlamış gibiydi... onu yalnızlığından ve umutsuzluğundan kurtarmak için gelen mükemmel beyaz şövalye.

Ve onu gördüğünde zerre kadar sevinç duyamadı.

Yine de gülümsemeye zorladı ve uşağı el sallayarak gönderdi. "Robert. Bu... büyük bir sürpriz oldu."

Gülümsemesine karşılık verdi ve elini tutup öpmek için öne çıktı. "Gerçekten de öyle. Bu koşullar altında sana birkaç gün vermeyi düşünmüştüm ama

... şey, bunun bekleyebileceğini düşünmemiştim."

Başını eğerek kaşlarını çattı. "Bekleyemeyecek ne var?"

Yakındaki bir kanepeyi göstererek oturmasını işaret etti. Kadın kabul etti, merakı artmıştı. Evlilik teklifinin yapıldığı geceden beri konuşmamış olmalarına rağmen, Adam'ın üzerinde herhangi bir baskı varmış gibi görünmüyordu. Gerçekten de, Adam evet derse onu öldürmekle tehdit ettiğinden beri bu konuyu hiç düşünmemişti. Adam artık onu sahiplenmediğine göre bu tehdidin boş bir tehdit olup olmadığını merak ediyordu.

"Öncelikle, ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum," diye söze başladı, bir bacağını kanepenin minderine dayayarak vücudunu ona dönecek şekilde çevirdi. "Bertram'ın yaptığı şeyler hakkındaki cehaletim için. Eğer bilseydim..."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye ısrar etti. "Bir zamanlar ben de aynı suçluluk duygusuna kapılmışım ama sonra bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını anladım. Bertram kendisini başkalarına zarar verecek bir konuma getiren seçimler yaptı... ve bunun bedelini hayatıyla ödedi."

Robert sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi başını salladı. "O halde sonunun geldiğine üzülüyorum."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Ben de öyle."

Tekrar başını sallayarak boğazını temizledi ve bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "İkinci olarak, size söylemek istediğim bir şey var... Hartmoor iki hafta önce beni ziyaret etti."

Nefes alıp vermekte, zihnini çalıştırmakta zorlanırken nefesi kesildi, boğazı ve ciğerleri yandı. Adının anılması onu bir karmaşanın içine sürüklemişti ve şimdi gözyaşları nefes yolunu tıkadığı için güçlkle nefes alabiliyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı Robert, ceketinin cebine uzanıp küçük bir nesne çıkardı. "Bunu bana o verdi."

Avucunun ortasındaki safir nişan yüzüğünün pencereden gelen güneş ışığında suçlayıcı bir şekilde parladığını görmek için aşağıya baktı. Gözlerini kapatarak acı dolu bir iç geçirdi.

"Robert..."

"Sorun değil," dedi, parmaklarını yüzüğün etrafında kenetledi ve diğerini dizinin üzerine koydu. "Gerçekten, ben... yaptığımız konuşma oldukça... şey, en hafif tabiriyle aydınlatıcıydı."

"Sana ne dedi?" diye sordu, öne doğru eğilerek, başka birinin dudaklarından çıksa bile her kelimeye tutunmaya hazırды. Gerçekten de acınası bir yaratıktı.

"Seni takip etmeye devam etmeye karar verirsem artık müdahale etmeye niyeti olmadığını söyledi," diye yanıtladı Robert. "Yüzüğü geri verdi ve sana biraz zaman tanımam gerektiğini söyledi... ama eğer beni kabul edersen, elini kazanmak için tekrar denemeliymişim. En azından denemezsem aptal olacağımı söyledi."

Bu onu daha iyi hissettirmedi. Aslında, bu onu sadece daha kötü hissettirdi. Ayağa fırladı, avuç içleri ısındı ve omurgası diken diken oldu.

kanepeden uzaklaştı.

"Bu ne *cüret*?" diye tükürdü. "Sanki ben onun bir ıvır zıvırıymışım gibi!"

Robert da ayağa kalkarken dudakları kıpırdadı ve başını ona doğru eğdi. "Aslında her şeyi oldukça... romantik buldum."

Durakladı ve yüzünü ona döndü, çenesi şaşkınlıktan düşmüştü. "*Romantik* mi?"

Omuz silkti. "Şey, evet. Belli ki seni seviyor, Daphne. Yoksa neden yok ettiği şeyi onarmak için bu kadar gayret gösterebilirsin ki?"

Bir cevap vermek için ağzını açtı ama Robert'ın sözlerini düşünürken kelimeler dudaklarında kayboldu. Robert onu gözyaşları içinde bırakıp gitmişti; duygularını itiraf ettiğinde ona onu sevdiğini söylememişti ama en azından bu kez veda etme nezaketini göstermişti. Tersine, ailesinin evine dönmüş, Bertram'ın duruşması sırasında uzak durmuş ve hiçbir şekilde müdahale etmemişti. Ve şimdi de bu. Robert'la evlense bile evliliğin onun için en iyisi olacağını biliyor olmalıydı. Saygıdeğer Robert Stanley'le evlenip taşraya yerleşirse insanlar ona bir gösteri gibi davranmayı kısa sürede bırakacaktı. Hak ettiğini düşündüğü türden bir hayatı olurdu.

Belki nazik bir jestti ama sevgisini kanıtlıyor muydu?

Ellerini bir kez daha tutmak için öne çıkan Robert onun gözlerinin içine baktı. "Beni dinle, Daff. Seni hâlâ seviyorum... ve sanırım bir parçam hep sevecek. Ve eğer evet dersen, seninle bugün, yarın... ne zaman istersen evlenirim. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ve sana kalbinin istediği her şeyi vereceğim. Bu annemi Dış Hebridler'e göndermek anlamına gelse bile."

Güldü. "Robert!"

Omuz silkti. "Oradaki hava gut hastalığına iyi gelecektir. Ciddiyim, Daphne. Senin için elimden gelen en iyi koca olacağım, söz veriyorum. Ama..."

Kaşlarını çattı. "Ama ne?"

Gülümsemesi onu hazırlıksız yakaladı, tıpkı tekrar konuştuğundaki samimiyeti gibi.

"İkimiz de bunun asla yeterli olmayacağını biliyoruz. Hartmoor kalbini tutarken olmaz."

Gözleri yine yaşlarla doldu ve nefesinin altında bir yemin mırıldandı. Ağlamaktan, bu şekilde hissetmekten bıkmıştı.

"Bunun pek önemi yok," diye zayıfça itiraz etti. "Beni bu kadar kolay geride bırakabilecekken değil."

Robert başını salladı. "Gözlerinin içine baktım ve bunu neden yaptığını sordum... neden senden vazgeçtiğini. Büyük bir inançla bunu senin için yaptığını söyledi. Sözleri, tavırları, onunla ilgili her şey bana aşık bir adamın uygun geldi. O kadar derinden aşık bir adam ki, ihtiyacınız olan her şeyi size vermeye hazır... bu şey kendisi olmasa bile."

Bir damla gözyaşı düştü, sonra bir tane daha ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlarken aynı zamanda bir aptal gibi gülümsedi çünkü Robert'ın haklı olduğunu anlamıştı. Robert haklıydı ve gerçek bunca zamandır gözünün önündeydi.

Adam onu seviyordu.

Bu yüzden , bu yüzden onu serbest bırakmıştı. O gün her şeyi söylemiş, onu elinde tutma arzusunun bencilce olduğunu ilan etmişti. Sevgisini kanıtlamak için yapabileceği tek şeyi yapmış, onu bırakıp gitmesine izin vermişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, bir eliyle ağzını kapatarak. "Ne kadar aptalmışım."

Robert kıkırdadı. "Belki de aptal değil. Sadece... kafam karışık. Biz erkekler duygularımızı ifade etmekte her zaman becerikli değilizdir."

Gözyaşlarını sildi ve başını sallayarak güldü. "Bu konuda hiç sorun yaşamadın."

Yüz ifadesi değişti, gülümsemesi hüzne dönüşürken ona dokunmak için uzandı, eli yanağını kavradı. "Konu sen olunca her şey çok kolay oldu... şimdi bile, parmaklarımın arasından bir kez daha kayıp gittiğini hissederken."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Ah, Robert... sana çok değer verdiğimi biliyor olmalısın. Ama seninle evlenemem."

Başını salladı. "Biliyorum. Her şey yolunda."

Gülümsemeye çalıştı ama onun kalbini bir kez daha kırmak zorunda kaldığı için duyduğu suçluluk duygusu karşısında bunu yapmakta zorlandı. "Keşke farklı olabilseydim. Keşke... onun gibi bir adam yerine senin gibi bir adamı sevebilecek türden bir kadın olabilseydim."

Alaycı bir homurtuyla başını salladı. "Hayır, değilsin... ve kendine yalan söyleme ya da öyle olduğunu düşünerek kendini kandırma. Senin gibi bir kadın asla benim gibi bir adam için yaratılmadı ve ben bunu hep biliyordum. Sen

Ateş, tutku ve... Hartmoor gibi bir adamı oluşturan her neyse işte."

Elbette öyleydi... bunu başından beri biliyordu. Başka birinin bunu görebildiğini bilmek, duyguları için, bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış bir adama duyduğu aşk için biraz daha az kızgın hissetmesini sağladı. Onu sevmek dışında.

"Ee?" diye dürttü kadın cevap vermeyince. "Peşinden gidelim mi? Arabam hemen dışarıda ve sanırım hâlâ Mayfair'deki otelinde. Çeyrek saat içinde orada olabiliriz."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve kahkaha atarak eteklerini eline aldı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Robert onu takip etti, açıklıkta oyalandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı kadın merdivenlere doğru koşarken.

"Giysilerimi değiştirmek için," dedi ve omzunun üzerinden ona bakmak için durakladı. "Sadece bir dakika sürecek, sonra beni ona götürürseniz çok minnettar olurum."

Robert ona şaşkın bir bakış attı ama başını sallayarak salonda kayboldu. Böyle bir zamanda kıyafetlerini değiştirmek istemesi aptalca görünüyordu. Ama Adam'a yas kıyafetleriyle gitmeyi reddediyordu... yas tutacak hiçbir şeyi ve kutlayacak her şeyi yokken olmazdı. Aşk. Yeni başlangıçlar. Umut.

Black Bombazine bu tür isteklerle yola çıkmadı.

Adam arabanın koltuğuna yığıldı ve aracın hafifçe zıplamasının ve sallanmasının onu uyutacağını umarak gözlerini kapattı. Hal böyle olunca, aracın tavanına vurmamak ve şoföre onu Londra'ya geri götürmesini emretmemek için her şeyini ortaya koyması gerekti.

Koltuğun kenarına tutunarak başını salladı ve bu dürtüye boyun eğmemesi gerektiğini kendine hatırlattı. Geçtiğimiz altı hafta boyunca takdire şayan bir iş çıkarmış, aynı şehri işgal ederken bile Daphne'den uzak durmuştu

onun gibi. Onun iyi olacağını anlar anlamaz Fairchild Evi'nden ayrılmış, Niall'ı Olivia ve Serena'yla birlikte Dunnottar'a geri göndermişti. Sonra da bir otel süitine kapanmış, sadece Bertram'ın davasıyla ilgili haberleri okumak ve bazı işlerini yoluna koymak için gazetelere bakmaya çıkmıştı.

O sabah idama katılmıştı, Londra'dan ayrılmadan önce ihtiyacı olan son şeydi bu. Arabasında oturmuş ve perdelerin arkasından Bertram'ın darağacına götürülüşünü izlemiş, bakışlarını kız kardeşinin tecavüzcüsünün ilmeğin ucunda sallanıp boğuluşunu görmekten alamamıştı. En azından olay bitene ve kalabalığın arasında Daphne'yi görene kadar. Azmi neredeyse kırılacaktı ve neredeyse arabadan aşağı atlayıp onu takip edecek, omzuna atıp uzaklara taşıyacaktı. Bir daha ondan asla kaçamayacaktı; bir kez daha onun olacaktı.

Onun gitmesine izin vermesinin bir nedeni vardı. Çünkü o kendini özveriyle onunla dolu bir silah arasına koyduktan sonra yapılacak en doğru şey buydu... onu sevdiğini hem sözleriyle hem de eylemleriyle kanıtladıktan sonra.

Aptal kız. Onun gibi bir adamı sevmenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, tıpkı kendisinin bile olmadığı gibi. Bu yüzden, onu o zayıf Robert'la birlikte düşünmek onu öfkelenirse bile, yapılması gerekeni yapmak için kendini zorladı. Bu onun için iyi olacaktı ve bir gün onu unutacaktı. Ve o da... hayatının büyük bölümünde içinde debelendiği azap dolu yerde yaşayacaktı. Artık buna alışmıştı, karanlıktan zevk almayı, acıya katlanmayı öğrenmişti. Bir kayıp daha neydi ki?

Sevdiği insanlara hiç tutunamamışken?

Sinirli bir hırıltı çıkararak koltuğa vurdu. Onu düşünmeyi bırakması gerekiyordu, yoksa aptalca bir şey yapabilirdi-

"Adam!"

Adının boğuk bir sesle kaşlarını birleştirdi; ses, atların nal sesleri ve araba tekerleklerinin takırtısı arasından kendisine zar zor ulaşıyordu. Dik oturarak başını eğdi ve bir şeyler duyuyor olması gerektiğinden emin bir şekilde dinledi.

"Adam!"

Tekrar geldi, bu sefer açıktı. Dışarıdan ona seslenen bir kadın sesi.

Perdeleri araladı, öğleden sonrasının parlak ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. Görüşü düzeldiğinde, arabasının yanında hızla ilerleyen bir açık hava arabası gördü; arabanın tüneğinde iki kişi oturuyordu.

Birbiriyle uyumlu siyah koylar onu çekiyordu. Daphne'yi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı; redingotu at arabası elbisesinin üzerinden sarkıyor, gevşek saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Daphne ona sırtarak el sallayınca parmakları perdelerin arasında dolaştı, midesi bulandı.

Kaşları çatıldı, öfkesi yüzeye çıktı ve yumruğunu arabanın tavanına vurmak için kaldırdı. Bu kadının nesi vardı böyle? Adamın onu terk etmeye kararlı olduğunu anlamamış mıydı... her şeyi onun iyiliği için yaptığını? Bu aptal onun için neyin iyi olduğunu bilmiyordu ve Tanrı şahidim olsun ki bunun bedelini ona ödecekti... tek istediği Dunnottar'a çekilip huzur içinde yaralarını sarmakken, kendisini onunla yüzleşmeye zorladığı için.

"Lanet olası inatçı kadın," diye homurdandı araba gümbürdeyerek durduğunda, arabanın kapısını açtığında yavaşlayan arabanın sesi ona doğru geliyordu.

Aşağı atladı ve birkaç metre önünde durmuş olan at arabasına doğru koşmaya başladı. Kadın küçük arabadan inip ona doğru koşmaya başladığında göğsü kabardı, paltosu arkasında dalgalanıyordu, elbisesi çoraplı bacaklarını ve terliklerini ortaya çıkarmak için yumruklanmış ve yukarı kaldırılmıştı. Öfkesinden nefes alamıyor, ellerini yumruk yapıp kadının boynuna doladığını ve onu yere fırlattığını hayal ediyordu.

Bir kez daha, dedi kendi kendine.

Eteklerini yukarı fırlatacak ve onu buraya getiren kişinin, arabacısının ve uşağının önünde becerecekti... hiç umurunda değildi. Onu becerecek ve onunla ilk ve son kez işi bitecekti... Ona gününü gösterecekti. Ona boyun eğmeyeceğini gösterecekti.

Ama sonra yaklaştı ve onu gördü... ince boğazına bağlanmış mor kurdele parçasını, köprücük kemiğinin hemen üzerinde duran şımarık yayı. Karnı sıkıştı, ciğerlerine hava doldu ve kadın bir kahkaha atarak ona doğru fırladığında orada durup kollarını açmaktan başka bir şey yapamadı.

Onu yüzünün her yerinden öpüyordu; alnından, yanaklarından, çenesinden, çenesinden, dudaklarından. Ve adam mahvolmuş, parçalanmış ve savunmasızdı, ona sarılmaktan kendini alamıyor ve ayakları yerden kesilmiş bir halde onu kendine doğru daha sıkı çekiyordu. Sonra ona bakmak için arkasına yaslanıyor, gülümsüyor, gülüyor ve sanki kardeşi o sabah asılmamış gibi davranıyordu.

"Yüce Tanrım," dedi sert bir sesle. "Sonunda oldu, değil mi? Sen delirdin."

Kıkırdadı ve iki eliyle adamın yüzünü kavrayarak burnunun ucunu öptü. "Beni sevdiğini söyle."

Sanki kız ona vurmuş gibi irkildi, tüm vücudu kızın sözlerine tepki olarak gerildi. Sonunda ona cevap verecek kelimeleri bulduğunda sesi hırıltılı çıktı.

"Ne?"

İç çekerek adamın yüzünü okşadı, parmakları bu sabah tıraş olduktan hemen sonra çenesinde büyümüş gibi görünen kirli sakalı gıdıklıyordu.

"Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı, gözleri geniş, içten ve bulutlu gökyüzünün fonunda daha önce hiç görmediği kadar maviydi. "Lütfen. Sevdiğini biliyorum, ama ben... bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var. İkimizin de doğru olduğunu bildiği şeyi duymaya ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı, kelimeler boğazına düğümlendi ve orada kaldı. Ona bunu veremezdi... bu, onu özgür bırakırken bile aşmak bir çizgiydi. Çünkü bunu bir kez ilan ettiğinde gerçek olacağını biliyordu... ve bir kez gerçek olduğunda, onu asla bırakamayacaktı.

"Lanet olsun sana, küçük güvercin," diye homurdandı, bir yanı onu bırakmak isterken bir yanı da kollarına geri döndüğü için bunu reddediyordu. "Seni aptal küçük şey. Bunu istemezsin... benim sevgim besleyen ya da yatıştıran türden değil. Acı veren türden. Bir şeyleri yok eden türden. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar seni tüketen türden."

İç çekerek dudaklarını onunkilere bastırdı ve adamın tüm varlığına bir ürperti gönderdi.

"O zaman beni tüket," diye fısıldadı Adam'ın ağzına karşı. "Her şeyimi al, Adam. Özgürce veriyorum... çünkü eğer beni sevdiğini söylersen, bu seni benim yapar. Bu eşit bir değiş tokuş olacak."

Tekrar öpüşüyorlardı ve onun içinde boğulmaktan, onu tatmaktan, dudakları, dili ve dişleriyle hak iddia etmekten kendini alamıyordu.

"Lanet olsun sana," diye hırladı ağzının içine. "Bir kez olsun onurlu bir şey yapmaya çalışıyordum... Gitmene izin verdim... Çekip gittim."

"Ve ben de senin peşinden geldim," diye ısrar etti. "Şimdi ikimizin de acısına son ver Adam ve sadece söyle. Söyle ve ben her zaman seninim. Beni sevdiğini söyle."

Direncinin son kırıntısı da eriyip gitmişti ve daha iyi düşünemeden dönmüş ve kız hâlâ kollarındayken arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Kız kıpırdandığında onu daha sıkı tuttu, kendini tekrar onun pençelerine bırakmışken ona kaçma şansı vermek istemiyordu. Yine de, kız sadece kavrayışını düzeltti ve herhangi bir mücadele vermeye isteksiz görünerek ona sarıldı.

"Seni seviyorum, lanet olsun," diye homurdandı. "Seni seviyorum lan! Mutlu musun, küçük güvercin? Artık benden asla kurtulamayacaksın."

Güldü ve adamın boynunu öptü, bu da adamın sikiinin kabarmasına neden oldu. Organı kendi başına bir hayat kurmuş, ona ulaşmak için giysilerinin katmanları arasından geçmeye çalışıyordu. Tatmin olmak için daha fazla beklemeyecekti ve altı uzun haftadan sonra onu zorlamak niyetinde değildi. Covent Garden'da yürümeyi denemiş, çeşitli fahişelerin tekliflerini incelemiş, içlerinden birinin onu baştan çıkarmaya yeteceğini, kanındaki bu çılgınlığı kovmasına yardımcı olacağını ummuştu. Hiçbir kadın ona küçük güvercini gibi ihtiyaç duyduğu şeyi veremeyince hayal kırıklığına uğramış bir şekilde hanına dönmüştü.

Kulağını ısırarak, "Umarım öyle değildir," dedi.

"Kendine hâkim ol," diye tersledi, arabanın mahremiyetine girene kadar kendini kontrol altında tutması gerekiyordu. "Bana bunu yaptığın için seni cezalandırmam için yeterince zamanım olacak."

"Umarım kendini tutmaya niyetin yoktur," diye alay etti.

Lanet olsun ona, o şımarık küçük ağzını kullanacaktı. Onu özlemişti, onu özlemişti.

Arabaya ulaştıklarında onu ayağa kaldırdı ve açık bıraktığı kapıya doğru eliyle işaret etti. "Bin arabaya. Eve gidiyoruz ve seni oraya götürdüğümde Tanrı yardımcın olsun. Bir daha asla Dunnottar'dan dışarı adım atmayacaksın."

Bir ayağını arabanın basamaklarına dayayarak ona sıırttı. "Söz mü?"

Adam ona dişlerini gösterip hırlayınca, kadın da bir kahkaha daha atarak arabaya atladı. Ondan korkmanın ne demek olduğunu unutmuştu ama bu kolayca onarılabilecek bir sorundu.

Tam Daphne'nin arkasından arabaya adımını atacakken, yanında, bekleyen arabadan inen bir adam belirdi. Bu Robert Stanley'di, Daphne'nin müstakbel nişanlısı ve tüm bu olanlar için suçladığı kişi.

"Sen," diye homurdandı homurdanarak. "Ona bakman için sana emanet etmiştim. Onunla evlenmen gerekiyordu."

Her zaman nazik olan Robert sadece güldü ve bir omzunu silkti. "Denedim Hartmoor, ama Daphne'yi bilirsin. O kendi aklından geçenleri bilir ve bir şeye karar verdiğinde başka türlü ikna edilemez. Sanırım evlilik işini kendin halletmen gerekecek."

Homurdandı ama adama elini uzattı, Daphne bir aptal gibi peşinden gelecekse tek başına gelmek yerine en azından bir koruması olduğu için minnettardı. Robert zayıf biri olabilirdi ama onurluydu ve Adam bunu takdir edebileceğini düşündü.

Diğer adam başını sallayınca, "Sanırım," diye rahatladı.

Elini bırakan Robert kendi aracına doğru geri geri gitmeye başladı. "Kincardineshire'a giderken Gretna Green'den geçmeniz gerekmiyor mu? Sadece düşünmen gereken bir şey Hartmoor."

Ve bir roman kahramanı gibi paltosunu rüzgârda dalgalandırarak toprak yolda gözden kayboldu. Güzel kızı kötü adamın ellerine teslim eden bir kahraman.

Dili dişlerinin üzerinde geziniyor, kendisine ait olanı sahiplenmenin heyecanı diğer her şeyi silip süpürüyordu. Ama artık onu kovalamaya gerek yoktu. Ona gelmiş, kendini ayaklarının dibine atmış ve teslim olmuştu. Dişlerini geçirecek ve asla vazgeçmeyecekti... seçiminden pişman olacağı gün gelse bile.

Arabaya atladı ve tavana vurduğu anda tekrar yola koyuldular.

Aralanan perdeler vagonun geniş iç mekânını aydınlatırken, karşısındaki koltukta oturan Daphne'yi ortaya çıkardı. O lanet kurdele onunla alay ediyordu, onu tekrar bu şekilde görene kadar özlediğini fark etmediği bir sahiplik işaretiydi. Her gün leylak rengi giymeliydi, bu renk tenini canlandırıyor ve gözlerini neredeyse menekşe rengine gösteriyordu.

Sırtındaki giysilerden başka bir şeyle gelmediğini bildiği halde yumruğunu sıkarak elbiseyi parçalamayı düşündü.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi sessizliği bozarak. "Robert bana geldi... bana ne yaptığını anlattı ve sonra bana tekrar evlenme teklif etti. Ama yapamazdım... bunu sadece beni sevdiğin için yaptığını bildiğim halde yapamazdım. Beni otele götürmeyi teklif etti, ama biz sen gittikten sonra geldik. Seni takip etmek onun fikriydi... Her şeyi çok romantik buldu."

"Değil," diye homurdandı, Robert'ın bundan herhangi bir şekilde tatmin olmasına sinirlenmişti.

Ona , bakışlarındaki eğlence onun tedirginliğinin alevlerini hışırdatmaya devam ediyordu. Bunun gülünecek bir olmadığını anlaması gerekiyordu. Az önce kendini tekrar onun bırakmıştı ve bu sefer onurlu olanı yapmaya niyeti yoktu.

"Dizlerinin üzerine çök," diye bağırdı. "Sırtın bana dönük olacak şekilde... koltuğun üzerine eğil."

Gözleri irileşti ve nefesi kesildi, boynu ile köprücük kemiğinin birleştiği yerde nabzının attığı hissediliyordu. Dudaklarını yalayarak başını salladı ve redingotunu çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra koltuktan kalkıp yere çöktü.

"Evet, Efendim," diye yanıtladı.

Ondan gelen bu onurlu sesin kulağa hoş gelmesine rağmen kaşlarını çattı. Oldukça hoşuna gitmişti.

"Beni yatıştırmaya çalışma," diye tersledi, bir elini zonklayan ereksiyonuna bastırdı, kadın arka tarafını ona sundu, koltuğun üzerine eğildi ve sırtını kamburlaştırdı, kalçaları ve kıcı elbisesinin kumaşında baştan çıkarıcı bir hat oluşturdu. "Eğer bunun seni bu çıkmazdan kurtaracağını düşünüyorsan hayır. Merhametli olmayacağım."

"Yapma," diye nefes nefese kaldı, adam elbisesini yumruklayıp kaldırmaya, bacaklarını açmaya, ipek çoraplarını sıyırmaya, jartiyerlerinden birini çekiştirmeye başladığında nefesi çoktan hızlanmıştı. "Merhametli olmanı hiç istemedim."

Kalçaları ellerini doldurduğunda kendi nefesi de sertleşti, elbiseyi yukarı itip sırtının alt kısmında bıraktığında kıcının sert yanakları ortaya çıktı. Bir parmağını bir kalçasının kabarıklığı üzerinde, bacağının arkasından aşağıya, sonra da uyluğunun iç kısmına doğru gezdirdi. Kadın ürperdi, inledi ve istediği yere dokunması için kendini eğmeye çalıştı. Uyarmak için kalçasının arkasına bir tokat attı ve kadın bir soluk alıp bir inleme ile hareketsiz kaldı.

Sonra parmaklarını bacaklarının arasına daldırdı, girişini gıdıkladı, ıslak ipeksi kıvrımları okşadı ve klitorisinin küçük çıkıntısıyla alay etti. Nefes nefese kaldı, ıslaklığı parmaklarını ıslatıyor, vücudu sanki hiç ayrılmamışlar gibi ona tepki veriyordu. Tadına bakmaktan kendini alamadı, parmaklarını onun sularıyla yaladı ve duyularını onun baş döndürücü kokusu ve lezzetiyle doldurdu.

"Adam," diye yalvardı, sesindeki çaresizlik adamın arzusunu daha da körüklüyordu.

"Hakkımı alana kadar olmaz," diye mırıldandı, kalçalarını kavrayıp yoğurdu, tenini ısıttı, gözlerini kendisine ait olana dikmesi için onu açtı.

Bağırsakları kasıldı, göğsü sıkılaştı ve parmakları, sahip olduğunun izi olan parmak izlerini bırakacağını bildiği bir tutuşla onun etine gömüldü. Her şey onundu, amının kaygan girişi, arka geçidinin daracık büzgüsü, hepsi ve daha fazlası. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde onun olmuştu.

Bir elini kaldırdı ve bıraktı, darbenin etkisi kolunda yankılanarak avucunu yaktı. Nefes nefese kaldı ama kıpırdamadan durdu, onu ittiği, elini zorladığı, onurunu bir kenara atmasına ve asla onun olmaması gereken şeyi almasına neden olduğu için cezasını kabul etti.

Ona tekrar, bu sefer daha sert vurdu, tam olarak aynı noktayı buldu ve pembe tenini kıpkırmızı yaptı. Her iki elini de kullanarak, her iki yanağını da cezalandırarak, onu çılgına çevirerek şaplak atmaya devam ederken, tırnakları döşemeyi tırmalayarak haykırdı. Onunla işi bittiğinde, arzusunun kanıtı bir kalçasından aşağı damlamaya başlamıştı ve çığlıkları vagonu doldurdu.

"Lütfen Adam," diye yalvardı Adam sonunda durup ona dokunmaya geri döndüğünde, bir parmağını içine sokup geri çekerek onu uçurumun kenarına getirdiğinde. "Daha fazla bekleyemem... İhtiyacım var..."

Yüksek sesle söyleyemese bile onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Çünkü onun da buna ihtiyacı vardı.

Pantolonunu birkaç saniye içinde açtı, siki ağır ve sıcak bir şekilde eline düştü. Bir kez kendini okşadı, çıplak sikinin serbest kalmasının ve kadının vücudundaki yerini almasına birkaç santim kalmasının verdiği zevkle tısladı. Aynı geçen zamanın ardından ona karşı yavaş davranmalı, belki de onu kucaklamalı ve kulağına sevgi sözcükleri fısıldamalıydı. Ama bunu yapacak gücü yoktu.

... şimdi değil, belki de hiçbir zaman. Bunu söylemişti ve ciddiye, ama şimdi sahip olma zamanı gelmişti... şimdi, ölene kadar her gün ona kim olduğunu ve ondan ne talep ettiğini hatırlatacaktı.

Adam acımasız bir hamleyle onu içine aldığı anda başını arkaya attı ve haykırdı, adam vücudunu onunkinin üzerine koyup onu kaplayarak koltuğa sabitlediğinde leğen kemiği kıkırına çarptı. Adam onun içinde hareket etmeye, vücudunu kendi vücuduyla dövmeye, mümkün olduğunca sert, hızlı ve derin bir şekilde içine girmeye başladığında rahatlamış gibi iç çekti.

Vücudunun üst kısmını kaldırdı ve düğmelerini yırttı, ona dokunmak, tenini damgalamak, uzun zamandır görmediği kısımlarına erişmek istiyordu. Elbisesi gevşedi ve omurgasının çıkıntılarını öptü, dilini üzerlerinde gezdirdi, sonra dişlerini boynuyla omzunun birleştiği yere batırdı. Kız onun altında parçalara ayrıldı, kıvranarak ve adını haykırarak, tüm varlığı iç organlarında dalgalanan spazmlarla sarsıldı.

Omuzlarını kavradı, başparmağı iyileşmiş kurşun yarasının üzerinde gezindi, neredeyse ölmek üzere olduğunu hatırlatan vahşi bir öfke içini parçaladı.

"Benim," dedi kulağına , lobunu ısırды ve kabuğunu öptü. "Bir daha asla başka biri sana dokunmayacak."

"Evet," diye inledi. "Evet, Adam."

"Bir daha kimse sana zarar veremeyecek," diye ilan etti, parmakları hâlâ yarasının üzerindeydi, onun uğruna katlandığı acının dokunaklı bir hatırlatıcısıydı. "Sana dokunan herkesi öldüreceğim."

Titredi, başını omzuna yasladı, daha derine daldıkça iç çekti, sonuna ulaştıkça itiş daha az hassaslaştı. Çok uzun zaman olmuştu ve tamamlanma hissini engelleyemiyordu. Saçlarını yumruklayarak başını geriye çekti ve dudaklarına ulaşana kadar boynunu büktü. Dudaklarını onunkilerin üzerine kenetledi, hareketsizleşirken ağzına doğru inledi, içine oturdu ve sıcak bir tohum akıntısıyla bitirdi. Ağzını diliyle doldurdu, onun tadıyla sarhoş olurken, kalçalarını birkaç kez daha pompalayarak her damlasını ona verdi.

Adam onu serbest bıraktı ve kadın ağır, memnun bir iç çekişle koltuğa yığıldı. Acele etmeden ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve onu temizlemek için kullandı. Sonra da düğmelerini ilikleyip elbisesini düzelttikten sonra onu kollarına aldı ve arabanın koltuğuna yerleşirken kucağına çekti. Kız onun yanına oturmak istercesine hareket etti ama adam onu sıktı ve şüphesiz acıyan kışını tokatlayarak yerinde kalmasını sağladı. Kızın kalçalarındaki ağırlığı ve uykuya dalmış bir kedi yavrusu gibi kıvrılırken saçlarının çenesini gıdıklaması hoşuna gitmişti.

Ondan bir ses kaçtı, bir iç çekiş... neredeyse memnun gibiydi. Tam olarak böyle hissettiğini tahmin ediyordu, onu rahatsız eden huzursuzluk şimdi onun burada olmasıyla hafiflemişti, parmakları yeleğinin düğmeleriyle oynuyordu. Eğer dikkatli olmazsa, kendini tekrar kazığa oturtulmuş bulabilirdi. Ona neredeyse hiç dokunmuyordu ama altı hafta olmuştu... onun için çok uzun bir süre

küçük güvercini olmadan gitmek zorunda kalmak. Bir ömür boyu nasıl yaşamayı ummuştı ki?

Aklına ani bir düşünce geldi ve bir elini kadının karnına koyarak dalgınca elbisesinin kumaşına sürttü.

"En son birlikte olduğumuzdan bu yana bir aydan fazla zaman geçti," dedi. "Sen..."

Başını salladı ve içini çekti, ona daha da sokuldu, başını boynu ile omzu arasındaki boşluğa yerleştirdi. "Hayır. Derslerim geldiğinde ağladığım için kendimi aptal gibi hissettim. Saatlerce ağladım."

"Hmm," diye mırıldandı, onun ağladığını duyunca içinde oluşan bu hissin hoşuna gittiğinden emin değildi. Bu onda bir şeylere vurma isteği uyandırdı. "O zaman gerçekten denemeliyiz... ciddi bir şekilde."

Kadın kıkırdadı. "Bu bir evlilik teklifi miydi, yoksa hayatımın geri kalanında seninle günah içinde yaşamamı mı istiyorsun?"

Onu iterek doğrulmasını ve kendisine bakmasını sağladı, başını eğerek bakışlarını karşıladı. "Benden istediğin bu mu? Evlilik mi? Bir yüzük ve bir düğün ve... ve misafirler."

Dunnottar'ı hiç tanımadığı ve kesinlikle sevmediği insanlarla doldurma düşüncesinden ürperdi - bir kont olarak statüsü nedeniyle gerekli olacak bir şey.

Başını iki yana salladı. "Eğer istediğin bu değilse, hayır. Doğrusu, bunların hiçbiri umurumda değil Adam. Ben sadece seni istiyorum."

"Bana sahipsin," dedi adam çabucak... o kadar çabuk ki, sanki adam ona bir avuç dolusu elmas vermiş gibi sırttı.

"O zaman memnunum," dedi başını sallayarak.

O halde bu onun için yeterli olmalıydı. Onunla birlikte, kalıcı olarak Dunnottar'a dönecek olması yeterli olmalıydı. Birbirlerine aittiler ve onun için önemli olan da buydu.

Yine de...

"Biliyorsun," diye mırıldandı sırtarak. "Kincardineshire'a giderken Gretna Green'den geçmek zorundayız."

Yüzü yıldızlı bir gece göğü gibi aydınlandı ve bunu yapan kişi olduğu için kendini beğenmiş hissetmekle, bu sözler kendisine değil Robert'a ait olduğu için sinirlenmek arasında kaldı. Yine de onunla evlenen kendisi olacaktı, Saygıdeğer Bay Stanley değil.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı, sesi .

Başıyla onayladı. "Evet. Evlenmek için iyi bir yol gibi görünüyor... ve bu şekilde beklemek ya da anlamsız bir parti planlamak zorunda değiliz. Tabii istediğin bu değilse?"

Başını sallayarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derin bir şekilde öptü. "Hayır. Demirci örsünün üzerinde evlilik bana mükemmel bir yol gibi geliyor."

O da tüm kalbiyle kabul ederek onu öptü. Böylece aralarındaki bağ, tüm ilişkilerinin savaş alanına çok benzeyen bir yerde mühürlenmiş olacaktı - duman ve ateş, karanlık ve kül. Başka türlü olmasını istemezdi.

"O zaman olacak," diye ilan etti. "Seni dağıma geri götürdüğümde, Dunnottar'a Leydi Daphne Callahan olarak gireceksin. Buna ne diyorsun?"

Alnını onunkine bastırdı ve gülümsedi. "Sanırım, her zaman senin küçük güvercinin olabildiğim sürece adımın ne olduğu önemli değil."

Onu inceledi ve bir an için bunu düşündü. Onu ilk başta saflığı ve kırılganlığı nedeniyle bir güvercine benzetmiş olmasına rağmen, onu olabileceğinden çok daha fazlası olarak görmeye başlamıştı. Onu bir anka kuşuna ya da başka bir güçlü, dirençli yaratığa benzetmek daha iyi görünüyordu.

Yine de, onun yanağını okşayıp gülümsemesine karşılık verirken, sevgi sözcükleri her zamanki kadar kolay geliyordu.

"Evet, küçük güvercin," diye mırıldandı. "Her zaman olacaksın."

EPİLOG

*Dunnottar Kalesi
Kincardineshire, İskoçya
Bir yıl sonra ...*

Daphne yeni bir parşömen yaprağı aldı ve önündeki yazı tahtasının üzerine koyarak tüy kalemmini taze bir mürekkep kabına daldırdı. Başlamadan önce yukarı baktı ve sadece kendisi için yaratılmış bir cennetin sıcaklığı etrafını sararken gülümsedi. Aydınlık, havadar ve leylak tonlarında dekore edilmiş bu oturma odası ona aitti, Adam'ın hiçbir masraftan kaçınmayarak onun özelliklerine göre düzenlediği bir yerdi. Tek bir şartı vardı... dekorun tamamen leylak tonlarında olması. Adam bu rengin gözlerini menekşe rengi gösterdiğinde ısrar etmişti ve kız da Adam'ın bu iddiası karşısında aptal gibi gülümsemekten başka bir şey yapamadığı için kabul etmişti. Odaya her girdiğinde ona bakışı ve gözlerinin içine bakışı ... neredeyse her zaman bir mobilya parçasının üzerine eğilmesine ve akılsız bir şekilde becerilmesine neden oluyordu, bu yüzden iradesine teslim olmaya değerdi.

Neredeyse her zaman öyleydi.

Mutlu bir şekilde iç geçirerek başını eğdi ve o öğleden sonra gelen davetiyeye cevabını yazmaya başladı. Adam'la birlikte Leydi Cassandra Lane ile Bay Robert Stanley'nin nikâh törenine davet edilmişlerdi. Gerçi ikisinin Bertram'ın duruşması sırasında resmen tanıştırıldığını hatırlıyordu. Adam'ın peşinden kaçtığından beri Londra'ya adımını atmadığı için, aralarındaki tanışıklığın daha ileri bir boyuta taşındığından haberi yoktu.

Davetiye, Robert'ın kendi el yazısıyla yazdığı bir mektupla birlikte gelmişti; mektubunda onun halini hatırlarını soruyor ve bir yıl önce bugün gerçekleşen evliliği için onu kutluyordu. Böylece yazı masasındaki yerini almıştı.

Tüy kalemmini kâğıda bastırarak başladı.

Sevgili Robert,

Yeni nişanız için tebrikler. Adam ve ben katılmaktan mutluluk duyacağız, her ne kadar Adam kara kara düşünüp somurtacak ve gelmek istemiyormuş gibi davranacak olsa da. Biliyorum ki o da sizi mutlu bir şekilde evlenirken görmekten en az benim kadar memnun olacaktır. Mektubunuzun yüreklendirici olduğunu söylemeliyim. Gerçek aşkı bulduğunu bilmekten duyduğum mutluluğu sana ifade edemem. Bunu hak ediyorsun sevgili dostum, Leydi Cassandra da öyle. Onun gibi biri için daha iyi bir erkek düşünemiyorum ve ikinize de dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum.

gelince, gayet iyiyim, teşekkür ederim. Dunnottar'da hayat hayal ettiğim gibi. Adam'la beni tekrar bir araya getirdiğin için sana minnettar olmadığım tek bir gün bile geçmedi. Gretna Green'de kaçarak evlenme önerisinin tamamen senin fikrin olduğunun da farkındayım ve bunun için sana hiçbir zaman doğru dürüst teşekkür edemedim. Tahmin edebileceğiniz gibi son derece romantikti. Geçtiğimiz yılın tek bir gününde bile pişmanlık duymadım.

Bir an durakladıktan sonra boştaki elini karnına bastırdı ve içeriden kendisine baskı yapan küçük bir uzantı hissiyle irkildi. Bir inilti ile rahmindeki bebeğin kayarak onu baskıdan kurtarmasını bekledi. Memnun bir iç çekişle mektubuna geri döndü.

Sanırım beni ilk gördüğünüzde anlayacaksınız, bu yüzden size kendi sevinçli haberlerimi önceden vermem gerektiğini düşünüyorum. Adam ve ben bir çocuk bekliyoruz. Tahmin edebileceğiniz gibi, tüm işi yapan ben olsam da, kendisi oldukça heyecanlı. Düğününüzde yığılıp kalacağım ve doğum sancısı çekeceğim diye endişelenmeyin. Doğum zamanımın gelmesine daha var ve geldiğimde durumumla herkesi şok etmeyi dört gözle bekliyorum.

Bu arada annemle babamı sorduğunuz için teşekkür ederim. Bertram'ın işlediği suçlardaki rolü nedeniyle babamı tam olarak affetmemiş olsam da, her ikisine de sık sık yazıyorum. Annem iyi gidiyor ve Adam'la evliliğimi nihayet kabullenmiş görünüyor. Sanırım onu ne kadar şiddetle sevdiğimi anlamakta zorlanıyor. Daha doğrusu ben bebeğin haberini gönderene kadar anlamakta zorlanıyordu. Şimdi büyükanne olacağı için çok mutlu ve şimdiden Dunnottar'ı ziyaret etmeyi planlıyor.

Babam buraya gelmeye cesaret edemiyor ama mutlu olduğumu ve korunduğumu bilmekten memnun görünüyor. Dairesinden sık selamlarını gönderiyor.

Londra'da. Bertram'ın idamının utancı hâlâ üzerinde olduğu için toplum içinde fazla vakit geçirmez.

Ama sanırım iyi biten her şey iyidir. Senin adına ne kadar mutlu olduğumu tekrar ifade edemem, Robert. Yakında seni görmeyi ve kalbini sevgili nişanlına bağlamayı izlemeyi dört gözle bekliyorum. Ona ve annene sevgilerimi ilet... Tabii onu çoktan Dış Hebridler'e göndermediysen. Bu durumda, iyi kurtuluşlar.

Tüm sevgimle,

Leydi Daphne Callahan, Hartmoor Kontesi

OceanofPDF.com

Hart'ın ÜCRETSİZ kopyasını alın: Victoria'nın e-postasını almak için kaydolduğunuzda Kötücül Bir Kısa Öykü

Bülten

Kaydolmak için buraya tıklayın ->

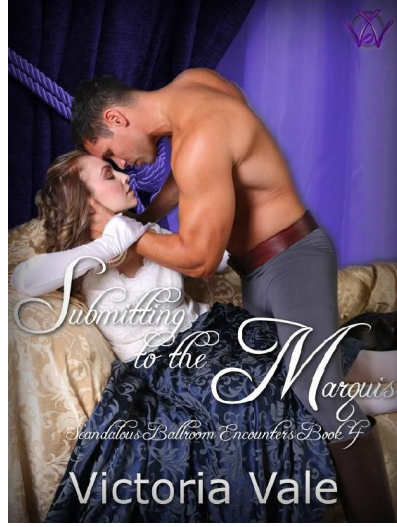
<https://www.subscribepage.com/Hart>

OceanofPDF.com

Kötü Adam Duolojisi'ni beğendiyseniz, ...

Marki'ye teslim olmak

Bir BDSM Regency Erotik Romantizm (Bağımsız olarak okunabilir)

İndirmek için tıklayın

Leydi Sophie Baxter sezon sonuna kadar zengin bir lordla evlenmeli ya da ailesinin mahvolması riskini göze almalıdır. Ancak babasının aklında herhangi bir lord yoktur. Gözüne Ashton Markisi Simon Fitzwilliam'ı kestirmiştir; zengin ve güçlü olduğu kadar soğuk ve mesafeli olmasıyla da tanınan *bir* adamdır. Soğuk bakışları ve çekingen tavırları korkutucu olsa da Sophie, markide görüldüğünden daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendini alamaz. Merakı onu markinin takım elbisesini kabul etmeye yönlendirir ve çok geçmeden Simon'ın sırlarının hayal edebileceğinden çok daha karanlık olduğunu öğrenir. En karanlık olanı da kilitli bir kapının ardındaki ipler, bağlar ve işkence aletleriyle dolu gizli odadır... Kocasının asla girmemesini söylediği bir oda.

Ancak Sophie çok geçmeden, işkence aleti gibi görünen şeylerin en enfes zevkin kilidini açabileceğini keşfeder. Onu, hâkimiyetine boyun eğmenin yollarını öğretmeye ikna etmek kolay olacaktır. Kalbinin ve ruhunun sırlarını ortaya çıkarmak ise Sophie'nin şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olacaktır.

Kısa bir göz atın

Sophie olduğu yerde durdu ve bir kolunun altında tuttuğu kutuyla ona doğru döndü. "Keyifli bir öğleden sonra için teşekkürler Ashton."

"Benim için bir zevkti," diye cevap verdi ve bunu kastettiğini anladı.

Hiçbir zaman bütün bir öğleden sonrayı boş işlerle geçirmemişti ama Sophie'yle birlikte bu hiç de anlamsız gelmemiştir. Bir amaca hizmet etmişti - tıpkı şu anda yaptığı gibi ona gülümsemesini sağlamak.

"Belki yarın şehre inebiliriz?" diye önerdi, onun iyi ruh halinden yararlanmayı umarak. "Old Steine boyunca keşfedilecek çok şey var ve Royal Crescent boyunca yürümek de hoşunuza gidebilir."

Bir an tereddüt etti, gözlerini indirdi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Simon aptal olduğu için kendine lanet etti. Her şey çok iyi gidiyordu ama belki de çok hızlı bir şekilde çok fazla şeye kalkışmıştı.

"Yapmamayı tercih ederseniz anlarım," diye ekledi.

Tekrar ona bakarak başını salladı. "Hayır, günü geçirmek için çok güzel bir yol gibi görünüyor. Ben sadece..."

"Bana hâlâ kızgınsın," diye ekledi kadın sustuğunda.

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyleydim ama son birkaç gündür öfkem yatıştı. Ama... Ashton, kafam çok karışık. İyi anlaştığımızı inanıyorum, sence de öyle değil mi?"

Rahatlama vücudundaki gerginliği alırken omuzlarının ve omurgasının gevşediğini hissetti. Kafa karışıklığını onarmak öfke kadar zor değildi.

"Öyle," diye kabul etti. "Olacağımızı bildiğim gibi birbirimize çok uygunuz." "Bir konu hariç," diye karşı çıktı. "Senin tercihlerin... Ben onları anlayamıyorum. Ancak, kendimi onları düşünmekten alıkoyamazken buluyorum. Onların aramıza girmesini istemiyorum."

Omuzlarını kavramak için uzanarak onu sıkıca tuttu. "Yapamayacaklar. Londra'dan ayrılmadan önce sana verdiğim söz geçerli. Bir daha asla bu tür faaliyetlerde bulunmayacağım ve senden hiçbir kaba talepte bulunmayacağım."

"Ama zaten aramıza girdiler," diye itiraz etti. "Hâlâ yeni evli olabiliriz ama birbirimizi tanımaya başladığımızı sanıyordum. Şimdi, senin anlamadığım bir yönünü keşfettim... belki de *hiçbir zaman* anlayamayacağım. Bu beni üzüyor."

Alnını kırıstırarak, zihninde duyduklarıyla boğuştu. "Ne diyorsun Sophie?"

Derin bir nefes aldı ve ağır bir iç çekişle bıraktı. "Anlamak *istiyorum* ve sanırım bunu yapabilmemin tek bir yolu var."

Simon birkaç saniye boyunca ağzını açıp kelimeler üretebilmek için mücadele etti. Bir süre sonra, 'Sana öğretebilirim' olmadığı sürece gerçekten de herhangi bir kelimenin işe yarayacağını düşünmeye başladı.

"Bana soruyorsunuz..."

"Bana öğretmek için," dedi Sophie sert bir baş hareketiyle. "Eğer senin... zevklerinin benim hoşuma gidecek bir şey olup olmadığına karar vereceksem, doğru dürüst bir derse ihtiyacım olmalı, değil mi?"

Bağırsakları sıkışırken, kanın el ve ayaklarından hızla kasıklarına doğru akması, kumun üzerinde dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi hissetmesine neden oldu.

"Sophie... Ne sorduğunu bildiğinden emin değilim," diye başardı, sesi sert ve kalın çıkıyordu.

"O zaman bana açıkla," diye ısrar etti, çenesini onun inatçı olarak bildiği bir açıyla eğerek. "Senin itaatkârın olarak hareket edersem, ne bekleyebilirim? Senin egemenliğin altında nasıl bir performans sergileyeceğimi düşünüyorsun? Amelia iyi bir itaatkârın tüm özelliklerine sahip olduğumu düşünüyor gibi görünüyor."

Gözlerinin arasında bir çarpma hissi başladı ve onu bastırmak için burnunun köprüsünü sıktı. "Lanet olsun Amelia, onu öldüreceğim."

Kız kardeşinin haklı olduğunu boş verin. Sophie'de, kız kardeşinin muhtemelen fark ettiği tüm nitelikleri görmüştü. Karısı muhteşem bir itaatkâr olacaktı.

"Simon Fitzwilliam IV!" diye bağırdı, bir ayağını kuma vururken sesi yükseliyordu. "tanıyabilmemiz için her gün bir kişisel soru sorma konusunda anlaşmıştık. Akşam yatağımızda sormak yerine gün ışığında cüretini gösteriyorum. Bana cevap vereceksin!"

"Hayır," diye homurdandı, ona bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Yapmayacağım."

Kahretsin ve kahretsin, kanını kaynatan arzuya yenik düşüyordu. Onunla sevişme arzusu değil, onu yüzüstü kuma atma, eteklerini savurma ve kendisine emretmeye cüret ettiği için onu tokatlama dürtüsü. Ona itaatkâr olmanın neleri gerektirdiğini kelimeler olmadan göstermek.

"Yapmayacağım, çünkü benden talepte bulunmayacaksın... *asla*," diye devam etti. "Görüyorsun ya, Sophie, eğer seninle evlenmeye karar verirsem, beklemen gereken şey bu.

benim itaatkarım olarak hareket etmene izin veriyorum. Bir efendi olarak, her zaman tam itaat isterim. Siz talepte bulunmayacaksınız... Talepleri *ben* yapacağım. İstedğin şey için bana *yalvaracaksın* ve *ancak* hak ettiğine karar verirsem ona sahip olacaksın."

Bir adım daha atarak, vücudu onunkine değdiğinde durdu ve yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı, çenesini sıkıca kavradı.

"Bedenin benim emrimde olacak, zevkin benim kaprislerime tabi olacak. Acıya olan tahammülünün sınırlarını test edecek ve sana şimdiye kadar bildiğin en enfes zevki öğretecektim."

Dudakları aralandı, nefesi kısa çıkıyordu. Karşı koyamayarak başparmağını ağzına doğru kaydırıp ve alt dudağına bastırıp. Dudaklarını ona doğru açarak, dilini geçici bir hareketle ucunu okşamak için dışarı çıkardı. Boğazında bir hırıltı kaynadı ve giriş talep ederek dudaklarının arasına itti. Kadın dudaklarını onun etrafında birleştirdi ve emdi, adam başparmağını onun sikiyle yapmak istediği şeyi taklit ederek içeri ve dışarı hareket ettirirken gözlerini kapattı. Pantolonunun içindeki organ gittikçe sertleşiyor ve uzuyor, kendi aklıyla ona doğru geriliyordu.

Simon, dikkatli bir kontrol adamı olduğu için hiçbir zaman penisi tarafından yönetilmemişti. Ama Sophie, aklını yitirmesine yetecek kadarını kanıtlamıştı.

Başparmağını serbest bırakarak, avuç içi kızın boğazına dayanana kadar elini aşağı doğru indirdi. Parmaklarını kızın boynuna dolayarak nazik ama sıkı bir tutuş sağladı. Ellerini yukarı doğru hareket ettirerek hafifçe sıktı, sadece çenesinin dibinde nabzının attığını hissedebilecek kadar.

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı, gözlerini onun bakışlarıyla buluşturmak için kaldırdı.

"Evet," diye kabul etti. "İşe yarıyor mu?"

"Öyle," diye yanıtladı. "Ama bence bu iyi bir korku türü. Bir kez yüzleşildiğinde heyecan verici bir şeye dönüşen türden bir korku."

Tanrı yardımcısı olsun. Ona ne yapmaya çalışıyordu? Bunu neden yapamadığını anlamıyor muydu? Ancak şu anda kendi nedenlerini hatırlamakta çok zorlanıyordu.

"Ben diğer efendiler gibi değilim Sophie," diye fısıldadı. "İçimde bir karanlık var-"

"Evli olduğumuz süre boyunca bana hiç kötü bir söz söylemedin," diye araya girdi. "Ne de bana zararlı bir el uzattın. Seni Minette ve Lord Tyrell ile birlikte bulduğumda bile gerçekten korkmadım."

"Hayır, sadece iğreniyorum," diye hatırlattı ona. "Çünkü yaptığım şeyler - sana yapmak istediğim şeyler - alçakça. Neler yapabileceğime tanık olduğun gün gözlerindeki o bakış... Bir daha asla görmek istemiyorum."

Sırtını kamburlaştırıp kendini ona daha fazla bastırarak sırttı. "Sanırım söz verdiğin zevki tattırmak için elinden geleni yapman gerekecek, değil mi?"

Pantolonunun ön kısmına karşı savaşılan ereksiyon acı verici bir hal aldı, organa dolan kan zonklamasına neden oldu.

"Varlığınızın her alanında hassas ve kontrollü bir adam mısınız, değil misiniz?" diye sordu, adam yanıt vermeyince.

Başını salladı, parmaklarının altındaki nabzının ve aldığı her nefeste onu baştan çıkaran göğüslerinin lezzetli cazibesiyle hâlâ konuşamıyordu.

"O zaman sana güveniyorum," dedi. "Bana öğreteceğin konusunda sana güveniyorum. Ben senin karınım, Simon. Eğer birine efendilik yapacaksan, bu neden benden başkası olsun?"

Parmaklarını kızın boğazına dayadı ve aralarında tek bir nefeslik boşluk kalmayana dek onu daha da yakınına çekti. Ona daha önce hiç bu kadar güvendiğini ifade etmemişti. Ayrıca ona hiç gerçek ismiyle hitap etmemişti. ... ve bu karşılaşma sırasında bunu iki kez yapmıştı.

Ona teklif ettiği şeyi kabul edebilir miydi? Onunla evlenmek karanlık arzularını kovmak için hiçbir şey yapmamıştı. Aksine, ona duyduğu arzu onları daha da şiddetlendirmişti. Ona hâkimiyetinin tadına baktırmanın ne zararı olabilirdi ki? Ona, hükmettiği diğer kadınlardan çok daha nazik davranacaktı ve kadın aradaki farkı asla anlayamayacaktı.

Dudakları birbirine değene kadar başını eğerek homurdandı: "Bu senin için 'Lordum' demek."

Victoria Vale'den daha fazlası

Skandal Balo Salonu Karşılaşmaları
Seri

*Londra tonunun skandallarla dolu özel hayatlarını konu alan bağımsız
kitaplardan oluşan bir seri.*

[Maskeli Balo](#)

Çok Skandalı Bir Evlilik [Baştan](#)

[İki](#)Çıkarıcı

[Bay Darlinge Hükmeden 'Marki'ye](#)

[Boyun Eğmek](#)

[OceanofPDF.com](#)

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır. Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

**Yeni sürüm ve kitap satış güncellemelerini
almak için düğmelere tıklayın:**

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

